

www.burmeseclassic.com

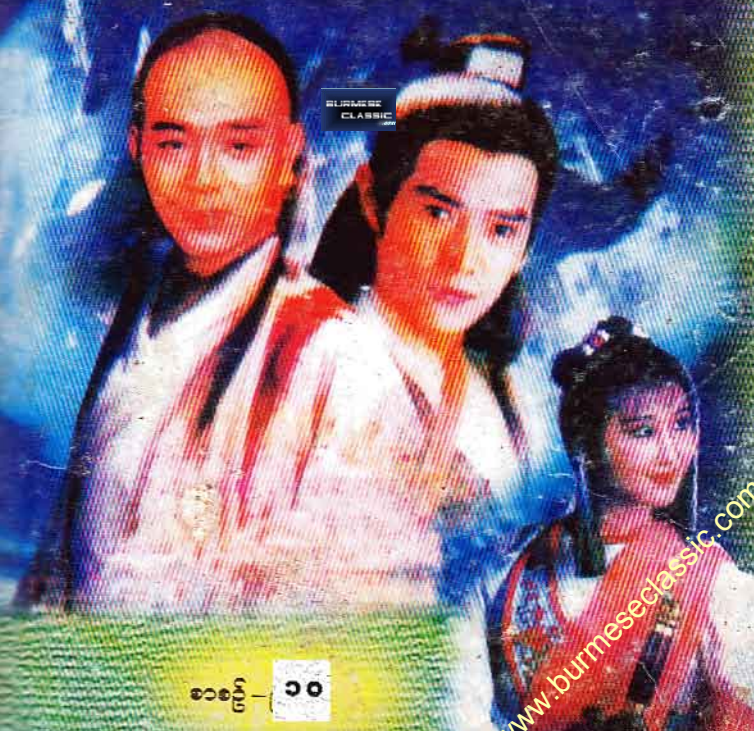
တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လှိုင် ပလွေဝယ်

ကျင်း : တုံ နီ ရှောင် စိန် : မု လှိုင်

BURMESE CLASSIC



၁၁၀-၁၁၀

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၇၅/၂၀၀၂ (၁)

ပျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၂၀၂/၂၀၀၂ (၃)

၂၀၀၂-ခုနှစ်၊

အုပ်စု-၄၀၀

တန်ဖိုး-၃၅၆/

ထုတ်ဝေသူ



ဦးညွန့်ဌေး၊ စိန်ပန်းမြိုင်စာပေ

၂၃(အေ) ဦးခက်ောင်းလမ်း၊ ကြည့်မြင်တိုင်

ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှသိန်း၊ လှသိန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၂၊ ဒဂုံလမ်း၊ သာယာကုန်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပျက်နှာဖုံးခွင့်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလျှော်အပူဖိုဆက်
၉၆/၁၊ ၁၁ လမ်း၊ လမ်းမတော်

ရန်ကင်းမြို့။

တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သိုင်းတုံပွင့်လျှံ ပလ္လေသိ

၁၁၀၉ (၁၀)

ဒို့တာဝန်အရေးသီးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး: ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး: ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး: ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေ T ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်စွမ်းများအား အိုရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

အခန်း (၁၂၇)

ယာမီမြုပ်နှံ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း

ညီကလေး ဆန်ကွမ်းချို...

ကွန်လုံဝမ်ဆိုတဲ့ လူဟာ သိုင်းလောကရွဲ ကော်ဇိုဇီးသျှောင်ဖြစ်အောင် ပထမ ကြီးစားလိမ့်မယ်၊ သူဟာ အဲဒီဘဝနဲ့ ကျေနပ်နိုင်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ ခုက္ခရောက်မယ့် တိုက်ပွဲကြီးတွေကို သူ ဆင်နွှဲလိမ့်မယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဟာ ကြံရည်ဖန်ရည်ရှိပေမယ့် ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ ဝက်နွဲ့ညက်တိုတော့ မမီနိုင်ဘူး။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကွန်လုံဝမ်ကို ယှဉ်ပြိုင်မယ့်လူကို ရွေးယင်တော့ အိုယန်ထုံကဲ့ပဲရွေးရမယ်။ ညီလေးသာ ကူညီရင်တော့ ကွန်လုံဝမ်ကို အိုယန်ထုံက စိန်ခေါ်နိုင်မှာပဲ။ ဝါရဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ဆောက်တဲ့အလုပ်ကို ညီလေးကပဲ တာဝန်



၆ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းခဏင်

ယူပါ။ လူနှစ်ရာ သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ သေဆုံးရမယ်လို့ပြော
ပေမယ့် တဏှယ်တမ်း သေကြမ္မာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ
အသက်ရှင်စရာ အခွင့်အလမ်းတွေ ရှိနေပါသေးတယ်
ညီလေးကသာ သင်္ချိုင်းဂူကိုခြောက်လအတွင်းပြီးအောင်
တည်ဆောက်ပါ။ တစ်နှစ်အတွင်း ကုန်လုံဝမ် ရောက်
လာလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးရေးချင်တာက ငါ့ဘယ်သူ
ဆိုတာနဲ့ ငါ့မှာ ဘယ်လိုကြီးလေးတဲ့တာဝန်တွေ
တယ်ဆိုတာပါပဲ။

နေ့ရက်ပိုင်း စာများမှာ ထန်ရွှင်၏ဘဝ၊ ဧကရာဇ်ကြီး
အမိန့်အရ ဖခင်က တာဝန်ပေးစေခိုင်းပုံ၊ ကုန်လုံဝမ်ကို နှိပ်နှိပ်
နှိပ်ခြင်းမရှိပါက နေပြည်တော်သို့သွား၍ ဧကရာဇ်တပ်မကြီး
အကူအညီယူရန်နှင့် နှိမ်နင်းသတ်သင်နိုင်ပါက ထန်ရွှင် တာဝန်
ကျေကြောင်း၊ ဧကရာဇ်ကြီး၏ တပ်မမှူးကြီးဆီသို့ ဆန်ကုမ်း
ကိုယ်တိုင် သတင်းပို့ပေးရန်တို့ကို အသေးစိတ် ရေးသားခဲ့
သည်။

ထန်ရွှင်၏ဘဝသည် ဤတွင်ပြီးဆုံးသွား၏။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ တွေးရင်း ငေးရင်း ပုံစံများကို ကြည့်ရင်
တစ်ညတာအချိန်ကလေးများကို ကုန်လွန်သွားစေခဲ့သည်။

သူသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာသဖြင့် ယခင်က ထန်ရွှင် အိ
စက်ခဲ့သည့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌တက်၍ ထဲလျောင်းလိုက်၏။

မကြာမီပင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

သူ အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ညနေစောင်းနေပြီကိုတွေ့ရ
တော့သည်။

သူသည် တစ်နေ့တာလုံး အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေပြီ။

သူ အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခိုက်မှာပင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံ
ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“ဆရာလေးကို လက်ဝဲရံလူငယ်နဲ့ လက်ယာရံ လှုပ်ဖိတို့က
တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

သူသည် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်၏။

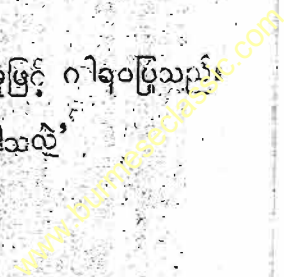
“ဗဲအပြင်မှာစေ့ခွင့်နေပါစေ၊ ငါထွက်တော့မယ်ဟေ့”

ဆန်ကုမ်းချီသည် အပြင်သို့ ကပျက်ကယာ လျှောက်သွက်
လာလေ၏။

ဆန်ကုမ်းချီကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း လူငယ်နှစ်ဦးက လက်သံ
နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလေ၏။

ဆန်ကုမ်းချီကလည်း လေးစားသမှုဖြင့် ဂါရဝပြုသည်။

“ငါ့ညီတို့ ဘာအကြောင်းများရှိပါသလဲ”



'အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တာဝန်ပေးထားတဲ့အတွက် အလုပ်သမားနှစ်ရာကို စုဆောင်းခေါ်ယူခဲ့ပါတယ်'

'မြန်လှချည်လား၊ အဲဒါ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ၊ မြန်မြန် အကောင်အထည်ဖော်လို့ရတာပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ အဲဒီသဘောနဲ့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ'

'အဲဒီအလုပ်သမားတွေ ဘယ်မှာလဲ'

အပြင်က တင်လူးတောထဲမှာ နေရာချထားပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး အလိုရှိရင် အခု ဒီကအချက်ပေးလို့ရပါတယ်'

'နေပါစေ၊ ငါလိုက်ကြည့်ပါမယ်'

ဆန်ကွမ်းချီသည် လူငယ်နှစ်ဦးနှင့်အတူ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သွား၏။

ဆင်းရှူးတောထဲသို့ရောက်သောအခါ လူငယ်နှစ်ဦး ပြောသည့်အတိုင်း အလုပ်သမားများကို တွေ့ရသည်။

ထူထိုဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းအတွက် စူး၊ ဆောက် အစရှိသည့် တန်ဆာပလာများ၊ ရွက်ဖျင်တဲ့ချား၊ ရိက္ခာများ အားလုံးကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြ၏။

ထိုအစီအမံ ယေဘုယျအတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် လက်ဝဲရဲလက်ယာရဲ လူငယ် နှစ်ဦးကို ချီးကျူးရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထိုအလုပ်သမားများကို ထင်းရှူးတောကြီးတွင် စခန်းချ နေထိုင်ကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

လူငယ်နှစ်ဦးကို အသာသက်တို့ခေါ်လာသည်။

'ညီလေးတို့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဆီကို အကြောင်းကြားပေးပါမယ်'

'လူသေ အလောင်း မပုပ်မဆိုးအောင် ဆေးစီရင်တတ်တဲ့ သမားအကျော်အမော် တစ်ယောက်ကို ကျုပ်ဆီ ပို့ပေးပါလို့ အခုကိစ္စဟာ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက် ကိစ္စဆိုတာ ညီလေးတို့ သိကြပါတယ်နော်'

လူငယ်နှစ်ဦးစလုံးက ခေါင်းညိတ်၏။

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှ အပြင်ကိုမပေါက်ကြားစေရပါဘူး'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ခုပဲသွားပြီး အကြောင်းကြားပေးတာ၊ ဒီအလုပ်သမားတွေထဲမှာ အဆင့်ဆင့် အုပ်ချုပ်မယ့် ခေါင်းဆောင်တွေ ပါပြီးပြီ မဟုတ်လား'

ပါပြီးပါပြီ၊ သူတို့မိသားစုတွေ တစ်သက်လုံး မပူရမယ့် တွေ
ကြေးတွေ ပေးပြီးပါပြီ၊ ရှမ်းရှင်းပြောရရင် သူတို့ မိသားစုတွေ
ဟာ တစ်သက်လုံး မအောင်မတ မကြောင့်မကျ စားသောက်နေ
ထိုင်ခွင့်ရတဲ့ မိသားစုတွေ ပြန်နေပါပြီ၊ သူတို့ကို အလုပ်ထုပ်ထိုင်
တဲ့အခါမှာပဲ ကြီးကြပ်ညွှန်ကြားဖို့ လိုပါသောတယ်

ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် စိတ်ချပြီ

ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ အစ်ကိုကြီး

လူငယ်နှစ်ဦးသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုပြီး
နောက် ပြေးထွက်သွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလုပ်သမားများကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေး၏။

အားလုံး သေသေဝပ်ဝပ် စည်းကမ်းတကျ ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။

သူပြန်ရောက်သည့်အခါ အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက်က
သူ့အတွက် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပူပူနှေးနှေး ပြန်ဆင်
ပေးထားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အထွေအထူး မြောမနေတော့ပေ။

ရှေ့လျှောက်လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများအား မနားမနေ ဖြစ်
ပေါ်လာတော့မည့်ကို ရိပ်မိလေသဖြင့် စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ကာ
အစားအသောက်များကို ကုန်းလှေးထော့သည်။

အိမ်ဖော်မလေးများကလည်း အနားမှ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်
ကြည့်နေကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချို စားသောက်ပြီးစီးသွားသည့် အခါမှာသာ ပန်း
ကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရှင်၏အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး ထန်ရှင်
ရေးသားခဲ့သည့်စာများ၊ မြေပုံများ၊ အဆောက်အအုံပုံစံများ
ကိုသာ လေ့လာဖတ်ရှုနေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် ညမိုးချုပ်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ပုံစံစာရွက်များကို စားပွဲခုံပေါ်ပြန်
ပြီး ပြုအင်းအဝမှ အပြင်သို့ လေးသမာမိသော အခါမှ အလှူ
သမားများကို သတိရတော့သည်။

သတိရသည့်ချစ်ချမ်း ချက်ချင်း အပြင်သို့ထွက်သည်။

အလုပ်သမားများကို သွားရောက်စစ်ဆေးသည်။

အလုပ်သမားများသည် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့ စကား
ပြောသွားပြေး၊ အိပ်သူအိပ် လုပ်ခြင်းမှအပ အခြား ဆရာသို့
ပြုလုပ်ခြင်း လုံးဝမရှိသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို များစွာ စိတ်ချမ်းသာ
သွားသည်။

သူတို့သည် ဆန်ကွမ်းချိုကို သာမန် လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပဲ
သဘောထားကြသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို ရောက်လာ ခြင်း အတွက်
သူတို့အဖို့ မည်သို့မျှ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ကြပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း လှည့်လည် စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် သူ့တွဲ
သို့ ပြန်သည်။

‘ဝှူး... ဒီအလုပ်သမားတွေနဲ့ သင်္ချိုင်းဂူကြီး ဆောက်ရတဲ့
ကိစ္စဟာ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ မသိဘူး၊ အခုအထိတော့ ဒီအလုပ်
သမားတွေဟာ သူတို့ဟာ အဆောက်အအုံဆောက်ရမယ်ဆိုတာ
သိထားပုံ မရကြသေးဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လ မိသည်။

စင်စစ် ဤ အလုပ်သမားကြီးများသည် ကြီးကျယ်သော
အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ဆောက်လုပ်ရမည့် ဟူသော အသိ
ပေးချက်မှ တစ်ပါး အခြားတစ်စုံတစ်ရာ မသိကြရပေ။

ထိုအလုပ်သမားများ၏ မိသားစုများ စားစပ်နေရေးပြည့်စုံ
ရေးအတွက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက အစစအရာရာ ပြည့်
စည်းပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချို တဲ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ဝ၌ စောင့်
နေသော ရွန်းကျွဲ၊ ချွန်းလန်၊ ရှကျန်၊ ရွှေမေတို့ လေးယောက်
ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ကြသွားသည်။

‘ဟေ... မင်းတို့ မအိပ်ကြသေးဘူးလား’

‘ဆရာလေးမှ မအိပ်သေးဘဲ၊ ကျွန်မတို့အိပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

‘မလိုပါဘူးကွယ်၊ မင်းတို့အိပ်ကြပါ၊ ငါကတော့ အလုပ်
များသကွယ်၊ ဒီလေးငါးခြောက်လလောက်မှာတော့ အခုလိုပဲ
အိပ်ရေးပျက်နေမှာ သေချာပါ့တယ်’

‘ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာလေးရယ်၊ အခုအချိန်မှာ အိပ်နိုင်
သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်မှာအိပ်ပေါ့၊ နောက် အိပ်လို့
မရတဲ့အခါကျတော့လဲ တစ်မျိုးပေါ့’

ရွှေမေက မဝံ့မရဲ အကြံပေး၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိုတ်၏။

‘ကဲ...ကဲ၊ မင်းတို့လဲ အိပ်ကြပေတော့၊ ငါလွဲ ငါ့အခန်းထဲ
မှာ အိပ်ပါတော့ဦးမယ်’

ရွှေမေအင်္ဂါအဝင် အိမ်ဖော်မလေး လေးယောက် တို့သည်
စောဒက လုံးဝမထက်တော့ဘဲ သူမတို့၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား
ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုလည်း ထန်ရွှင်၏အလောင်းအား ခေတ္တ ဝင်
ကြည့်ပြီး စာရေးစားပွဲ၌ ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။

စာရွက်များကို သိမ်းဆည်းပြီး စာရေးစားပွဲ၌ ခေါင်းတင်
ကာ အိပ်စက်တော့သည်။

ဤသို့ အိပ်စက်လိုက်ရာ နံနက် ၉ ဝေလီဝေယင်း အချိန်အထိ အိပ်ပျော်သွားသည်။

သုန်းလာသည့်အချိန်မှာပင် အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံကြား လိုက်ရလေသည်။

‘ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ပါ၊ အို့ယန်ထုံပါ’

‘အို့’

ဆန်ကုမ်းချိုသည် ကပျာကယာထ၍ တံခါး ပွင့်ပေးမိလေ သည်။

ဝင်ပန်းနှမ်းနယ်ဖန်ရှိသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို့ယန်ထုံဘား တံခါးဝ၌ တွေ့ရသည်။

အို့ယန်ထုံ၏နောက်၌ ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်ဖြူအဘိုး ကြီးတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့ထိုက်ရသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ထွက်မကြွဆိုမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကို ခွင့်လှစ်ပါနော်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးမောင်ရှင်၊ မောင်ရှင် ဘယ်လောက် ပင်ပန်း နေဘယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိထားပြီးပြီပဲ၊ ညက အိပ်ကောအိပ်ရ ခဲ့ထား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဘော်ကလေး အိပ်လိုက်ရပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးဆီကို လွှဲဖမ်းနှစ်ဦး ရောက်ပြီးပြီ ထင်ပါတယ်’

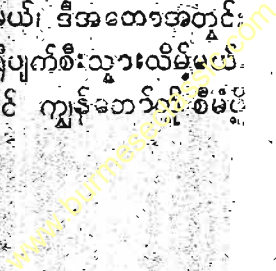
‘ရောက်ထာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သမားတော်ကြီး ရှောင် ဝေခုံးကို ပွင့်ခေါ်လာတာပါပဲ၊ မောင်ရှင် လိုချင်တဲ့ အချက် တွေကို ပြောပြပါ၊ သမားတော်ကြီးက တတ်နိုင်သမျှ ဆောင် ခွက်ပေးပါလိမ့်မယ်’

‘ဖုတ်ကဲ့၊ အထဲကိုကြပါ’

အို့ယန်ထုံနှင့် ရှောင်ဝေခုံးတို့ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် အခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

ဆန်ကုမ်းချိုက....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင် စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်း တောသစ်ချိုင်းဂူကြီးကို ထည်ဆောက်မယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး လေးလအများဆုံး ခြောက်လကြာလိမ့်မယ်၊ ဒီအထောအတွင်း နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အလေ့ဝမ်းဟာ မပီရိပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဂူသစ်ချိုင်းထဲ လှလှပပထည့်နိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ စီမံပို့ လိုမယ်လို့ ထင်ပါတယ်’



'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'ကျုပ်လဲ သဘောမေက်ပါတယ်'

'ဒီက သမားတော်ကြီးက ဒီအတတ်ပညာတွေကို ကျွမ်းကျင် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါတယ်'

'မှန်တယ်၊ သမားတော်ကြီး ရှောင်ဝေခုံးဟာ သမားအတတ် မှာ အင်မတန် ထက်မြက်ပါတယ်။ ဒီ ရှုပ်အလောင်း စီမံတဲ့ အတတ်ပညာမှာလဲ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဆန်ကွမ်းချီအား ရှင်းပြနေရာမှ သမား တော်ကြီး ရှောင်ဝေခုံးအား လှည့်၍ ဂါရဝပြုသည်။

ဆရာကြီးအထက်ကြွပါ။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရွှင်အလောင်းကို ကြည့်ပြီး သင့်သလို စီမံပေးပါစေဗျာ'

ရှောင်ဝေခုံးသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်၏။

အလောင်းကို ကြည့်သည်။

ထိုနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဘက်သို့ ဦးတည်၍ လှည့်ပြောလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.....ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည်ပေပီ မသိုးအောင် ကျုပ်စီရင်နိုင်ပါတယ်။ ပိုပြီး လုံခြုံစိတ်ချရအောင်

ကျောက်ဖြူခေါင်းကြီးတစ်လုံးတော့ ရှာပေးပါဗျာ။ အထက် ဆမဝင်နိုင်အောင် မီးသွေးမှုန့်တွေအဆပ်ထပ်ခဲပြီး ဒီအလောင်း ငါ့ ထည့်ထားရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

'စိတ်ချပါ။ ခေါင်းကို မနက်ဖြန်အမီ ရရပါစေ မယ်'

'ခါဖြင့်ရင် ကျုပ်ရဲ့ ဆေးဝါးတွေနဲ့ စီရင်တော့မယ်'

'လုပ်ပါ...စီရင်ပါ။ နက်ဖြန်ခါ မနက်ကျရင် ဒီကို ကျောက် ဖြူခေါင်းကြီး ရောက်လာရပါစေ မယ်'

ဆန်ကွမ်းချီက ဝင်၍ပြော၏။

'ကျောက်ဖြူခေါင်းထဲ ထည့်ထားပြီးရင် ပြီးရောလား ဆရာကြီး'

သမားတော်ကြီး ရှောင်ဝေခုံးက....

'မြေကျင်းထဲမှာတော့ တွေ့ရလို့ထားရမှာပေါ့လေ၊ နောက် တော့မှ မတောသင်္ချိုင်းဂူထဲ ပြောင်းရွှေ့ရင် ရပါတယ်'

ဆန်ကွမ်းချီ ခေါင်းညိတ်၏။

'အဲဒီအစီအစဉ် ကောင်းပါတယ်။ နောက်တတ်က ပန်း ဥယျာဉ်ထဲမှာ ခေတ္တခဏ မြှုပ်ထားလို့တယ်'

ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထိုက သဘောတူသည်။

‘အဲဒီအတိုင်း လုပ်ပါ။ ကျုပ်သွားတော့မယ်၊ မဟာသင်္ချိုင်း ထည်ဆောက်တဲ့ ကံစွမ္မာတော့ မောင်ရင်ခဲ ဦးဆောင်ပါနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့်လက်ဝဲရံ လက်ယာရံလူငယ်နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ဆီမကြာခင် စေလွှတ်ပေးပါ။ သူတို့ကို ဆက်သားအဖြစ် သုံးသင့်သုံးရမှ မို့ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ မကြာခင် ပြန်လွှတ်ပေးပါမယ်’

ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထိုသည် သမားတော်ကြီး ဓမ္မာင်စေ ခုံးနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုအား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

‘ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး ခြံလုပ်ငန်းထဲမှာ ကျွန်တော် ဘာဝင်ကု ရမလဲ၊ ဘာပစ္စည်း ရှာပေးရဦးမလဲ’

သမားတော်ကြီးက ခေါင်းခါ၏။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ မောင်ရင်ခဲဘာသာ အနားယူနေပါ။ ကျုပ် ဆီမှာ ဆေးဝါးပစ္စည်း အစုံအလင် ပါလာပါတယ်’

သမားတော်ကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏ ဝတ်စုံ အတွင်းမှ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလေ၏။

ထိုလွယ်အိတ်ထဲ၌ ဆေးဝါးပစ္စည်းမျိုးစုံ ပါရှိလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အကူအညီ မလိုအပ်တော့မှန်း သိသည် နှင့် သမားတော်ကြီးထံမှ ခွင့်တောင်းပြီး အလုပ်အမားများ နှိပ် ထင်းရှူးတောဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

နေလုံးကြီးထွက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေရောင်ခြည်မျှား သည် နှင်းထိုကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မထိုးဖောက်နိုင်သေးပေ။

ထင်းရှူးတောထဲ အတန်းလိုက် ကျနေသော နေခြည်နု သည် လွန်စွာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်။

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချို တစ်ယောက်မှာမူ ထိုနေခြည်နု၏ အရသာကို မခံစားနိုင်ဘဲ အလုပ်အမားများ၏ စခန်းရှိရာသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီ သွားနေလေ၏။

အလုပ်အမားများ၏စခန်း၌ အိပ်သူအိပ်နေသေးသော်လည်း ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူထားသူ လူဆယ်ယောက်မှာမူ တက်တတ်ကြူကြူ နိုးထနေကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချို ကျောနှပ်သွား၏။

‘မိတ်ဆွေတို့... ခင်ဗျားတို့ ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော် ဖြစ်ခဲ့လား’

ဆန်ကွမ်းချိုက အလုပ်သမားခေါင်းဆောင် ဆယ်ယောက်ကို
ပန္နက်ဆက်စကားပြောသည်။

ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲ ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...အိပ်ပျော်ကြပါတယ် ဆရာလေး၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့
အလုပ်စကြတော့မလား’

ဆန်ကွမ်းချို ခေါင်းညိတ်၏။

‘စရာမယ်လေ၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်ရမယ့် မြေနေရာကို
ပြယ်၊ တိုင်းတာရမယ်၊ ပန္နက်ချရမယ်’

‘ဘယ်နေရာမှာ ပန္နက်ချရမှာလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ဆယ်ယောက်
အား ထင်းရှူးတောက် အရှေ့ဘက်သို့ ခေါ်သွား၏။

ထိုနေရာ၌ သစ်ပင်များရှိနေသော်လည်း လောင်းချိပ်မိထား
သဖြင့် အခြားသစ်ပင်ကြီးများကဲ့သို့ ကြီးထွားခြင်းမရှိပေ။

ထိုနေရာမှာ ထန်ရှင် ရွေးချယ်ပေးထားသည့် နေရာဖြစ်ခဲ့
သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဟောဒီနေရာကိုတော့ရှင်းထားရမယ်၊ လိုအပ်တဲ့
အဆောက်အအုံကို ဒီနေရာမှာ ဆောက်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ညနေစောင်းသောအခါမှ တဲအိမ်သို့
ပြန်သည်။

သမားတော်ကြီး ရှောင်ခေခုံးသည် ထန်ရှင်၏ အလောင်း
မပုပ်သိုးစေရန် စီမံဆောင်ရွက်နေလေပြီ။

သမားတော်ကြီးသည် နံနက်စာကိုစားသုံးခြင်းမရှိသဲ အလုပ်
ကို စောက်ချပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို ရှုံ့မေထံမှ သိစွဲရခြင်းဖြစ်၏။

‘ဆရာကြီး... ညစာ သုံးဆောင်ပါဦးခင်ဗျာ၊ မနက်ကလဲ
ဘာမှမစားဘူးလို့ သိရပါတယ်’

သမားတော်ကြီးသည် ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်၏။

‘စားတာပေါ့လေ၊ အလုပ်တစ်ခုပြီးပြတ်မှစားသောက်တော့
စိတ်အေးလက်အေး စားရတာပေါ့၊ ပညာရှိ ထန်ရှင်ရဲ့ ရုပ်
အလောင်းကတော့ စိတ်ချသွားရပါပြီ၊ နောင် သေးငါးနှစ်
မပုပ်သိုးနိုင်တော့ပါဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သမားတော်ကြီးအား အပြင်ညော်ခန်းသို့
ခေါ်ဆောင်လာပြီး အစားအသောက်များဖြင့် ညော်ခံကျွေးမွေး
သည်။

သမားတော်ကြီးရှောင်ခေခုံးက အသေဒင်းကျပ်စည်းသည့်
ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်သည့်ဗဟုသုတများကို စားသောက်ခင်း
ပြောပြသည်။

'ဆရာကြီး နောင်ကြီး တန်ခွင်၍ ဆေးစီရင်ပြီးသား ရုပ်ကလာပ်ကို မနက်ဖြန်မနက် ရောက်လာမယ် ကျောက် ခေါင်းတလားထဲထည့်ပြီးရင် ကိစ္စဝိစ္စအားလုံးပြီးပြီပေါ့'

ရွှောင်ဝေခုံးက ခေါင်းညိတ်၏။

'မြေကျင်းထဲတော့ မြုပ်ထားရ ဦးမှာပေါ့လေ။ အဲဒါဆို ပြီးပါပြီ။ နက်ဖြန်ခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ရောက်လာရင် တျှပ်လဲ ပြန်လိုက်သွားခတာမယ်'

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညသာကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေ၏။

ဆန်ကုမ်းချီသည့် နံနက်လင်းသည်နှင့် အလုပ်ဆမားများ၏ စခန်းသို့သွားသည်။

အလုပ်ဆမားနှစ်ရာသည့် သင်္ချိုင်းဂူတစ်ခု တည်ဆောက်မည့် နေရာမှ သစ်ပင်များကို ရှင်းလင်းဖယ်ရှားပြီးကြပေပြီ။

ထိုစခန်းမှ တဲအိမ်သို့ မြန်ရောက်သည့်အချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ သည်လည်း လက်ဝဲရံ လက်ယာရံနှစ်ဦးနှင့်အတူ ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးကို သယ်ဆောင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျောက် ခေါင်း တလားကြီးမှာ ကျောက်ဖြူ သားဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။

ကျောက်ပြားအဖုံးနှင့် ကျောက်တလားကြီးမှာ အဝင်ခွင် ကျ ရှိလှ၏။

ပြင်ပလေလုံးဝမဝင်နိုင်အောင် မိမိရီရီ တိတိကျကျရှိနေ၏။

ထို့ပြင် ထိုကျောက်ဖြူသားမှာ ထူးထူးခြားခြား အေးမြ တာသည်။

ထိုအအေးဓာတ်ကြောင့်ပင် တော်ရုံထန်ရုံ ရုပ်ကလာပ်မှာ ထွက်စီးခြင်း ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကုမ်းချီက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အား ဂါရဝပြု လေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး.....တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညအတွင်းမှာ ဒီလိုပိုမိုသေ သပ်တဲ့ ကျောက်တလားကြီးကို ယူလာနိုင်တာ သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ'

အိုယန်ထုံက နှမ်းနယ်စွာ ပြုံးလေ၏။

'လိုလျှင်ကြံဆ နည်းလမ်းရဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ပေါ့လေ' သူသည် ဆမားတော်ကြီး ရွှောင်ဝေခုံးဘက်သို့ လှည့်လိုက် ၏။

'ဆရာကြီး.....ကျောက်ခေါင်းထဲကို ထည့်သို့ရပြီလား။ ရရင် အညွှန်လိုက်ကြစို့နဲ့'

‘ရပါပြီ...အဆင်သင့်ပါပဲ’

လူအားလုံးသည် ပညာရှိထန်ရွှင်၏ရုပ်ကလာပ်ကို ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးထဲ အသာအသာ ရွှေ့ပြောင်းကြ၏။

ပညာရှိထန်ရွှင်၏မျက်နှာမှာ သေသည်တိုင် အေးချမ်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်နေ၏။

သူ၏ဝိညာဉ်မှာမူ ကုန်လုံဝမ်းအား အနိုင်တိုက်ရေးအတွက် ပူပူသောက ရောက်နေမည်လား မဆိုနိုင်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ဦးဆောင်မှုဖြင့် ခေါင်းတလားကြီးကိုတစ်ဖက်၏ အနှောက်အကပ် ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ သယ်ဆောင်လာ၏။

ပန်းဥယျာဉ်၏အလယ်တွင် မြောက်ပေခန့် နက်သော မြေကျင်းတစ်ကျင်းထူကာ ကျောက်ခေါင်းတလားကြီးကို ခေတ္တမြှုပ်ထားလိုက်၏။

မဟာ သင်္ချိုင်းဂူကြီး ပြီးစီးသွားသည့် အခါတွင် ယခုကျောက်ခေါင်းတလားကြီးကို ပြန်လည် တူးဖော်ပြီး မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီးအတွင်း သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံမည်ဖြစ်၏။

သူတို့သည် ထိုမြှုပ်နှံထားသည့် နေရာ၌ မည်သည့် အမှတ်အသားမျှမလုပ်ကြပေ။

စိတ်ဖြင့်သာ မှတ်ထားကြ၏။

မတော်တဆ ကုန်လုံဝမ်း ဂိုဏ်းသားများ တွေ့ရှိသွားပါက တော်မလျော်ပြုလုပ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်ပေသည်။

‘ကဲ...အခုအတိုင်း ဆိုရင် မေခင်ရင် ဖိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပြီဟုတ်လား’

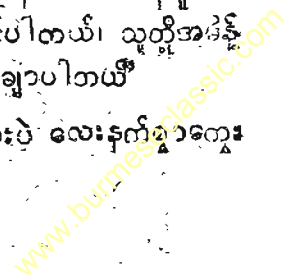
အိုယန်ထုံက ဆန်ကွမ်းချိုအား မေးလေ၏။
ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘နေ့ခင်းကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်အတွက်တော့ စိတ်ပေးရပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မဟာသင်္ချိုင်းဂူ တည်ဆောက်ရေး ကိစ္စအတွက်တော့ စိတ်မအေးနိုင်သေးပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်သို့လဲ၊ ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့လဲ’

‘အလုပ်သမားတွေဟာ ကျွန်တော် ကိုသာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲဆက်ဆံကြတယ်။ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ပုံမရှိဘူး။ ဆိုလိုတာက သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဟုတ်တဲ့အတွက် သူတို့ဟာ ကျွန်တော် ကို မကြောက်ကြား၊ ခက်တာက ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့ကိုမကြောက်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ ကြောက်ရင်းစွဲရှိတဲ့ လက်ဝဲရံ လက်ယာရံလူငယ်နှစ်ဦးကို ကျွန်တော် ဆီမှာပဲထားခဲ့စေချင်ပါတယ်။ သူတို့အမိန့်ကို ဒီအလုပ်သမားတွေ ကြောက်မှာ သေချာပါတယ်’

အိုယန်ထုံသည် ချက်ချင်းအဖြေမပေးပဲ လေးနက်စွာတောင်းတော့ စဉ်းစားနေပေသည်။



ဆန်ကွမ်းချီသည် အိုယန်ထုံ စဉ်းစားနေခြင်းကို မထမဉ်
သဘောမခပေါက်ပေ။

သို့သော် ကုန်လုံဝမ်း၏ ဘေးရန်များကို ရုတ်တရက်တော့မိ
သောအခါမှ ဤလက်ဝဲရံလက်ယာရံလှုပ်လှုပ်နှစ်ဦး၏စွမ်းအားကို
သတိပြုလာမိတော့သည်။

ဤလှုပ်လှုပ်နှစ်ဦးကို မိမိ၏ ခေါ်ယူထားခြင်းဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး အိုယန်ထုံအနေဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းအားခုခံရာ၌ ပျော့ကောင်း
ပျော့နေပေလိမ့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ၏စကားကို လျှော့ချလိုက်၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျာ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့အတွက် လိုအပ်
နေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်တော် ဘာသာ
အဆင်ပြေသွားအောင် လုပ်လိုက်ပါမယ်။ ဓာကယ်လုပ်မော်ဆိုရင်
လုပ်လဲ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အတွက်တော့ ဦးနှောက်
ခြောက်မခံပါနဲ့ ခင်ဗျာ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်
လေ၏။

‘အခု လောလောဆယ်တော့ ဒီညီနောင်နှစ်ဦးကို ကျုပ်ပဲ
ခေတ္တခဏ ပြန်ခေါ်သွားပါရစေ။ ဟိုမှာ အခြေအနေကောင်း
ရင်တော့ ချက်ချင်းပဲ ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ပါအံ့။ ဒီမှာရှိတဲ့

တာဝန်ဟာလဲ အင်မတန် ကြီးလေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိနေ
ပါတယ်’

ဤကား ပျားလည်းစွဲသာ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာသော
ဆားပေတည်း။

ဆန်ကွမ်းချီအနေဖြင့် ငြင်းပယ်ရန် အကြောင်းမရှိပါပေ။

‘ဖြစ်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနေနဲ့ အဆင်
ပြေသလိုသာ ဆောင်ရွက်ပေးပါ’

‘နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ရွှင် ဝိသုကာပုံစံ စာရွက်တွေကိုတော့
ဆောင်ရင် လေ့လာပြီးပြီ ထင်ပါရဲ့’

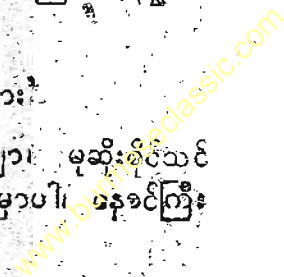
‘လေ့တော့ လေ့လာနေတာပါပဲ။ အားလုံးကိုတော့ ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် မပြုစမ်းပါဘူး။ အဆောက်အအုံလုပ်တဲ့အခါကျရင်
တော့ ပုံစံစာရွက်တွေကို လက်တက်ပြီး ညွှန်ကြားရမှာပဲ’

‘ဘယ်လောက်ကြာကြာ တည်ဆောက်ရမလဲ’

‘ခြောက်လထက် ပိုမကြာစေနဲ့လို့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်က
မကြားခဲ့ပါတယ်’

‘အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ပြီးစီးနိုင်ပါ့မလား’

‘ဒါတော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ မုဆိုးစိုင့်သင်
ဆိုတာလို လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့မှ ခန့်မှန်းနိုင်မှာပါ။ နောင်ကြီး



၂၈ ❀ တက္ကသိုလ်နေ့တစ်နေ့

ထန်ရှင် မှာကြားသွားတဲ့အတိုင်း ခြောက်လထက် ပိုမကြာ
အောင်တော့ ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် သက်ပြင်းချရင်း....

'ကြီးစားပါ မောင်၊ ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျုပ်က မောင်ရင်
ကိုပဲ အားထားနေတာပါ။ ကဲ....ကျုပ်တို့ သွားတော့မယ်'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် သမားတော်
ကြီး ရှောင်ဝေခုံးတို့အား လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်လျက် ဦးညွတ်
ဂါရဝပြုသည်။

လက်ဝဲရံနှင့်လက်ယာရံ လူငယ်နှစ်ဦးတို့ကလည်း ဆန်ကွမ်းချီ
အား ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက်၏။

'အစ်ကိုကြီး....ကျွန်တော်တို့ သွားပါဦးမယ်'

ဆန်ကွမ်းချီက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သမားတော်ကြီး ရှောင်ဝေခုံးသည် သိုင်းပညာတတ်ကျွမ်း
သည့် သိုင်းသမားတော်ကြီးဖြစ်၍ အိုယန်ထုံနှင့်အတူ အမိ
ပြေးလိုက်သွားရာ မကြာမီ ထင်းရှူးတောထဲမှ ပျောက်ကွယ်
သွားလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သက်ပြင်းချရင်း တဲအိမ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်
လာခဲ့၏။

ရွှေမေ ဦးဆောင်သော မိန်းကလေး လေးဦးတို့သည် ဆန်
ကွမ်းချီအား ထို၏အနောက်ဘက်ဝမှ တန်းစီ၍ စောင့်ကြည့်နေ
ကြသည်။

'ဆရာလေး၊ အစားအသောက် ပြင်ဆင်ပေးရဦးမလားရှင်'

'တင့်အင်း....မပြင်ကြနဲ့ဦး၊ ငါ ပုံစံစာရွက်တွေကို ကြည့်ရာ
ချိုသေးတယ်၊ မင်းတို့တားသာ အေးအေးလူလူ နားနေကြပါ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ၏ စာရေးစားပွဲခုံ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်လေ
တော့၏။



အခန်း (၁၂၈)

မဟာသင်္ဂြိုင်းဂူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ

'ဟေ့ လူတွေ... ဘဝဖြစ်လို့ ဒီဘက်က မြေကျင်းကို ဆက်လျှောက်
နေရတာလား၊ ဟိုဘက်က မြေတောင်တွေ ပြိုကျလာမှာပေါ့'

ဆန်ကုမ်းချီက အထွင်းအားထုတ်၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်း
လိုက်ရသည်။

မကြိမ်းမောင်း၍လည်း မဖြစ်ပေ။

အချို့သော အလုပ်သမားများသည် ပြီးစလွယ် လုပ်ကိုင်
ပစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဆန်ကုမ်းချီမှာ တောင်ကူး မြောက်ပြေး အမိန့်
ပေးနေရသည်။

ဤ နှစ်ရာမျှသော အလုပ်သမားများကို အုပ်ချုပ်ကိုင်တွယ် ရသည့်ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စတစ်ရပ် မဟုတ်ပါပေ။

လုပ်ငန်းကြီးမှာ လွန်စွာကြီးကျယ်လှသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သူတစ်ယောက်တည်းနှင့်ပင် ပီပီရီရီ အုပ်ချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဆယ်ရှက် ကုန်လွန်သွားသည့်တိုင် လုပ်ငန်းအခြေအနေမှာ စိတ်ကျေနပ်ဖွယ်ရာ မရှိသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ဓာတ်ကျနေ လေတော့၏။

သူသည် တစ်ညချမ်းတွင် ဥယျာဉ်ထဲ၌ လက်ထောက်ထိုင်၍ ဝေးဝေးငိုနေမိလေ၏။

ရွှေမေသည် ရေနှေးကြမ်းအိုးကို ဆိုင်ဆောင်ရွက်၍လာ၏။

ထို့နောက် မဝဲမရဲ ခေါ်သည်။

'ဆရာလေး...ရေနှေးကြမ်း သုံးဆောင်ပါဦး'

ဆန်ကွမ်းချိုက ရေနှေးကြမ်းအိုးများကို ကျောက်တုံးကြီး ပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်၏။

'ဆရာလေး...ကျွန်မတို့ ဘာကူညီရဦးမှာလဲဟင်၊ ချွတ်ပြုတ် တွဲကိစ္စလောက်နဲ့ ဧည့်ဝတ်ပြုရတဲ့ကိစ္စတွေဟာ မြှော့ပလောက် အောင် သိပ်မရှိတော့ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ဆရာလေးကို ကူညီ ချင်ပါကယ်ရှင်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မဟာသင်္ချိုင်းဂူတည်ဆောက်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ခေါင်းခဲနေရာ ရွှေတို့အုပ်စုအား မည်သည့်နေရာ၌ အသုံးပြုရမည်နည်းဟု အပြေးအလွှား တွေးတောမိလေ၏။

ဤရိုးကလေးများသည် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဆောင် ဘာများကို ယေးကျားများကဲ့သို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆောင်ရွက် နိုင်ပါမည်လောဟု သံသယလည်းရှိသည်။

သို့သော် ယခုလက်ရှိအချိန်၌ သူ့အဖို့ ဦးနှောက်ခြေစက် နေရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

ထို့ကြောင့် ရွှေမေတို့ မိန်းမဖော်လေး လေးဦးအား စမ်း ဆပ်တာဝန်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

'ရွှေမေ...မင်းတို့ တကယ်ကူညီချင်ကြသလား'

ယခုနောက်ပိုင်းရက်များတွင် ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကိုယ့်အလုပ် နှုတ်ကိယ် ရုပ်နေသဖြင့် မိန်းမဖော်လေး လေးယောက်တို့အား တတ်တက်ပက်ပက် စကားပြောခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ယခုကဲ့သို့ လေးလေးနက်နက် ပြန်လည် ခေးမြန်းသောအခါ ရွှေမေသည် အလွန်တရာ အားတက်ဝမ်းသာ သွားသည်။

'တကယ်ကူညီချင်ပါကယ် ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးပင်ပန်း နေတာကို တွေ့နေလို့ ကျွန်မတို့လဲ စိတ်ကောင်း ပြစ်နေကြ တာပါ'

အေးကူညီချင်ရင်တော့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပင်ပန်းထိခိုက်မယ်

ပင်ပန်းရင် ပင်ပန်းပါစေ၊ ကျွန်မတို့ အပင်ပန်းခံနိုင်ပါတယ်

အလုပ်သမားတွေ မခိုခွာဘဲအောင် တိုက်တွန်းလို့ဆော်ပေးရမယ့်တာဝန်ကိုပေးမယ်၊ မင်းတို့ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ့မလား

ရှဲ့မေက ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

ကျွန်မတို့က ဆင်းရဲသားဘဝကလာတဲ့သူတွေပါ။ ဒီအလုပ်တွေလောက်တော့ ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ပါတယ်

ဆန်ကွမ်းချိုပင်လျှင် စိတ်ထဲ၌ အတော်ကလေးပေးပါးသွားသည်။

ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ကိုပါ ခေါ်လိုက်စမ်း၊ အလုပ်သမားဘာကို ငါ နည်းနည်းရှင်းပြမယ်

ရှဲ့မေသည် လက်ခုပံသုံးချက် တီးလိုက်၏။

ရှမ်းကျွံ၊ ချွန်းလန်နှင့် ရှုကျန်တို့ ပြေးထွက်လာလေ၏။

သူတို့သည် ရှဲ့မေနှင့်အတူ ယှဉ်၍ရပ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက မြေအောက်လိုက်ခေါင်းသဖွယ်တည်ဆောက်သည်။ မဟာသင်္ချိုင်းဂူ၏သဘောကို ရှင်းပြသည်။

အလုပ်သမားများ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ရှင်းပြသည်။

ထိုအလုပ်သမား နှစ်ရာရှိသည့်အနက် ငါးဆယ်လျှင် တစ်ဦးတည်း အုပ်ချုပ်ရန်၊ အလုပ်ကို တက်သက်ကြာကြာ လုပ်ကိုင်စေရေးအတွက် နှိုးဆော်တိုက်တွန်းရန် စသည့်အချက်များကို ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ရှဲ့မေနှင့် အဖော်သုံးယောက်တို့က ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွားသောက်အောင် ရှင်ရှင်လန်းလန်းပင် အာမာန္တံ ခံကြလေ၏။

ဆရာလေးစိတ်သာချပါ။ သူတို့ကို ချိုချိုသာသာနဲ့ဖျောင်းဖျောင်းတိုက်တွန်းမှာပါ။ ကျွန်မတို့ စွမ်းအားကို ဆရာလေး စောင့်ကြည့်ပါဦး

ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် ငါနဲ့အတူတူ သိုက်ခဲပေးတာ၊ အလုပ်သမားတွေကို မင်းတို့ ဖယ်လောက် ထိန်းကွပ်နိုင်ဘယ်ဆိုတာ ငါ စောင့်ကြည့်မယ်

ဆန်ကွမ်းချိုက ထွက်သွားကြရန် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းအချက်ပြလိုက်သဖြင့် ရှဲ့မေတို့ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ထိုည၌ ဆန်ကွမ်းချို ကောင်းစွာအိပ်ပျော်သွားခဲ့ပေသည်။

နံနက်လင်း၍ ဆန်ကွမ်းချို အိပ်ရာမှ သဘော အချိန်တွင် ရှဲ့မေတို့သည် ဆန်ကွမ်းချို စားသောက်ရမည့် ဟင်းလျာများကို

အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဖြစ်နေသည့်အပြင် သူတို့တစ်ယောက်
အပြင်လက်ရာ၌ ယင်းလျှင်မည် သိုင်းဂတ်ခုံများကိုပါ ဝတ်ဆင်
ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩစွာ ဝတ္တမြင်နေသည်။

ဆရာလေး၊ ကျွန်မတို့ အလုပ်ခွင်ဆင်းဖို့ အဆင်သင့်ပါပြီ

ဆန်ကွမ်းချိုက မပြုံးစပူးပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူ စားသောက်ပြီးသောအခါ ရွှေမေသည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့
စားသောက်သည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်း
သွားကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏လက်ထဲ၌ သင်္ချိုင်းဂူဖိစံ စာရွက်စာတမ်းများ
အဆင်သင့် ဖြစ်နေသောအချိန်တွင် ရွှေမေတို့လေးယောက်လည်း
အလုပ်ခွင်ဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေကြလေပြီ။

သွားကြစို့။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အပြင်သို့ ဦးဆောင် ထွက်ခွာ၏။

လမ်းခရီး၌ ရွှေမေတို့အား ပုံစံစာရွက်များ ပြသည်။

သင်္ချိုင်းဂူ၏ သဘောသဘာဝကို ရှင်းပြသည်။

ဤသဘောသဘာဝကို သိရှိထားပါက အလုပ်ဆမားများ
ကို ကိုင်တွယ် စေခိုင်းရာ၌ မိုက်လွယ်တူလိမ့်မည်ဟု ဆန်ကွမ်း
ချို နားလည်သဘောပေါက်ထားသည်။

ဤအတိုင်းလည်း တတယ်မန်မိသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရွှေမေတို့ လေးယောက်သည် သူတို့
တိုင်တွယ်ရသည့် ငါးဆယ်စု တစ်စုစီအား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စေခိုင်း
နိုင်သောကြောင့်ပေတည်း။

တစ်ရက် အချိန်ကုန်သည်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းလည်း သိသိသံ
သာ ပြီးစီးလာခဲ့သည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်သွေးအခါ ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ရွှေမေ
တို့အား လိုက်လံစွာ ချီးကျူးရတော့သည်။

ငါ့ညီမတို့၊ အခုကိစ္စကို ခြောက်လအတွင်း မပြီးစီးမှာ ငါ
သိပ်စိုးရိမ်ခဲ့ပါတယ်။ ဟိုရက်တွေကဆိုရင် ငါ အိပ်လိမ့်စော
မပျော်ခဲ့ပါဘူး။ အခု ငါ့ညီမတွေ ကူညီလို့ ခြောက်လမတိုင်
ပြီးစီးလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ပြီပြီ မင်းတို့ကို ဘယ်လိုကျေးဇူး
တင်မိမှန်း မသိပါဘူးကွယ်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ လိုက်လံသော ကျေးဇူးတင်စကားကို ကြား
လိုက်ရသောအခါ အလွန်တရာလှပသည့် နာမည်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည့်
ရွှေမေ၊ ရှန်းကျွဲ၊ ရှန်းလန်နှင့် ရှုကျန်တို့သည် မျက်ရည်များရစ်
ဝိုင်းလာကြတော့၏။

ဆီးပန်း၊ ဂန္ဓမာပန်း၊ သစ်ခွပန်းနှင့် ကြာပန်းဟူသော ပန်း
နာမည်များသည် ဤခိုင်းကလေးများ၏ နာမည်များပင် မကွာ
ပါလော့။

မိန်းကလေးများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် ရွှေမေက တုန်ယင် လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် ပြန်လည် ပြောကြားသည်။

ကျွန်မတို့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူး ဆရာလေးရယ် ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ခါတင်မကဘူး ဆရာလေးကလဲ ကျွန်မတို့အပေါ် အမြဲတမ်း ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေ ပါတယ်။ ဆရာလေး ဝမ်းသာတယ်။ အိပ်ပျော်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပြီလို့ ယူဆရပါတယ်ရှင်။

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ ထိုအခါကျမှ ပို၍ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရတော့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်။ ကဲ...ကဲ ငါ့ညီမတို့လဲ ပင်ပန်းနေပါပြီ အနားယူကြပါ။ အခုကိစ္စက တစ်ရက်နှစ်ရက် တစ်ပတ်တစ်လတစ်နှစ် ပြီးမထိကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ လေးငါးလလုပ်ရမယ့် ကိစ္စဖြစ်လို့ အားမေးထားဖို့လိုတယ်။ အလုပ်သမားတွေကို အခုပိုမိုအတိုင်း ချောတစ်ခါ ငေါက်တစ်လှည့်နဲ့ အဆင်ပြေသလို ခိုင်းပါ။ ဒီအတိုင်းဆက်သွားရင် ငါ့အနေနဲ့ ပုံစံ ပြပေးရုံလောက်ပဲ တာဝန်ရှိတော့တာမို့ အတော်ကလေး ခေါင်းပေါ့သွားပါပြီ။ ကဲ...ကဲ...အိပ်ကြပေတော့’

မိန်းကလေး လေးယောက်သည် ဆန်ကုမ်းချိုကို ဂါရဝဖြင့် ပြီးနောက် သူတို့၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်၍ အနားယူအိပ်စက်တော့၏။

တစ်လတိတိ ကြာမြင့်သွားသည့်အချိန်တွင် သစ်တော မြေအနေအထားသည် ပညာရှိဆန်ရွှင် လိုချင်သည့် ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်မြောက်လာ၏။

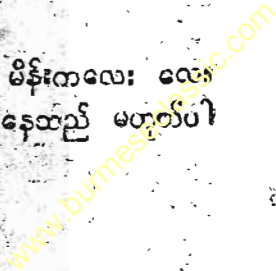
လိုက်ခေါင်းများကို အသေအချာ တူးဖော်ခြင်း၊ အမာခံပြုလုပ်ခြင်း စသည့်အသေးစိတ်အနေအထားများကို တူးဖော်ထုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုရသေးသည့်စဉ် စိတ်ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းသော ဆဆင်အဖြစ် ဆန်ကုမ်းချို လက်ခံမိသည်။

ဆန်ကုမ်းချို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရွှေမေတို့လေးယောက်လည်း အလွန်တရာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

ထိုတစ်လအချိန်အတွင်းမှာပင် လက်ဝဲရံနှင့်လက်ယာရံ လူငယ်တို့ ရောက်ရှိမလာကြပေ။

သူတို့ရောက်မလာသဖြင့် ဆန်ကုမ်းချို ဝမ်းနည်းရမှန်းလည်း သိ၏။

အလွန်တရာ ဖျတ်လတ် ပါးနပ်သည့် မိန်းကလေး လေးယောက်၏အကူအညီကို လွယ်လွယ်လျှောက် ရနေသည် မဟုတ်ပါ။



ဤသို့သည် အလွန်တရာ နှုတ်ချီကြ၏။

အလုပ်သမား နှစ်ရာစလုံးသည် ရွှံ့ခဲမာဘို့ လေးယောက်စီ ချော့ချော့မော့မော့ပြောသည့်စကားများကို လုံးဝ မလွန်ဆန်နိုင်ကြပေ။

ပန်းကလေးများလိုလှပသည့် မျက်နှာကလေးများက အလုပ်သမားများအတွက် အခမာပြု ဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်နေသည့် လားမဆိုနိုင်ပါပေ။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ထပ်တစ်လ ကုန်ဆုံးသွားပြန်၏။

အလုပ်သမားများသည် ဤအဆောက်အအုံကြီးထဲ၌ သူတို့ပိတ်လှောင်ခံရမည့်အရေးကို လုံးဝမတွေးမိကြချေ။

ထို့ကြောင့် အင်တိုက်အားတိုက်ဆက်လုပ်ကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချီမှာ ထိုအချက်ကိုတွေးမိတိုင်း ရင်နာလှသဖြင့် မီးထိဖေယောင်းသဖွယ် ပျော့ကျသွားသည်။

သူ့အသည်းနှလုံးကို မြန်လည်မာကျောလာအောင် မကြာခဏ စိတ်တင်းနေခဲ့ရလေသည်။

ဤလူနှစ်ရာခန့်ကို စခန်းသည် အစီအမံမျိုးကို ထန်ရွှင်ကဲ့သို့ သောပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ရေးဆွဲစီစဉ်ခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း ဆန်ကုမ်းချီအလွန်တရာအံ့ဩခဲ့ပေသည်။

သုံးလတိတိကုန်ဆုံးသွားချိန်အထိ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံသော် လည်းခကောင်း၊ အခြား တစ်ယောက်ကယောက် သော်လည်းခကောင်း လုံးဝရောက်မလာကြသဖြင့် ဆန်ကုမ်းချီအံ့ဩတာသည်။

တစ်ဖက်မှ လှည့်စော့မိသော အခါတွင်မူ ကျန်လှူဂိုဏ်းအတွက် ရင်ပူရပြန်တော့သည်။

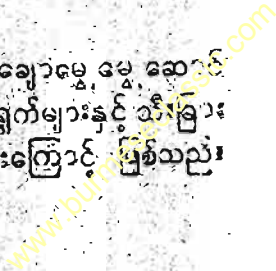
ကုန်လုံဝမ်းသည် ကျန်လှူဂိုဏ်းအား ကျူးပင်ခုတ် ကျူးဝှက်ကျော် သူတ်ဆင်နေပြီလားသော်ပေ။

သို့သော် ဆန်ကုမ်းချီသည် ခြောက်လအတွင်း သင်္ချိုင်း၊ ပြီးစီးရန်ကိစ္စသည်သာ သူ့ကိစ္စဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထိုးထုံးချလျက် ကျန်လှူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံနှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့၏ အရေးအခင်းကို သူ့ဦးခေါင်းထဲမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်သွား။

ဖယ်ထုတ်လျှင်လည်း သူ့လောက်မိုက်သည့်လူရှိတော့မည် ဟောတ်ပေ။

သူ ဆောင်ရွက်နေရသည့် မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီး၏ ဆန်းပြားခမ်းနားသော လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်များသည် ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ဟိုက်ခိုက်ရသည်ထက် ပိုမို ခက်ခဲ ပင်ပန်းသောကြောင့်ပေ ထည်။

ဤအဆင့်အထိ အဆင်ပြေပြေ ချော့ချော့မှု မှု ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းမှာ ထန်ရွှင်၏ ဝိသုကာပုံစံစာရွက်များနှင့် သီးခြားရေးသားထားခဲ့သည့် ညွှန်ကြားချက်များကြောင့် ဖြစ်သည်။



ထိုခဏကများမရှိလျှင် သာမန်သိုင်းသမားမျှသာ ဖြစ်သေ ဆန်ကွမ်းချီသည် ဘာမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုရက်များအတွင်း ဆန်ကွမ်းချီနှင့် မိန်းကလေး လေးယောက်တို့မှာ အလုပ်သမားများထက်ပင် ပို၍ ပင်ပန်းခဲ့ကြလေ၏။

ငါးလတိဘိ စေ့ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင်မူသင်္ချိုင်းဂူကြီး လုံးဝ ပြီးမြောက်သွားလေ၏။

အချို့သော နေရာများ၌သာ အချောတိုင်ရန် ကျန်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချီအဖို့ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရသည့်အချက်မှာ ကျန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည်သည်လည်း ထိုငါးလပြည့်မြောက်သည့်နေ့၌ ထိုအလုပ်စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပေတည်း။

ဤ ငါးလအတွင်း ဤစခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့်လူ ဆို၍ အဖို့ယန်ထူး၊ သမားတော်ကြီး ရှောင်ဝေခုံ၊ လက်ယာရံနှင့် လက်ဝဲရံလူငယ်တို့ လေးယောက်သာ ရှိသည်။

အလုပ်သမားများသည် တစ်ယောက်မျှအဝင်အထွက်မလုပ်ကြပေ။

သူတို့အဝင်အထွက် အသွားအပြန် မလုပ်နိုင်အောင် အစားအသောက် စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ဆောက်လုပ်ရေး ပစ္စည်းမျိုးရုံ ဈေးကွက်ရှိထားရန် လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ယာရံ လူငယ်တို့က ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖို့ ယန်ထူးအား ဦးညွှတ် ဝါရဝပြု၍ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

အဖို့ယန်ထူးက သက်သောင့် သက်သာနေရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြသည်။

အင်း...ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီး ဒီလောက် ပြီးစီးနေလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိတာအမှန်ပဲ။ အခုတော့ ငါးလအည်းနဲ့ အားလုံးပြီးစီးနေတာပဲနော်။ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ဩချီးကျူးလို့မဆုံးဘူး၊ တော်ပါပေတယ်။ တာဝန်ကျေပါပေတယ်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအဖို့ ယန်ထူးအား အကဲခတ်လိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ နဖူးရေများ ပို၍တုန်လာသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ၌ ထင်မိသည်။

မျက်နှာလည်းသည်း ပို၍ ရင့်ရော်လာသည်ဟု ထင်မိလာသည်။

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏တည်ကြည်သေးနက်မှုမှာ ပျောက်ကွယ်မသွားသည့်ပြင် ပို၍နက်ရှိုင်းလာကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကြောင့် အခုလိုပြီးစီးတာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဟောဒီ...’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စူးနနာကံ၌ ယိုးယှိ ကလေး ရပ်နေသည့် ရွှေမထိုလေးယောက်အား လက်ညှိုးညှန်ပြပြီး ဆက်ပြောပေ၏။

‘သုတို့လေးယောက်ရဲ့ အကူအညီ အကြာဒ်သာ ခုလိုအချိန်နဲ့ ပြီးစီးတာပါခင်ဗျာ’

‘ဟေ...’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ အံ့မှ အာမေဇိုတ်သံထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံမှာ အမုန်တကယ်ပင် အံ့ဩသွားသည်။

ဤမိန်းကလေး လေးယောက်ကို ဤနေရာသို့ ဗိုထားခဲ့ခြင်းမှာ ပညာရှိထန်ရှင်၏ စားရေးသောက်ရေးအဝဝစွာ ပြုစုရန် ဖြစ်သည်။

ထန်ရွှင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆန်ကွမ်းချိုအား ဆက်လက်ပြုစုရန် ဖြစ်သည်။

ယခုမူ သူ မပျော်လင့်သော ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စအဝဝ၌ ဆန်ကွမ်းချိုက ချီးကျူးလောက်သည့် အထက်ပံ့ ကူညီသူများ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့နေခဲ့ရလေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အံ့ဩသွားသည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် မိန်းကလေးလေးယောက်၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ဆန်ကွမ်းချိုက ရှင်းလင်းပြောပြရတော့သည်။

‘အင်း... သူတို့က မိလေးကတောင် တော်နေကြတာကိုး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် မိန်းကလေး လေးယောက်ကို အား ချီးကျူးသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။ ရွှေမ အပါအဝင် မိန်းကလေး လေးယောက်တို့သည် ခူးကလေးများကိုညှိတ်ကာ ဦးညှိတ်ဂါခဝ ပြုလိုက်ကြလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ချီးကျူးစကား တစ်ခုနီး ကြားရခြင်းသည် သူတို့အဖို့ ရွှေမင်္ဂလာ တစ်ထောင်လောက် ရှာသည်နှင့်ညီမျှသည်ဟု မိန်းကလေးများက တန်ဖိုးထားကြလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အမိန့်နှင့် စေခိုင်းခြင်းထက် မေးထွက်ရပ် မေးခိုင်းခြင်းမျိုးကို ပို၍တန်ဖိုးထားလုပ်ကိုင်တတ်သည့်အကျင့်ကို ချီတက်၍ အညီ ထန်ရွှင်၏ ရုပ်ကလောင်နှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စကို ပျော့ပျောင်းစွာ ပေးမြန်းလေ၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ရုပ်ကလောင်ကို မဟာမိတ်ချိုင်းဂူထဲ ထယ်တော့လောက် ရွှေမလဲ၊ မောင်ရင့် သဘောအားကို ပြောပါလား’

ဆန်ကွမ်းချီသည် အိုယန်ထုံ၏ စကားရိပ်ကို နားလည်၏။
ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် အဖြေပေးသည်။

ကျွန်တော်ထံ ခုပဲ ရွှေ ပြောင်း ချင်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်းရွှေ့မှ ကောင်း
မှာ တခြားသူတွေကို အသိပေးလို့ ကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။
ဒီမိန်းကလေး လေးယောက်ကတော့ ခြွင်းချက်နဲ့ပေါ့လေ။

ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကလွဲ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ရွဲ အများ
စကားကို အကောင်အထည် ဖော်ချင်တယ်။

ဒီလိုဆိုရင် နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရွဲ ရုပ်ကလာပ်ကို ခေတ္တမြှုပ်နှံ
ထားတဲ့ နေရာကိုသွားပြီး ဖော်လိုက်ကြရအောင် ဒီမိန်းကလေး
လေးယောက်ရွဲ အကူအညီကိုလဲ ယူတာပေါ့။

ကောင်းတယ်။

အိုယန်ထုံ ဆန်ကွမ်းချီနှင့် မိန်းကလေး လေးယောက်တို့
သည် မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီးကို ကျောခိုင်းကာ တဲအိမ်ကလေး၏
အနောက်ဘက်ဥယျာဉ်ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ထန်ရွှင်၏ ကျောက်ခေါင်းဘလားကြီးကို ပြန်လည်တူးဖော်
ကြသည်။

မကြာမီ ကျောက်ခေါင်းဘလားကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုကျောက်ခေါင်းဘလားကို အိုယန်ထုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချီတို့
တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ထမ်းယူပြီး မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီးသို့ ရွှေ့
ထွက်လာကြသည်။

ရွှေ့မက...

ဆရာလေး။ မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီးထဲမှာ အချောက်ကိုင်နေတဲ့
အလုပ်သမားတွေကို အပြင်တက် ထွက်ခိုင်းလိုက်ရမလား။

မထွက်ခိုင်းနဲ့ နေပါစေ။ ငါ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း သုံးနှစ်
ခန့် ရှိကွာတွေနဲ့ ရေတွေကော မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီးထဲ ပို့ထား
ပြီးပြီလား။

အဲဒါတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လကတည်းက ပို့ဆောင်ပြီးပါ
ပြီ။ ရေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရုတ်ကမှ ပို့ဆောင်ခဲ့ပါဖူး။

ဒါဆို တော်ပြီ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် စကားမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းဘလားကြီး
သို့ သယ်ဆောင်သွားတော့သည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ မှာမှ အတွေးနက်ပြီး လမ်း
ချောက်နေသဖြင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပေ။

ထို့ပြင် သူတို့ထမ်းလာသည့် ကျောက်ခေါင်းဘလားကြီး
အတော်ကလေး လေးလံသည်။

အေးဝိမ့်လိုက်သည့်ကလည်း ပြောစရာမရှိ။

အိုယန်ထုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကဲ့သို့ အတွင်းအား အလွန် ကောင်းသူများ မဟုတ်ပါက ထိုကျောက်ခေါင်းတလားကြီးကို မည်သူမျှ ထမ်းနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

မဟာသင်္ချိုင်းဂူ၏ အဝင်အဝသို့ရောက်သောအခါ ဆန်ကွမ်း ချိုက ရွှေမေတ္တီအား အပြင်၌နေခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ရွှေမေတ္တီ လေးယောက် အပြင်၌ ကျန်ခဲ့ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချေ့မှ ဦးဆောင်ဝင်၏။

ဝက်ပါကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးသော မြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူထဲသို့ ကျွေ့ကျွေ့ကောက်ကောက် ရွှေ့လိမ်မြဲကောက် လျှောက်ဝင် ကြသည်။

အလုပ်သမားများသည် သူတို့အလုပ်၌သူတို့ စိတ်ဝင်စားနေ သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် အိုယန်ထုံတို့ကဲ့သို့ ဝရုမပြုမိကြပေ။

သူတို့ကဲ့သို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေသူများဟုသာ ထင်မှတ်နေ ကြသည်။

အိုယန်ထုံသည် ဆန်းကြယ်သော အကွေ့အကောက်များ တို့ ယတိပြုမှုတ်သားလာ၏။

ဤသင်္ချိုင်းဂူထဲ၌ ယန္တရားများ ရှိမည်ကို သူ၏အသိဉာဏ် က သိရှိနေ၏။

သို့သော် မည်သည့်ယန္တရား အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရ

လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားမည်မှာ သေချာနေပေသည်။

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ဓာန် နှမ်းချိုက ချောင်းဟန်လိုက်၏။

သူ ချောင်းသံသည် မြေအောက်လိုက်ခေါင်းထဲ၌ ဗွဲတင်ထပ် ထွား၏။

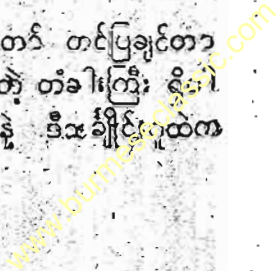
‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီသင်္ချိုင်းဂူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကို ဘာတစ်ခုမှ အစီရင်ခံခံခဲ့ရသေးပါဘူး။ နောက် အလျဉ်းသင့် တဲ့အတွက် နည်းနည်းလောက် အစီရင်ခံချင်ပါတယ်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး မေခင်ရင်၊ ဒီမြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူထဲမှာ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်တွေ၊ လျှို့ဝှက်စက်လှေတင်တွေအကြောင်း မရှိ ပြောမလို့မဟုတ်လား။ နေပါခေ... ကျုပ် မမြင်အတော့ရပေ သ့်အကြောင်းမသိတဲ့လူတစ်ယောက် ဒီထဲဝင်လာရင် ခြင်္သေ့မီး နင်းမှာ အန္တရာယ်ရှိမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည်သဘောပေါက် ပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာ ပေါ့။ သင်္ချိုင်းဂူအဝမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ တံခါးကြီး ရှိပါ တယ်။ အဲဒီတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲက

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာ ပေါ့။ သင်္ချိုင်းဂူအဝမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ တံခါးကြီး ရှိပါ တယ်။ အဲဒီတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲက

‘ဟုတ်ကဲ့... အဲဒီအကြောင်းကိုပဲ ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာ ပေါ့။ သင်္ချိုင်းဂူအဝမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ တံခါးကြီး ရှိပါ တယ်။ အဲဒီတံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီသင်္ချိုင်းဂူထဲက



စက်ခလုတ်တွေ၊ ကျောက်ခဲမာင်းတွေဟာ အလိုလို လည်ပတ်
ပါတော့မယ်'

'ထူးဆန်းတာပဲ'

အိုယန်ထုံက ထိုမျှသာ မှတ်ချက်ချသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'ဟာ...ထူးဆန်းတာတွေမှပြောနဲ့၊ နေခင်ကြီးထန်ရွှင်
တားခဲ့တဲ့ ပုံစံစာရွက်တွေကို ကျွန်တော်လဲ နားမလည်ပါဘူး
ပထမတွေ တစ်ခါဆင်ခိုင်းလိုက်မှားလိုက်ပြန်ပြင်လိုက်နဲ့ ပထ
ပိုင်းမှာ အတော်ကသေး စိတ်ညစ်ရပါတယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာ
နေခင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အယူအဆတွေကို တဖြည်းဖြည်း သဘော
ပေါက်လာတယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ကျောက်မောင်း တပ်ဆင်
တွေ လျှစ်မြှန်လာတယ်၊ နေခင်ကြီး ထန်ရွှင်ရဲ့ ဉာဏ်စွမ်းရည်
ကတော့လက်ဖျားခါလောက်အောင် ထူးချွန်ပါပေတယ်ခင်ဗျာ'

'အဲဒါတွေကို ကျုပ် တစ်ခုမှ မမြင်ခဲ့ရဘူးနော်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

'အားလုံး အဖိုးအနန္တနဲ့ချည်းကိုး၊ ကျောက်ချပ်တွေ က
ထားတယ်၊ ကျောက်စားပဲ့လို့ သင်မှတ်ရတဲ့ အရာကလို့ ထောင်
ချောက်ပဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံလူဟာ ဒီဆန်ချိုင်းဂူထဲမှာ အာထောင်
ချောက်မှ မရှိဘူးလို့ အထင်မှားကြာရပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါဟာ
နေခင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ စွမ်းရည်ပါပဲ ခင်ဗျာ'

အိုယန်ထုံသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ကျောက်ကောက်သော ဝက်ပါသည် ဆုံးနိုင်ဖွယ်မရှိဟု ထင်မှတ်
၏။

စစ်မက်မတားသီရိင်းဂူကြီးသည် အလွန်စာရာ ကြီးမားသည်
သော်လည်း အရှေ့နှင့် အနောက် တောင်နှင့် မြောက်သို့
တောင်လျှင်မူ ဤမျှရှည်လျားခြင်း မရှိပေ။

ထိုအခါမှ ခရုခွေပတ်သကဲ့သို့ ရစ်ပတ်နေသဖြင့် မဆုံးနိုင်အောင်
ကျောက်ခဲရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

အိုရုခွေ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ထန်ရွှင်၏ ကျောက်ခေါင်း
တား မြှင်နံရမည် ကျေခတ်ဂူရှိ၏။

ကျောက်ဆုံးတွင် ထိုခရုခွေ၏ အလယ်ဗဟိုသို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။

ထိုသို့သည် ကျောက်ဂူထဲသို့ ကျောက်ခေါင်းတလားမထည့်မီ
သို့ ကျောက်ခေါင်းထလားကို ချထားလိုက်၏။

ကျောက်ဂူကြီးမှာ ကျေခတ်စိမ်းသားဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။
အလွန်တရာပင် အေးမြလှသဖြင့် ကျောက်ခေါင်းတလား၏
အခတ်နှင့် သူမသာ ကိုယ်မသာရှိသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ကျောက်ဂူကြီး၌ တပ်ဆင်ထားသည့် လျှို့ဝှက်
အချားကို ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

၅။ အတ္တသိလ်နေထင်ပေးစာ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်သည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျာ...ဟောဒီအခန်းက အခြားအလေး အခန်းများထက် ပိုအေးပါစမ်း၊ အထူးသဖြင့် ဟောကျွန်ုပ်တို့က ပိုအေးပါစမ်း၊ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရင် နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ သူ့ရုပ်ကလာပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မပုပ်သိုးအောင် လုပ်ထားတယ်လို့ မြင်ရပါစမ်း၊ အမှန်က အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောက်လိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးဟာ အမရွေး ပြိုပျက်ကျအောင် စိမ့်ထားတဲ့အတွက် နောင်ကြီးထန်ဟာ သူ့ရုပ်ကလာပ်ရဲ့ ရွှေခေးအတွက် သာမန် စိမ့်မစားဆို့တာ ထင်ရှားနေပါစွယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိုစမ်း

‘ကျုပ်တို့ မေ့ရင်တိုက်စေတဲ့ သဘောပေါက်ပြီပေါ့ပြန် နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ ရှေးရွယ်ချောက်ကို ကျုပ်တို့က သိပြီးသိဥစ္စာ က...ကျောက်စိမ့်ဂူကို အယ်လို့ဖွင့်မလဲ’

‘ဟောဒီလို ဖွင့်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုက မည်သို့မျှ ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်း မရှိဘဲ ကျောက်တုံးကလေးတစ်ခုကို မှလိုက်၏။

ချောက်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ဝလီမိမြားလည်သံကိုကြား

ကျောက်ဂူပြား၏ အမိုးပြား ထမြည်းဖြည်း ရွေ့လျားလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ခလုတ်တွေကလဲ သုံးမျိုးတောင် ရှိတာ၊ အခြားခလုတ်တစ်ခု နှိပ်ခံရင် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲထွက်သွားမှာ သေချာတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ကျောက်ခေါင်းဘလားတို့ တစ်ဖက်မှ သွားကုန်၏။

အိုယန်ထုံက အခြားဆက်ဖက်မှ မှသည်။

ထို့နောက် ကျောက်ဂူကြီးထဲသို့ အသာအယာ ထည့်ပွင်းသည်။

အိုယန်ထုံက...

‘ဒီကျောက်ပြားကြီးကို အယ်လို့ပြန်ပိတ်မလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျောက်ပြားကြီးကို အတင်းအားထုတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဆွင်းသည်။

ကရွေ့ရွေ့ ရွေ့လျားသွားပြီး နောက်ဆုံး ချောက်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ကျောက်ပြားကြီးသည် ဂူကြီးကို အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ပိတ်ဆို့ပြီးသွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

'ဒီကျောက်မြားကြီးက ဖွင့်ရင်တော့ ခလုတ်နဲ့ပါ။ ခိတ်ရင်
တော့ ခုလို အင်အားသုံးပြီး ပြန်ပိတ်ရပါတယ်။ နောင်ကြီး
ထန်ရွှင်ဟာ ရန်သူကို ချေမှုန်းဖို့ မကြံစားနဲ့ သူ့ရုပ်ကလာပ်ကို
အရှည်တည်တဲ့ ဖိုသား စီစဉ်ရင် သူ့ရုပ်ကလာပ်ဟာ နှစ်ပေါင်း
ငါးဆောင်လောက်အထိ တည်စံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ့ရည်ရွယ်ချက်က....'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောတော့ဘဲနှင့်
တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။

အိုယန်ထုံကလည်း သူနှင့်အတူ ခနောက်ဆုတ်၍ ရင်ပေါ်
တန်း ရပ်လေ၏။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်လုံး ကြာမြင့်စွာ ဦးညွတ် ဂါရဝပြု
ကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းအိမ်များတွင် မျက်ရည်များ
ရစ်ဝိုင်းလျက် ရှိနေသော့သည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ သူတို့ အလွန်တရာ
လေးစားကြည်ညိုသည့် သူတို့အသည်းနှလုံးထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင်
မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၂၉)

မိုးအောက်မြေမြင် ပြိုင်ဘက်ကင်း

အိုယန်ထုံနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် ခရုခွေ အလယ်ဗဟိုမှ
ထွက်ခွာလာကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းကြသဖြင့်
မိုးဝ ခြေသံထွက်ကြပေ။

ခြေသံထွက်လျှင်လည်း ဤမြေအောက် သင်္ချိုင်းဂူအတွင်း၌
ထင်ထပ်နေမည်မှာ သေချာသည်။

အိုယန်ထုံက လေသံတိုးတိုးဖြင့် မေးမြန်းသည်။
ဆန်ကွမ်းချို...နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ရုပ်ကလာပ်ကိုမြှုပ်နှံပြီး

ဘာလုပ်စရာရှိသေးသလဲ။

၅၆ ကလေးသို့လဲနေတင်းအောင်

'မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီး၌ ကံခါးကြီးကို ပိတ်ရုံပဲခွဲတော့တာပေါ့'

'ဘယ်တော့လောက်ပိတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလဲ'

'ပီည သန်းခေါင်လောက်မှာ ပိတ်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်'

အိုယန်ထု၏လေသံက ပို၍တိုးသွားသည်။

'အလုပ်သမားတွေ...'

လေသံမျှသာဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပို၍ မပြောဘော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက အိုယန်ထု၏ကားဘခိပွယ်ကို ကောင်စွာ နားလည်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းတသမ်းယမ်းဖြင့် ဆွေးမြည့်စွာပြောသည်။

'မတတ်နိုင်ဘူးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရယ်။ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်အစီအမံပဲ။ သူ့တို့ကိုယ်တည့်ပြီးစဘေးရတော့မှာပဲ'

'ည သန်းခေါင်ကျမှ ဂူကံခါးကိုပိတ်တာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်မျိုးရှိလို့လဲ'

'ကျွန်တော် မှာဘော့ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်မှာကြားချက်အရ ညသန်းခေါင်ယံမှာပိတ်တာပဲ'

'အင်း... နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ပညာက သိပ်အံ့ဩရာကောင်းပါတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ဘာ ထိုးဖောက်မမြင်သာဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထု၏ လေသံသည် ပို၍ပို၍တိုးသွားပြန်ပေ၏။

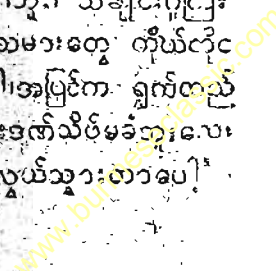
'အလုပ်သမားတွေ ပိပိရီရိနဲ့ အထဲ ရောက်အောင် ထားစေ ညသန်းခေါင်မှ ပိတ်ခိုင်းတာလားမသိဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

'ဖြစ်နိုင်တယ် ကျွန်တော်လဲအဲဒီလိုပဲသဘောပေါက်ပါတယ်'

'ရိက္ခာတွေ အထဲရောက်ပြီးပြီသား'

'သောက်ရေကအစ အားလုံး အထဲရောက်နေပါပြီ။ ဒါဒီအတွက်ဘေးလျှို့ဝှက်လုပ်ကိုခံစရာလိုပါဘူး။ သင်္ချိုင်းဂူကြီးအကြမ်းတည့်ပြီးသွားကတည်းက အလုပ်သမားတွေ ကိုယ်ငိုငီအထဲတို့ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ကြတာပေါ့။ အပြင်က ရွက်တည့်တဲကလေးတွေက အလေ့အမူမဲ့အစီအမံသိပ်မခံဘူးပေ။ ဒီတော့ ရိက္ခာတွေသို့မလှောင်ရဘာ သိပ်လွယ်သွားတာပေါ့'



အို.ယန်ထုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုဘို့သည် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

သင်္ချိုင်းဂူအဝ၌ ရွှေမေတ္တိုလေးဦး စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက...

‘ရွှေမေ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ တဲအိမ်ကလေးမှာ သွားပြင်ဆင်ပေးပါ။ ဒီအောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီးဟာ ဒီညမှာပဲစခန်းသိမ်းတော့မယ်။ ဒီအကြောင်းကိုတော့ အယ်အလုပ်ဆဲမားကိုမှ မသိစေနဲ့’

‘စိတ်ချပါ။ တစ်ခွန်းမှ မပေါက်ကြားစေရပါဘူး။’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် ရွှေမေတ္တို လေးယောက်သည် မပြေးထွက်သွားကြလေတော့၏။

အို.ယန်ထုနှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့က ဖြည်းဖြည်းစွာ လမ်းဝင်ပျောက်ရင်း စကားပြောလာခဲ့ကြ၏။

မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီးဆေးခန်းလုပ်ရာ၌ တွေ့ကြုံရသောအခက်အခဲများ၊ ရွှေမေတ္တို၏အကူအညီ၊ လျှို့ဝှက်ထောင်ချောက်များ၏ ဆန်းကြယ်မှုတို့ကို ဆန်ကွမ်းချိုက အို.ယန်ထုအား တစ်ခုချင်း ရှင်းပြခဲ့၏။

တဲအိမ်သို့ရောက်သောအခါ အစားအသောက် စားသောက်ပြီး ခေတ္တခဏ နားနေကြ၏။

မနား၍လည်း မဖြစ်ပေ။

သင်္ချိုင်းဂူ၏တံခါးကို ညသန်းခေါင်ကျမှ ပိတ်ဆို့ရမည်ဖြစ်၍ အချိန်ကို စောင့်ရပေမည်။

‘ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးကာ ညအချိန်သို့ ရောက်ခဲ့သွားသည်။’

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်အို.ယန်ထုတို့သည် သင်္ချိုင်းဂူရှိရာသို့ ညဦးထုတ်သည်က တွက်သာခဲ့ကြ၏။

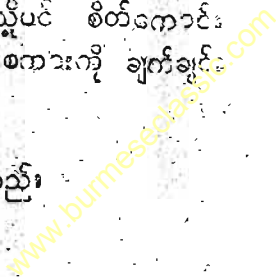
ထင်းရှူးဘောမှအထွက်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို.ယန်ထုအား ဆန်ကွမ်းချိုက တီးတိုးပြောလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ဒီနေရာကပဲအောင့်နေခဲ့ပါ။ ဂူတံခါးပိတ်ဆို့အလုပ်ဟာ အင်မတန် စိတ်ထိခိုက်စရာ၊ ကြေကွဲစရာ ခက်ခဲပင်ပေါ့လိမ့်မယ်။ နှစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက်တာထက် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထိခိုက်တာက တော်သိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။’

ဆန်ကွမ်းချို၏အသံမှာ ဆိုနစ်လျက်ရှိသည်။

အို.ယန်ထုသည်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့ပင် စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ရှိသူဖြစ်၍ ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကို ချက်ချင်းနားလည် သဘောပေါက်မိပေသည်။

ထို့ကြောင့် လျှိုက်လှဲစွာ ပြန်ကြားမိသည်။



‘ကေဒင်းပါပြီကွယ်၊ ကျုပ်ဒီနေရာကပဲ စောင့်နေပါအတူ
မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လရောင်အောက်၌ သင်္ချိုင်းဂူ ရှိရာသို့
လျှောက်သွားလေအတိုင်း။

မလှမ်းမဝမ်းသို့ရောက်စဉ် အလုပ်သမားငါးယောက်တို့
ခမြဲအောက် လိုက်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်သွားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ပြင်ပ၌ စကားစမြည်ပြောဆိုပြီး အိပ်စက်နေဝင်သွားခြင်း
ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ကျိတ်၍ သစ်ပြင်း ရှိုက်လိုက်မိလေ၏။

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လိုက်လံကြည့်ရှု စစ်ဆေး
သည်။

သင်္ချိုင်းဂူ၏ ပြင်ပ၌ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ယောက်
ကျန်ရှိနေပါက မယာဆင်္ချိုင်းဂူကြီး၏ လျှို့ဝှက်သတင်းကြီး မှု
ပေါက်ကြားသွားပေလိမ့်မည်။

ကံအားလျော်စွာ အလုပ်သမား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ
ဖြစ်စဉ် မတွေ့ခဲ့ရပေ။

သူသည် အဝင်အဝ ထံခါးမကြီးဆီသို့ တုန်ယပ်သော ခြေ
လှမ်းချားဖြင့် လျှောက်သွားခဲ့သည်။

‘ဆရာမေး...ကျုပ်တို့ကို လာစစ်ဆေးတာလားဗျ’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ တုန်သွားသည်။

သင်္ချိုင်းဂူ၏ပြင်ပ မှောင်ရိပ်ထဲမှ မမျှော်လင့်သော အသံ
သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား အကြီးအကျယ် ချောက်ချားသွားစေ
ခဲ့သည်။

အဘယ်မှာလျှင် သူမချောက်ချားဘဲ ရှိပါအံ့နည်း။

သူသည် နှစ်ရာမျှသော အလုပ်သမားများကို ကြိုမဟာသင်္ချိုင်း
ဂူကြီးထဲ၌ အသံပိတ်ဆို့ရန် ကြံရွယ်၍ လာခဲ့သူ မဟုတ်
လော။

‘ဘယ်သူ’

‘ကျုပ် ဆန်ရွှေကပ်ပါ’

ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူကြီးတစ်ယောက်သည် မှောင်ရိပ်ထဲမှ
ထွက်လာ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာလားလုပ်နေတာလဲ’

‘ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့ဗျာ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတာလဲ’

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီနေ့ကျမှ အသက်ရှူ မဝသလို ဖြစ်နေတယ်။ အထဲမှာနေရတာ နစ်နွမ်းနေသလိုပါပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် ကျုပ် အပြင်ထွက်နေမိတာပါ။ နောက်ပြီး...

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ပို၍ပို၍ ထိတ်လန့်လန့်၏။

သူ့လက်ဖဝါး၌ ချွေးစေးများ ထွက်လာသည်။

ခင်ဗျားတို့အလုပ်သမားတွေ မြေအောက်မှာ သေလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားက သံသယရှိနေလို့လား။

သံသယရှိတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အခုဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံက....

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ လူနဲ့စွာ စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်၍ ရေရွာင်မိတော့သည်။

နောင်ကြီးထန်ရွှင်၊ နောင်ကြီးဟာ သတ္တဝါတွေအပေါ်မှာ တကယ်မေတ္တာထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ။ အခုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအစီအစဉ်ကြီးကို ရေးဆွဲခဲ့ရတာလဲဗျာ။ လူနွမ်းရစ်ရစ် အသက်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ပါဘူး နောင်ကြီးရာ

ထိုအချိန်မှာပင် ထိုလူကြီးက ဆက်၍ပြောနေပေသေးသည်။

ကျုပ်ဟာ အရင်အရင် သင်္ချိုင်းဂူတွေကို ဖောက်ထွင်းပြီး ခိုးခဲ့ဖူးပါသေးတယ်။ အဲဒီအတွက်ခံတာ ကျုပ် နောင်တမရပါဘူး။ အင်း....

လူကြီးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဂူကြီးထဲသို့ သူ့ အလိုအလျောက် ဝင်သွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုလူကြီး၏ ကျောပြင်ကို ဝေးကြည့်ပြီး ထန်ရွှင်၏ ညွှန်ကြားချက်တိုသာ အကောင်အထည် ဖော်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ငြင်းပယ်ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

မကြာမီ ထိုလူကြီးသည် ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေ၏။

ဟင်....ဒီအထိလုပ်ပြီးမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် သင်ခန်းဂူကြီး၏ လျှို့ဝှက်ခလုတ်ကိုဖွင့်လှက် ထဲခါးမကြီးအား ခံတွင်းအားထုတ်ပြီး ဆွဲပိတ်လိုက်လေတော့၏။

ဂျစ်....ဂျစ်....ဂျစ်....ဂျစ်။

ကျယ်ထောင်သော ခြည်ဟိန်းသံကြီးကို အလုပ်သမားနှစ်ရာကျော်၏ အော်ဝိုသံကြီးကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချို ကြားထောင်မိလေ၏။

မဟာချိုင်းဂူကြီး၏ ပင်မတံခါးကြီးကား လုံးပ ပိတ်ဆို့သွားခဲ့လေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဦးခေါင်းမှာ ဟင်းလင်းပွင့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရမည်။

သူ့မျက်စိထဲ၌ အလုပ်သမားနှစ်ရာ အတုံးအရုံး သေဆုံးနေသည်ကို မြင်ယောင်လာသည်။

သူ့ရှေ့၌ ကြီးမားသော ကျောက်တံခါးကြီး ပိတ်ဆို့နေသည်ကို တကယ်မျက်မြင် တွေ့ရသောအခါ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချည်နဲ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်လာမိသည်။

သို့သော် သူသည် ဆက်မဆုတ်နိုင်တော့ဘဲ နူးထောက်ထိုင်ကျသွားလေ၏။

သူသည် မြေကြီးခဲများကို လက်၌ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး အံ့ကြိတ်နေတော့သည်။

သူ့မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင်မူ မျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းနေလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုထံမှ ရှိုကသံသံသံ ထွက်နေသည့် အချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဆူနေဟန်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

တုန်ယင်သော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပခုံးပေါ်သို့ အသာအယာတင်ပြီး နှစ်သိမ့်စကား ပြောကြားလေ၏။

‘မောင်ရင် ထယ်လောက် ဖတ်ထိခိုက်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်တို့ သိနားလည်စွာ ခံစားနိုင်ပါတယ်။ အခုကိစ္စတာ အိုင်းလော့’

ဦးတစ်ခုလုံးအတွက်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးနဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်အဖြေရင် မောင်ရင်နှလုံးသားတွေဟာ ကြွေကုန်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့အထင်အယူအတွက် လူနှစ်ရာကို စတေးရတယ်လို့ပဲ သတ်တိတ်လိုက်ပါ။ တကယ်လို့ ဒီလူနှစ်ရာဟာ သေချင်မှ သေမှာပဲ။

အိုယန်ထုံက ကြွေကုန်စွာဆက်ပြော၏။

‘နောင်ကြီးထွန်ရွှင်ဟာ အင်မတန် အခဲတူးအခေါ်ကောင်းဆီလူပါ။ ကျုပ်ကိုဟာ သူတူးသလို မခဲတူးပေဘဲပါဦး။ အခုကိစ္စမှာ အသေသေချာချာ ဟာတ်ချက်ပြီး လုပ်ဆောင်ဖို့ကိစ္စအပေါ်လိမ့်မယ်။ ကဲ...ကဲ...ထပါ။ ကျုပ်တို့ သွားကြပါရီ။’

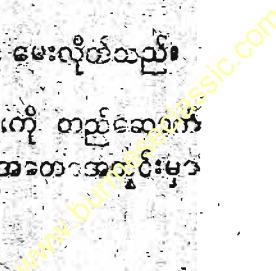
ဆန်ကွမ်းချိုကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက အသာအယာတင်ထုပေးလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စီးကျလာသည့် မျက်ရည်များကို လက်ခါးနှင့်ဆုတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့က မူလ တဲခန်းဆီသို့ ပြည်ညှင်းစွာ လျှောက်တောင်းလားလာခဲ့ကြတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက နှစ်လျှောက်လေးသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘ကျန်တော် ဟောဒီ မဟာသေချိုင်းဂူကြိုကို တည်ဆောက်တာ ငါ့လင်တို့ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီအခဲတူးအတွင်းမှာ’



ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ အခက်ကလေး ခုက္ခရာကံနေတယ်လို့ ထင်မိပါဘယ် ကျွန်တော် အထင် မှားများမှားမှားနေသယား ခင်ဗျာ

အို ယန်ထုံ က ဆန်ကုမ်းချီအား သေးစားစွာ ကြည့်လေ၏။
'ခောင်ရင်ဟာ နတ်မျက်စိ ရသားသလိုပါပဲ။ ဘာကြောင့် အဲဒီလို တွေးနိုင်ပါသလဲကွယ်'

'ဪ... နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သိပ်ပြီး သေးစားပါတယ်။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အကြံအစည်ဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကြီးကို ငါးလအတွင်း တစ်ကြိမ်မှ လာမကြည့်တာဟာ ကျန်လှိုဏ်းအတွက် သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေလို့ပဲလို့ တွေးနိုင်ပါတယ်'

အို ယန်ထုံ က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

'သိပ်မှန်ပါတယ် သူ့ရဲခကောင်းလေး၊ ကျုပ်တို့ဟာ ကြီးတယ်သော အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပါတယ်။ ပြိုကွဲလုဆဲဆိုတာ နေတဲ့ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းသားတွေကို ကုန်လုံဝမ်းဗား အပြတ်အသတ် လိုက်လံချေမှုန်းနေဘယ်။ အဲဒါသက် ဆိုးတာက....'

အို ယန်ထုံ သည် သူတို့ ရောက်ရှိနေသည့် သစ်တောကြား တစ်ခုကို လက်ပြင် ဝေ့ယမ်းပြလိုက်၏။

'ဟေ့ ဦးယတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို ဝမ်းဂိုဏ်းသားတွေ ရောက်ရှိလာကြတယ်။ သူတို့ဟာ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ မဟာသင်္ချိုင်း

အကြောင်း သတင်းအစအန ကြားသိလိုလား၊ ဝါမုမဟုတ် သူတို့ဘာသာ ဒီနေရာကို လာကြတာလား မသိဘူး၊ အင်အားတော်တော်များများ ဒီတောင်ယတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်ရှိလာကြတယ်'

'ဟုတ်လား... အခု ငါးလရှိသွားပြီ၊ ကျွန်တော် ခေါ်ကိုတော့ စောင့်ဆိုက်မှ ရောက်မလာခဲ့ပါဘူး'

'ဘယ် ရောက် လာ မလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လတည်းက ကျုပ်ရဲ့ လှိုဏ်းသားတွေအားလုံး ဒီတောင်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ စခန်းချပြီး ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ တက်တော်သားတွေကို ခုခံနေခဲ့တာကိုး'

'ဪ... ခါကြောင့်ကိုး'

'ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့ဟာ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အစီအစဉ် ပျက်စီးသွားမှာစိုးတဲ့အတွက် ဟောဒီတောင်ပတ်ဝန်းကျင် အခုအစွပ်ဖွဲ့ပြီး အသေခံ ခုခံခဲ့ကြတယ်။ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ အဲဒီအုပ်စုကြီးဖွဲ့ ခုခံနေတာကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသာ အဲဒီလို မခုခံရင် ဒီ မဟာသင်္ချိုင်းဂူ ခုခံ အခုလို အချိန်မီ ပြီးစီးမှာ မဟုတ်ခဲ့တာဘူး'

'ဟေ့... ကျုပ်ကို နောင်ကြီးထန်ရွှင်ဟာ တမလွန်ဘဝက ချစ်ခင်စေလို့ ဆုတောင်းခဲ့တာမှားမှားပဲ။ အခု ကျုပ်တို့ဒီ နေရာမှာလူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုန်လုံ

၆၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောင့်

ဝမိရဲ့ အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် လေးယောက်ပဲ။ အဆင့်မြင့်
ဂိုဏ်းသားတွေချည်းဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ဘက်ကလဲ အခတ်ကလေး
အကျအဆုံး များပါတယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု အတွက် လွန်ခဲ့
စာနာမိသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ အမှတ်လေးဆယ်ရှင်အဖွဲ့ကော’

သူတို့ ရှိနေပါတယ်။ အင်မတန် ဇွဲကောင်းတဲ့ အဖွဲ့
စက်ရာရနေတဲ့ လူတွေကောင် ဝင်ပြီးခုံကြဲတယ်။ ကျုပ်တို့က
တိုက်ပွဲကြီး ဝါးကြိမ် ဖြစ်ပြီးပြီ။ မြက်ရိုင်းလွန်ပြင်မှာတုန်း
တော့ ကျုပ်တို့က ဗာသာစီးရခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ဒီနေ့
မှာတော့....

အိုယန်ထု၏ အသံများက ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာ
နစ်ဝင်သွား၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုခုပေးပါရစေ’

မေးပါ။ ပဏာမခံနေရော မလိုပါဘူး။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် ကွယ်လွန်သွားပြီဆိုတာ ကျွန်လုံး
သိသွားပြီလား။’

‘သိသွားပြီလေ’

‘ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ’

‘ခါနော့ ကျုပ်လဲ အင်္ဂါအကျ မသိဘူး။ သူဟာ ထန်ရွှင်
ဆဆုံးပြီဆိုတာ ကြားသိတာနဲ့ ကောင်းတင်ကို မော်ကြည့်ပြီး
အားရပါးရ အော်ဟစ် ရယ်မောတော့တာပဲလို့ ပြောကြတယ်။
ခါနော့ မိုးအောက်ခြေပိုင် ပြိုင်အတ်ကင်းဖြစ်ပြီလို့ သုံးကြိမ်
သုံးခါ ကြေးကြော်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။’

ဆန်ကွမ်းချိုက ညည်းညူလိုက်၏။

‘အခါကြီးကျယ်တဲ့လူပဲ။ အင်းလေ... နောင်ကြီးထန်ရွှင်
ထိပ်တိုင်က အလေးထားခဲ့တဲ့လူဆိုတော့ သူပြောသလိုပဲ ဖြစ်
သွားမလား ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နောင်ကြီးထန်ရွှင် မရှိဘူးဆိုတော့ သူ
ပြိုင်ဘက်ကင်း ဖြစ်သွားနိုင်တာပေါ့။’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခေတ္တမျှစကားရပ်သွားပြီးနောက် အိုယန်
ထုအား လေးလေးနက်နက် မေးလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... အခု ကျွန်လုံးဝမ်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့
နောက်ဆုံး လိုက်လာပြီလား။’

အိုယန်ထုက ခေါင်းခါ၏။

‘သူတော့ လိုက်မလာသေးဘူး။ လိုက်မလာတာ အကြောင်း
မသိပါဘယ်။ နောင်ကြီးထန်ရွှင် သေတယ်ဆိုပေမယ့် ဤမိဘို့လဲ
နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ နည်းဈေးဟာတော့နဲ့ ဘယ်လို ထောင်ချောက်

ဆင်ထားတယ်ဆိုတာ သူ့ မသိဘူး၊ မယုံရဲ့ဘူး၊ အဲဒီအတွက်လဲ ကျုပ်တို့ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။

‘ဒါဖြင့်ရင် ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မကြောခင်မှောင်ဆိုင်တိုက်ကြမယ့်ပေ။’

‘ဒါပေါ့၊ သူတို့တိုက်ရင် ကျုပ်တို့လဲ တိုက်ရတော့မှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲက သိုင်းလောကတို ရှောင်ခွာ မျက်ကွယ်လွှားတဲ့ ဝါခေါ်ကြီး ဆရာကြီးနှစ်ပါးကို ကျုပ် ပင့်ဖိတ်ထားခဲ့ရတယ်၊ ဆရာကြီးတို့ကလဲ ကျန်လှဂိုဏ်း ပျက်စီးမယ့်အခါကိုမြဲစေတော့ မြင့်မြင့်ကြပါဘူး၊ အရေးကြုံလာတော့ သူတို့ကူညီရောက်လာကြပါတယ်။’

အိုယန်ထု သည် စကားကို ခေတ္တရပ်နားပြီး ဆန်ကုမ်းချိုအသေအချာကြည့်၏။

‘ကုန်လုံဝမ်းကို တိုက်ခိုက်ဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နေ့ခင်းထန်ရွတ် ဘာမှာခဲ့သေးသလဲ’

ဆန်ကုမ်းချိုကလည်း လေးလေးနက်နက် ပြန်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော် ကိုတော့ အထူးအထွေ မမှာခဲ့ပါဘူး၊ နောင်ကြီးထန်ရွတ် မှာခဲ့တုန်းကတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလဲ ရှိနေတာပဲ’

‘ကျုပ်ရှိနေတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ နိုင်ချစ်နော်ဆိုတဲ့ ငိုဏ်းကလေးရဲ့ စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်သာ ကုန်လုံဝမ်းကို တိုက်ခိုက်နိုင်မယ်လို့ နောင်ကြီးထန်ရွတ် ပြောခဲ့ပါယ်၊ အခြားတော့ ထာမှ မှားကြားခြင်းပဲ မရှိပါဘူး၊ ရေးသားခဲ့ခြင်းလဲ မရှိပါဘူး။’

ဆန်ကုမ်းချိုနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုတို့ စကားမပြောဝန် ခဉ်မှာပင် အခင်းဆီမှ အော်ငေါက်သံသံလဲ ကြားကြရသည်။ ဤ အော်ငေါက်သံများကို ဖော်ရုံတန်ရုံလူ ကြားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

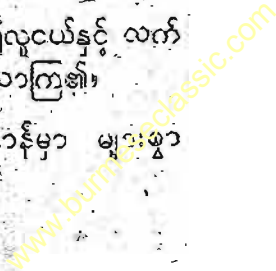
ဆန်ကုမ်းချိုနှင့် အိုယန်ထုတို့ နှစ်ယောက်မှာ အတုင်းအား သွန်စွာကောင်းသဖြင့် ဤသို့ကြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု ၏ မွက်နှာမှာ ချက်ချင်း ဖြူရော်သွား၏။

‘ကင်းစနန်းတော့ အများကြီးကို ကျော်ပြတ်လာခဲ့ပြီ၊ အခြားရတဲ့ အသံဟာ မနားကဆုံးကင်းစနန်းရဲ့ အသံပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်းဟာ တောင်ပေါ်အရောက် ထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့ပြီနဲ့ တူပါရဲ့’

အိုယန်ထု ရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ဝဲရံလူငယ်တို့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ခုန်ပျံ့ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့၏ အဝတ်အစားနှင့် ရုပ်သွင်သဏ္ဍာန်မှာ များစွာ မြင်းလျှပ်ပင်ပန်းနေပုံရသည်။



၇၂. တံလွဲသိုက်နေသင်းကောင်

အိုယုန်ထုံက...

'ဘယ်သူတွေ ရောက်လာတာလဲကွယ်'

ထက်ဝဲရဲလူငယ်က ပြောသည်။

'ဘယ်သူတွေ ရောက်လာသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့လဲ မသိဘူး၊ တကယ်လို့ ကုန်လုံပိတ်ဖြစ်နေခဲ့ရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အတွက် သသက်စွန့် ခုခံဖို့ ကျွန်တော်တို့ ပြေးလာကြတာပါ'

အိုယုန်ထုံ၏မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။

'မင်းတို့ မှားအယ်၊ ရန်သူ တယ်သူဆိုကာ အချင်စုံစမ်း သင့်တယ်'

လက်ယာရံ လူငယ်က....

'ရန်သူ အသံတွေကိုတော့ ကြားခဲ့ရပါတယ်၊ အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက် တတ်သော ကြွလိမ့်မယ်ဆို ခန့်မှန်းရပါတယ်'

အိုယုန်ထုံက 'ခေါင်းညိတ်ဆိုက်၏။

'ဒါဆိုရင် ကုန်လုံပိတ် ဖြစ်နိုင်တာပေါ့'

'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကုန်လုံပိတ်ခွဲ အလံအဖွဲ့ခွဲခေါင်းဆောင် လေးယောက်တို့ တက်လာတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်'

'အင်း....'

အိုယုန်ထုံ သက်ပြင်းချမိသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကုန်လုံပိတ် တက်ရောက်သောတော့မည် ဆိုသဖြင့် ဤငါးလအတွင်း အထွင်းအား ခေလကျင့်ခန်းများ တစ်ကြိမ်မျှ မယူခဲ့မိခြင်းအတွက် လွန်စွာ နောင်တရသွားမိသည်။

'ငါ့မှားပြီ၊ ကုန်လုံပိတ်ဟာ အထွင်းအားမပညာမှာ ငါ့ထက် သာတယ်၊ ငါဟာ ဒီငါးလလုံးလုံး မဟာသင်္ချိုင်းဂူအတွက်ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့မိတယ်၊ ကုန်လုံပိတ်လာရင် ဆူသေကိုယ်သေ တိုက် ကွက်ကိုသုံးပြီး တိုက်ခိုက်ရုံကလဲ့လို့ ငါ့ခြား တာမှမတတ်နိုင် တော့ဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိတ်ထဲမှယူကြွေးမရစွာ ရေရွတ်နေမိလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် အရှေ့ဘက်မှ ရောင်နီပျိုလာတော့သည်။

အထွင်းရောင်ဟန်းများ တိုးဝင်လာသည်နှင့်အတူ နင်းပွန် ဖြူဖြူပွေးပွေးများက တဖြည်းဖြည်း ပြယ်လွင့်သွားလေ၏။

အဝေးမှ အော်ငေါက်သံများကိုကား ကြားနေရဆဲရှိသေး သည်။

ကင်းစခန်းမှလူများ ဆုတ်မပေးနေရကြောင်း အသံဗလံများ အရ ခန့်မှန်း၍ ရသေ့ပေသည်။

ရွှေမခေါင်းဆောင်သည် မိန်းမဖော်ကလေး နလေးယောက် တို့သည် အရက်ကရားများနှင့်အမဲ ဟင်းလျာများ ယူဆောင် လာခဲ့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက 'စိတ်မသက်မသာဖြင့်လှမ်းပြောလိုက်၏။

'ညီမလေးတို့ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေကို ပြန်သိမ်းသွားပေတော့ ငါတို့ မိမိမှာ အရေးပေါ်နေပြီ'

ရွှေမမှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

ကျွန်...ကျွန်မတို့ ပါဝင် ခုခံလို့ ရမလားရှင်၊ ကျွန်မတို့ ယေရမှာ မကြောက်ပါဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလွန်တရာ ရဲရင့်သော အမူအရာရှိသည် မိန်းကလေးလေးယောက်တို့ကို ကြင်နာစွာကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ငါးလတာ ကာလအတွင်း မဟာသင်္ချိုင်းဂူကြီး တည်ဆောက်မှု တွင် မင်ပင်ပန်းပန်း၊ ကူညီခဲ့ကြခြင်းအတွက် သူတို့လေးယောက် အား သူ့ညီမများကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချို မှတ်ယူခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

'ညီမလေးတို့ အခုရောက်လာမယ်လူဟာ ညီမလေးတို့ ခုခံလို့ ရနိုင်သူမဟုတ်ပေဘူး။ ငါနဲ့ ဟောဒီကညီအစ်ကိုတွေ အသေခံ ခုခံမှ သူ့ကို ဒဏ်ရာနည်းနည်းပါးပါး ဖျတ်စေရုံ ရစေနိုင်လောက် တဲ့ ရန်သူကြီးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ညီမလေးတို့ တဲထဲကို ပြန်ကြပါ။ ဒါဟာ ငါ့နောက်ဆုံးပြောတဲ့မေတ္တာရပ်ခံစကားနဲ့ အမိန့်စကားပဲ'

ရွှေမတို့မှာ မျက်လုံးကလေးများ၊ ဝိုင်းသွားကြလေ၏။

ရွှေမက အရဲစွန့်ပြီး ထပ်မေးသည်။

'ဆရာသေး၊ အခု...အခု ရောက်လာမယ် ရန်သူကြီးက ဘယ်သူများလဲဟင်၊ ကျွန်မတို့ သိ...သိပါရစေ'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခြောက်ကပ်စွာ ရယ်လိုက်လေ၏။

'အေး... သိရပါတယ်လေ၊ အခု ရောက်လာမယ် သူက ငါ့ ငါတို့ရဲ့နေထိုင်ကြီး ဆန်ရွှင်ကိုယ်တိုင် ဝရုစိုက်ရတဲ့ နဂါး ငါး ကျွန်လိုဝမ်းဆိုတဲ့ လူပါပဲလေ'

'နဂါးမင်း ကျွန်လို့ဝမ်းဆိုပါတလား'

ရွှေမ၊ ရုန်းကျို၊ ချွန်းလန်နှင့် ရုကျန်တို့သည် ဟစ်လေ့ မျက်နှာ ထစ်ယောက် ဝေးကြည့်မိကြလေ၏။

အခန်း (၁၃၀)

သံယောဇဉ် နှောင့်ကြီး

မိန်းကလေး၊ အဲဒီအရက်ကရားကိုပေးပါ၊ ကျုပ်တို့သောက်ကြရမယ်၊ ဒီအချိန်မှာ သောက်သင့်တဲ့အချိန်ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နှောင့်ကြီးထန်ရှင် ပေးအပ်ခဲ့တဲ့တာဝန်ကြီးဟာ အင်ထောင့်ကြီးလေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီတာဝန်ကို ဟောဒီ သူရဲကောင်းဆန်ကုမီးချိုက တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီအတွက်သူ့ကို ကျုပ်တို့ဂုဏ်ပြုရမယ်၊ ဒီအရက်ပွဲက သူရဲကောင်းဆန်ကုမီးချိုကို ဂုဏ်ပြုရမယ့်အရက်ပွဲပဲ။

ရွှေမေတို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ၏ မိန့်ကြားချက်ကို သွေဖည်ခြင်းမပြုဝံ့ပေ။

ထို့ကြောင့် အရက်ကရားများကို ရှေ့သို့ယူသွားခဲ့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက အရက်ကရားထဲမှ ခွက်များထဲ သို့ ပြောင်းထည့်ပြီး လက်ယာရံလူငယ်နှင့် လက်ဝဲရံလူငယ်ဆီသို့ တစ်ခွက်စီ ပေးသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် သူ့အတွက်မူ ရွှေခွေပေးသည့် အရက်ခွက် များကို လှမ်းယူဝေ၏။

လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ယာရံလူငယ်တို့သည် သူတို့အတွက် နောက်ဆုံးအရက်ခွက်သဘောမျိုးဖြင့် အရက်ခွက်ကို မြှောက်၍ ဆုတောင်းပတ္တနာပြု၏။

ထို့နောက် တစ်ရွှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်ကြသည်။

အိုယန်ထုံက အေးစက်စက် ရယ်ပြီး....

'ရန်သူကိုမြင်ရသေးပါအူးကွယ်၊ အသံကြားရရုံပဲ ကြား နေရသေးတာပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ရောပေါ့ကွယ်'

လက်ယာရံလူငယ်က ရိုသေသေးစားစွာပြောသည်။

'သူတို့ကိုမြင်မှ အရက်သောက်ရင် အရက်ကို ဘယ်အရသာ ခံနိုင်ပါတော့မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအတွက် ဆိုရင် အသက်စွန့် တိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတော့ အသက်မစွန့်ရင် အရက်ကို အရသာခံပြီး ကြိုတင်သောက်လိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ'

အိုယန်ထုံမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွား၏။

'ကောင်းတယ်၊ အဲဒီစိတ်သဘောနဲ့ သောက်တဲ့အတွက် ဝ ချီးကျူးပါတယ်၊ ငါ့အရက်ခွက်ကတော့ ဟောဒီ သူရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတဲ့ အထိမ်းကမှတ်ပဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက အရက်ခွက်ကို မြှောက်လိုက်ဝေ သည်။

ထို့နောက် တစ်ရွှိန်ထိုး မော့ချလိုက်လေ၏။

အိုယန်ထုံက....

'ကဲ....ဂုဏ်ပြုအရက်ခွက်ကိုလဲ သောက်ပြီးပြီ၊ ကွန်လုံဝမ်ကို ခင်ဆိုင်ဖို့ပဲရှိတော့ဘယ်၊ ကျုပ်အပြင်ထွက်တော့မယ်'

အိုယန်ထုံ ခုန်ထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဆန်ကွမ်းချိုက သွပ်၍မေးလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး....ကျွန်ထော်လဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့အတူ ထွက် နိုင်ပါရအေ'

'ဟာ....ဘာဖြစ်လို့လိုက်ရမှလဲ၊ မောင်ရင်ဟာငါးလလုံးလုံး အပင်ပန်းခံပြီးပြီ ဒီအချိန်ထက်ပြီး ပင်ပန်းဦးမယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ပင်အသုံးမကျရာကျနေမှာပဲ'

'ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ဝိုင်းချုပ်ကြီးတို့တစ်တွေ အသက်စွန့်တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် အေးဘေးဆေးဆေး နားနေရင် ဟမလွန်ဘဝက နောင်ကြီးထန်ရွှင်က ကျွန်တော့်ကို ဖြစ်စင် ရွတ်ချာနပါဦးမယ်ခင်ဗျာ'

အိုယုန်ထုံမှာ မငြင်းသံတော့ပေး

'ကဲ...ဒါဖြင့်လဲလိုက်ခဲ့ပေတော့၊ သေအတွဲ ရှင်မကွာပေါ့၊ အေး'

'ကျွန်တော်က ဒါမျိုးပဲ လိုချင်ပါဇာယ်'

အိုယုန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား သူနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ မော်လေးဝင်သွား၏။

လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ယာရံလူငယ်တို့က လမ်းပြအဖြစ် ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားလေ၏။

သုတိုသည် ဆန်ကွမ်းချို၏ သတင်းကို ကြားဖူးပေါင်းများ လေပြီ။

ယခု သုတိုနှင့် သေအတွဲရှင်မကွာ တိုက်ပွဲဝင်တော့မည်ဆို၍ အလွန်တရာ ဝမ်းသာနေကြ၏။

နေရာခံခြည်များထိုးကျနေပြီဖြစ်၍ လမ်းခရီးကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်နိုင်ကြသည်။

အိုယုန်ထုံက တောင်အောက်ဖက်ဘက်နေရာကိုညွှန်ပြပြီး...

'အဲဒီနေရာဟာ နောက်ဆုံးစခန်းပဲ၊ စောစောက အော်ငေါက်သံတွေဟာ ဒီကပေါ်လဲဘုတာလိုကျုပ်ယူဆခဲ့တယ်၊ အခုဟာတိုပြန်ဘူးလား၊ တဲရန်သုတွေဟာ အတွင်းအားအတော်ပြည့်ပုံတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အဝေးကြီးက ကျုပ်တို့ သူ့အော်ငေါက်သံကိုကြားခဲ့ရတာပဲ'

ထို့နောက် စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဆက်ပြောပြန်၏။

'တစ်ခုတော့တွေးလီမရဘူး၊ ကျွန်လုပ်မိဆီရင် တစ်ရွှိန်ထိုးတက်လဲ ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့တက်မလာတာလဲ'

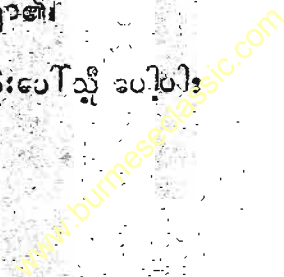
ဆန်ကွမ်းချိုက ဝင်ကောက်ပေး၏။

'ဝိုင်းချုပ်ကြီး... ကျွန်လုပ်မိဆီရင် ထခုလိုကြည့်ကြာနေမှာပေါ့၊ သူဟာ နောင်ကြီးထန်ရွှင် သေတယ်ကြားပေမယ့် နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အိုက်ခိုက်နည်းပျံ့ဟာနဲ့ ထောင်ချောက်တွေကို ကြောက်ရွံ့တုန်း မဟုတ်လား'

'အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ'

အိုယုန်ထုံက စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြော၏။

သူသည် အနီးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်၏။





'ခဏခနကြဦး၊ ကျုပ်တို့ ဒီက အရိပ်အခြည် စောင့်ကြည့်ကြဦးစို့'

ဇက်ယာရုံလူငယ်က တောင်အောက်မှ အော်သံကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းထောက်ပြု၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး စောစောက ရန်သူအော်သံ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း မေးမြန်းနေတဲ့အသံတွေဖြစ်ပါတယ်' ဟေ'

'ရန်သူ ဖြတ်ကျော်လာသလားလို့ မေးနေတဲ့ အသံတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ရန်သူဟာ ကင်းစခန်းတွေကို မတိုက်ခိုက်ဘဲ ဖြတ်ကျော်လာပုံရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကင်းစခန်းတွေကလဲ ရန်သူတို့ တိုက်ခိုက်နိုင်လောက်အောင်ကို အခွင့်အရေးရပုံ မပေပါဘူး'

အိုယန်ထူက ခေါင်းညှိတ်၏။
ထို့နောက် လေးလေးကြီး ပြောသည်။

'ဒါဆိုရင် ရန်သူဟာ ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်လုပ်ဝမ်း ကိုယ်တိုင်ဖြစ်မို့ များနေပြီ၊ ဒါမှ ကျားနဲ့ဆင်လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြပြီလို့ ပြောနိုင်တဲ့အဆင့်ပဲ၊ အားလုံးသတိရှိကြဟေ'

သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများမှာ ထင်းရှူးပင်ကြီးများ ဖြစ်သည်။

တောကောင်အတွင်း နှစ်ရှည်လများ ပေါက်ခွင့်ရခဲ့ကြသဖြင့် အလွန်တရာ ဖြစ်များပြီး ပင်စည်ကြီးများကလည်း အလွန်တရာ ငြီးမားလှသည်။

လူများ ပုန်းခိုပါက အလွယ်တကူ ပျောက်သွားနိုင်သည့် အခါအားမျိုး ဖြစ်သည်။

ကျွန်လုပ်ဝမ်း သို့မဟုတ် ရန်သူတို့သည် ဤသစ်စတေးထဲ၌ ဆက်နေလောက်ပြီဟု ဆန်ကုမ်းချီလည်း တွက်ဆမိလေ၏။

သူသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အတင်းအားထုတ်၍ အော်ဟစ်တိုက်လေ၏။

'ဟေ... သစ်စတေးထဲ ဝင်နေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှိုးလျှိုးကွယ်လျှိုးလုပ်နေတာလဲ၊ ရဲရဲဝံ့ ထွက်ခဲ့ကြပါလား'

ဆန်ကုမ်းချီ၏အသံသည် ပီသကြည်မြစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထို့နောက် ပဲ့တင်ထပ်ပြီး အဝေးသို့ လှင့်မြောသွားလေ

'အစ်ကိုကြီး'

သစ်စတေးအတွင်းမှ ပြန်လည် အော်ခေါ်လိုက်သည့် အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်၍ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

'ဒါ ဘယ်သူလဲ'



အို.ဟန်ထုံက ဆန်ကွမ်းချီအား နားမလည်နိုင်စွာ ပြန်မေးလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး အတွေးနက်သွားလေ၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...ကျွန်တော့်ကို ခဏခွင့်ပြုပါ။ တောစပ်ကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား’

‘ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာနဲ့ သိပ်ဝေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံ အမိခရက်သားနိုင်တာပဲ’

ထိုသို့ အချီအချ ပြောနေစဉ်မှာပင် သစ်တောထဲမှ လူရိပ်နှစ်ရိပ် ပေါ်ထွက်လေ၏။

‘အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချီ’

အော်သံသည် လွန်စွာပီသ၏။

တစ်ခွန်းချင်း အော်လိုက်သည့် အသံပေတည်း။’

‘ညီလေး...ညီလေး ယူမိခရောက်’

သစ်တောထဲမှ ထွက်လာသူ နှစ်ယောက်အနက် ရုပ်ဆိုးဆိုးလူငယ်သည် လေဟန်ခွင်း၍ ထွက်လာသော မြားတစ်စင်းနယ် တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးထွက်လာပြီး ဆန်ကွမ်းချီအား ပြေးဖက်လေ၏။

နောက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သူမှာ အများ သိကြပြီးသည့်အတိုင်း နှစ်နှစ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

‘အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး’

ယူမိခရောက်သည် ထိုစကားကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲပြောနေ၏။

မျက်ရည်များလည်း စီးကျနေသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့ဘဝထဲမှ ကယ်ဆင်ရှင် အစ်ကိုကြီးပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

သည့်အစ်ကိုကြီးကို သူ မမေ့နိုင်ပေ။

ရိုးသားဖြူစင်လှသော သူ့နှလုံးသားထဲ၌ နိုင်ချစ်နော်၏ နှိပ်စွဲထင်နေသလို၊ အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချီ၏ ပုရိပ်လည်း စွဲထင်နေ၏။

သူ့နှလုံးသား တစ်ခုတည်းထဲ၌ လာရောက် ဆုံဆည်းမိနေသည့် အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချီနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့၏ သိပ္ပံကံစားကြသည့် ချစ်ခင်အောင် အရိပ်အယောင်များကိုတော့ မှိုးအငှားသည် တောတွင်းသားကလေး ယူမိခရောက် လုံးဝမသိရှာပါပေ။

‘အစ်ကိုကြီး...အစ်ကိုကြီး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယုမ်ရွှောက်ကို လည်းကောင်း၊ နိုင်ချစ်
နော်တို့ လည်းကောင်း သတိမရမဟုတ်၊ သတိရခဲ့သည်။

သို့သော် သတိရတိုင်း မဟာသင်္ချိုင်းဂူဆောက်သည် ကံ
ကြီးနှင့် ထေပစ်နေသဖြင့် လှမ်းချိန်မရှိတဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ယခုမူ မချောလင့်ဘဲနှင့် သူ့မထားသည့် လူနှစ်ယောက်
ကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံရလေပြီ။

ဦးလေးယုမ်ရွှောက်၊ နိုင်ချစ်နော်တို့ ခေါ်ပါဦး။

ထိုအချိန်မှာပင် နိုင်ချစ်နော်လည်း အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို ခပ်စိန်းစိန်းပင် ကြည့်နေ၏။

ယုမ်ရွှောက်က နိုင်ချစ်နော်အား မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်၏။
ခေါ်တော့ မခေါ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ခြောက်နပ်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

မင်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီနော်။

ဒါပေါ့။

နိုင်ချစ်နော်က အေးစက်စက် ပြောလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယုမ်ရွှောက်
တို့ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်းကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ကုန်လုံခမ် မဟုတ်သဖြင့် ရုတ်ခြည်းတိုက်ခိုက်ရန် မလိုအပ်
တော့ချေ။

သူနည်းတူ လက်ဝဲရဲလူငယ်နှင့် လက်ယာရဲလူငယ်တို့သည်
သက်ပြင်းရှည်ကြီးများ မှုတ်ထုတ်မိကြလေ၏။

သို့သော် သူတို့သည် အလွန်တရာ ရုပ်ဆိုးလှသော လူတစ်ဦး
နှင့် အလွန်တရာ လှပလွန်းသော မိန်းမချောတင်ဦးတို့ ယှဉ်တွဲ
ရောက်ရှိလာသည့်အဖြစ်ကိုမူ အလွန်ပင် အံ့ဩနေမိကြလေ၏။

သဘာဝတရားကြီးသည် ဤမျှအရုပ်ဆိုးသောလူနှင့် ဤမျှ
ချောသော မိန်းမပျိုတို့ကို မည်သို့ တွဲဖက်ပေးခဲ့လေသနည်းဟု
ဗုဒ္ဓထုတ်နေမိကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အို ယန်ထုံ အား ဂါရဝပြုပြီး.....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...သူတို့ကို အထူးမိတ်ဆက်ပေးဖို့ လိုတော့
မယ် မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ’

အို ယန်ထုံက ထက်သီးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ ယုမ်ရွှောက်နှင့်
နိုင်ချစ်နော်တို့ကို ဂါရဝပြုသည်။

‘မလိုပါဘူး မလိုပါဘူး၊ သူတို့ကို ကျုပ် အရင်က သိကျွမ်း
ပြီးသားပဲ၊ တစ်ယောက်က မောင်ရင့်ညီယုမ်ရွှောက်ဟုတ်သား၊
တစ်ယောက်ကတော့ လုံမလေး နိုင်ချစ်နော်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

ယုမ်ရှောက်သည် သိင်းလောက၏အထူးထူးများကိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခြင်းမရှိ၍ ပြန်လည်၍ ဂါရဝပြုပေ။

နိုင်ချစ်နော်ကမူ အိုယန်ထိုအား ပြန်လည်ဂါရဝပြုလ၏။
အိုယန်ထိုသည် အားလုံးကို အချက်ပြုပြီး....

ကဲ...ကဲ တဲ့အိမ်တလေးကို သွားကြစို့ရဲ့။ အဲဒီမှာ အရက်ဇော ဟင်းလျှာဇော အကုန်ရအယ်။ သူတို့လဲ ပင်ပန်းလာကြပုံရတယ် အဲဒီမှာပဲ နားနားနေနေ စကားပြောကြတာပေါ့။

သူတို့အားလုံး ရိုက်ချုပ်ကြီး အိုယန်ထို ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက လမ်းခရီး၌ စကားပြောသည်။

သူပြောသည့် စကားမှာ ယုမ်ရှောက်ကို ဦးတည်သလိုလို နိုင်ချစ်နော်ကို ဦးတည်သလိုလို ပြစ်နေသည်။

မင်းတို့ ခရီးဆွတ်သွားကြတယ် မဟုတ်သား။ ပိုင်မခစန်းတောင်ဟာ သိပ်သာယာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မြန်ကန်ကြတာလဲ။

နိုင်ချစ်နော် မဲပြုံးပြုံး၍ ပြောလေ၏။

ရှင်ညီတော်က ရှင့်ကို သိမ်အောက်မေ့လွန်းနေလို့ရှင့်
ထို့နောက် သူမက ဆက်ပြင်းတစ်ချစ်ချစ်ပြီ....

‘ဟင်း...ကျွန်မတထဲ ဒီကို ပြန်လာချင်စိတ်ရှိနေတယ် ဆိုပါတော့ရှင်။ ဒီအထဲက ကျွန်မကို သိယောဇဉ် မရှိပေမယ့် ကျွန်မတစ်ယောက် ဒီဘေးကို သိယောဇဉ် ရှိနေမိတာကိုး’

နိုင်ချစ်နော်၏စကား၌ မြုပ်ကွက်များ ပါနေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဆက်၍မမေးဘဲတော့ပေ။

အိုယန်ထိုက တဲကလေးအတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

‘အားလုံး တဲထဲဝင်ကြပါ’

သူသည် အသင့်ရောက်ရှိလာသောရှင်မတို့လေးယောက်အား အချက်ပြလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် အချက်များ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာသည်။

အိုယန်ထိုသည် ဆွဲနောင်ကြီး ထန်ရွှင် မှာကြားခဲ့သည့် ကော်များကို ပြန်လည်သိမ်းရခန့်သည်။

ဤမိန်းကလေးသည်ကွန်လုံဝမ်းနှင့် ပရိယာယ်ချင်း ဉာဏ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးအား လေးလေးစားစား ဆက်ဆံပါ။ အထူးအခွင့်အရေးပေး၍ ဆက်ဆံပါ။ ဟူသော စကားများကို နားထည့်ကြားယောင်လာခဲ့သည်။

အိုယန်ထိုက နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယုမ်ရှောက်တို့ အရက်ခွက်များထဲသို့ အရက်များ ခလောင်ငွေထည့်ပေးပြီး ပေးသည်။

'မိန်းကလေး...ဒီဒေသကိုပြန်ဆင်းလာတာ တခြားရည်ရွယ်ချက်များ ရှိသေးသလားကုန်'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

'ကျွန်မက ဝမ်းဂိုဏ်းထဲက ထွက်လာခဲ့ပြီဆိုတော့ မှီတယ်စရာ ဂိုဏ်းကလေး မရှိတော့ပါဘူး။ ရေပြင်မှာ အစုန်အဆန် များနေတဲ့ ဗေဒါပင်လို့ ကျွန်မဘဝဟာ လွင့်မျောနေရတဲ့ဘဝပါ။'

'ကျုပ် တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ'

'ဘာများလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်'

'ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျန်လှိုဏ်း ဧည့်သည်တော်အဖြစ် ခေတ္တခဏ နေဖို့ပါ'

နိုင်ချစ်နော် အံ့အားသင့်သွားသည်။

ကျန်လှိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ဤသို့ ဖိတ်မန္တကပြုခြင်းမှာ တော်ရုံတန်ရုံ အကြောင်းကိစ္စ မဟုတ်နိုင်ဟု သူမ တွေးမိလေသည်။

သူမသည် အိုယန်ထုံ၏စတားကို ထတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။

ပြီးမှ ဆန်ကွမ်းချီအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

'ဆန်ကွမ်းချီ...ရှင်ကို တင်ရမေးပါရစေ'

ဆန်ကွမ်းချီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

'ရှင်တော့ ကျန်လှိုဏ်းထဲ ဝင်ပြီးပြီလား၊ ကျန်လှိုဏ်း သားဖြစ်နေပြီလား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ ဆန်ကွမ်းချီအတွက် အလွန်တရာ အားနာသွား၏။

ထို့ကြောင့် ကလေးတကြီး ဝင်ရောက်ပြောကြားသည်။

'သူရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချီဟာ ကျန်လှိုဏ်းသား မဟုတ်ပါဘူး မိန်းကလေး၊ ကျန်လှိုဏ်းဧည့်သည်တော်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ သွားချင်ရာသွား၊ လာချင်ရာလာလို့ ရပါတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်တောင် တားမြစ်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ နောင်ကြီး ထန်ရှင် ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲမှာနေတဲ့ စည်းကမ်းထက်စာရင် သူ့ရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချီ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းထဲနေတာက ပိုပြီး ပျော့ပျောင်းပါတယ်။ ပိုပြီး လွတ်လပ်ပါတယ်'

'ခါဖြင့် ကျွန်မအနေနဲ့ကကော...'

'မိန်းကလေး နေရင်လဲ သူရဲကောင်းဆန်ကွမ်းချီနေတဲ့ ဧည့်သည် သဘောပါပဲ။ လွတ်လပ်မှုရှိပါတယ်'

'သိပ်တော့ မဆိုးပါဘူး'

၉၂ တက္ကသိုလ်ဆေးကုသ်းအေးခို

ခါဖြင့် မိန်းကလေးအေးခို အျပူပူဖိုတ်ခေ၍ မှုကို လက်ခံ
တယ်ဆိုပါတော့

ဟင်အင်း...လက်မခံသေးပါဘူး၊ ကျွန်မ စဉ်းစား ပါ
စေဦး

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုမှာ ဆက်၍မပြောသောတော့ပေ
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်၏ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိသေးသည်မဟုတ်
ပါဘူး

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုကိုစား၍ မသိမသာလှမ်းကြည့်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိုအကြည့်ကို သဘောပေါက်၏။

ထို့ကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

နိုင်ချစ်နော်၊ ညီလေးယုမ်ရွှေကန်နဲ့ ခရီးထွက်သွားတာ
အဆင်ပြေခဲ့လား၊ ပိုင်မာစန်းခတောင်ကို ချောက်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့မအား တခလေးတစား
မေးမြန်းခြင်းအတွက် စိတ်ကျေနပ်သွား၏။

တာ...မသွားဘဲဘယ်ရိပ်ပါ့စလဲ၊ ဒီမှာရှိနေရင် ကျွန်မဖေ
ကြီး ကုန်လုံဝမိနဲ့ တစ်ချိန်ခေတ္တ တစ်ချိန်ခေတ္တ ကျွန်မအတွက်
ချောက်နိုင်တာပဲ၊ ခရီးထွက်သွားတာ သိပ်အကျိုးရှိမိတယ်

ထူးဆန်းတာတွေ တွေ့ခဲ့တယ် မဟုတ်သား

တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ အရိုးစုန်စုန်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်၊ အမြဲ
တမ်း အဖြူတွေ တွေ့ဖို့အုပ်နေတဲ့ ကျောက်တံခါးကြီးတွေဟာ
သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်၊ အဲဒီခေမာကို ကျွမ်းကျင်တဲ့လူ
မပါလိုကတော့ အဖြူတွေ လှမ်းတဲ့ ကျောက်တံခါး ခေမာကို
ထိုးဝှေ့ လိုရမှာမဟုတ်ဘူး

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အရိုးစုန်စုန်ကျော့၍ခိုက်နေသည့် ရွှေ
ခေမာကို သတိရလာသည်။

ယုမ်ရွှေကန်သည် ထိုရွှေခေမာအကြောင်း ပြောပြပြီး နိုင်ချစ်
နော်အား ထိုအရုပ်ခေမာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ပြစ်ပေ
သည်။

ထိုးရွှေခေမာကို သူ့ထိုသူဆောင်ခဲ့ခြင်း၍ မသိရသေးပေ။

ယုမ်ရွှေကန်၏လက်ထဲ၌လည်းကောင်း၊ နိုင်ချစ်နော်၏ လက်
ထဲ၌လည်းကောင်း ရွှေခေမာကို မတွေ့မြင်ရသေးပေ။

နိုင်ချစ်နော်သည် စဉ်းစားနေဟန်ရှိသော ဆန်ကွမ်းချိုအား
နှိပ်လှန် မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

ယုမ်ရွှေကန်ကပြောတယ်၊ အဲဒီအရိုးစုန်တွေကို ရှင် မြင်ဖူး
ပြီဟဲ့၊ ထူးဆန်းတဲ့ငါးသုံးကောင်ကိုလဲ ရှင် မြင်ဖူးပြီးပြီဟဲ့
အဲဒါပဲလား

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ရှင် ဘာလုပ်ခဲ့သေးသလဲ’

‘ငါ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွေးဆရာကြီးတွေ၊ ဆရာမကြီးတွေရဲ့ အရိုးစုတွေ ငါ့ကြောင့် အနေအထားပျက်မသွားစေချင်လို့ပဲ။ ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ် အနုညာတတစ်ယောက်ကြောင့် ရွေးဆရာကြီးတွေရဲ့ အရိုးစုတွေ ပျက်စီးသွားရင် တမလွန်ဘဝက ငါ့ကိုကျိန်ဆဲလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်က လူကြီးလူကောင်းဆီပဲဆန်တာကိုး’

‘ငါက ဘယ်သူ့ကိုမဆို ငါ့ကြောင့်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ငါ့ဟာ ငါ့စိတ်ဆန္ဒပါပဲ’

‘အဲဒီမစ္စည်းတွေကိုတော့ ရှင်မြင်ဖူးမှာပေါ့’

‘ဘာတွေကို မြင်ဖူးရမှာလဲ’

‘ရွှေခားတို့၊ အင်မတန်ခိုင်ခံ့တဲ့ပိုက်ကုန်တို့ပေါ့ရှင်’

‘မြင်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်နဲ့ဘောင်မထိခဲ့ဘူး။ ဒီမစ္စည်းတွေရဲ့အကြောင်း ဇာန်မြန်မာသိတဲ့ ငါ့ကြောင့် တန့်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အလဟဿ မဖြစ်စေချင်ဘူး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ သည် ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် နိုင်ချစ်နော်
သို့ ပြောနေသည့်အကြောင်းအရာများကို လုံးဝမသိချေ။

နိုင်ချစ်နော်၏ အကူအညီကိုရရှိရန် ဆန်ကွမ်းချိုကသာ ဆွဲဆောင်နိုင်မည်ကိုလည်း သူ့နားလည်သဘောပေါက်နေ၏။

လှ ဤနေရာ၌ရှိနေလျှင် ဆန်ကွမ်းချို ဆွဲဆောင်ရာ၌ အခက်အခဲရှိနိုင်သည်ဟု တွက်ချက်မိသဖြင့် ဤနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် နှိုးဖြတ်လိုက်သည်။

အို ယန်ထုံ က....

‘မိန်းကလေး...ကျွန်ုပ်မှာ ရန်သူကထပ်ထပ် ပိုင်းနေတယ်။ နှုတ်တို့ရဲ့ ကင်းစခန်းတွေကိုလဲ ပြန်စစ်ဆေးရဦးမယ်။ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုတော့ ခဏ နေပြပါဦး’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရပြုလေ၏။
နိုင်ချစ်နော်ကလည်း ကမန်းတတန်း ဂါရပြုရတော့၏။

ဆိုနောက် အို ယန်ထုံ သည် လက်ဝဲရံလက်ယာရံ လူငယ်နှစ်
ဦး ခေါင်းဆောင်လျက် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်ထဲတွင် ဆန်ကွမ်းချို၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် ယုမ်ရွှောက်တို့
ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ရွှေတို့လေးသောက်မှာ အနားသိုပင် ဆီခလာကြချေ၊
ယွမ်ရွှောက်သည် သူ့အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုကို အမှန်
ကကယ် လှမ်းဆွတ်တမ်းတခဲ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စမ်းရေ အေးအေးကို
ဆောက်လိုက်ရသလို ရင်ထဲအေးမြသွားပြီး အလွန်တရာ ဝမ်း
သာခဲ့သည်။

ညီသော် ဘု၏ဝမ်းသာမှုဝမ်းခမြောက်မှုတို့ကို ထုတ်ဖော်ရန်
မပြောတတ်ဘဲ ရှိနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုအား ချစ်ခင်ကြည့်ညှိသော မျက်စိမျှားဖြင့်
သာ လှိုက်ကြည့်နေရှာသည်။

သွန်ညှိုးတူပင် နိုင်ချစ်နော်လည်း အလွန်စမ်းသာနေ၏။
ယူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုအစ်ဆောက်သည်။ ဇာပစ်ခဲ့ရသည်
ကို စိတ်ချေပေး။

ဆန်ကွမ်းချို၏ရိုးသားမှုကို ရိပ်မိထားသူဖြစ်၍ သူ့မအစ်
ကြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ထောင့်ချောက်အမျိုးမျိုး၌ ဆန်ကွမ်းချို က
ရောက်သွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချိုတစ်ယောက် ကျွန်းကျွန်းမာမာ ရှိနေ
သည့်ကို တွေ့ရသော်အခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားသည်။

ညီသော် သူ့မ၏ မျက်နှာ၌ ပေါ်မလာအောင် ကြိုးစား၍
သိမ်းထားလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က ယွမ်ရွှောက်အား လှမ်းပြော၏။
ရွှင်အစ်ကိုကြီးကို သိပ်သတိရတယ်ဆို၊ အခုတော့ ဘာဖြစ်
နုတ်ပိတ်ရေငုံနေတာလဲ။

ယွမ်ရွှောက်က ဇစ်ဇစ်အအဖြင့် ပြော၏။

ဟုတ်...ဟုတ်မပါဟယ်၊ အစ်ကိုကြီးကို သိပ် သတိရတာပဲ။
ဘာလဲတောင်လဲ နေနေရအော့ အစ်ကိုကြီးကို ပိုသတိရပါ
လား၊ ပိုမာစန်းတောင် ဆိုတော့...

နုန်သည်။
ပိုင်မာစန်းတောင်သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် ယွမ်ရွှောက်
အဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကို ပို၍ သတိပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုင်မာစန်းတောင်နှင့် သစ်တောကြီးသည် သူ့ဇာတိ၊ သူ့
အိမ်ဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့အား ထိုတောထိုတောစီမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ခြင်း
မထင်ပါလား။

ဆီတောထိုတောင်အတွင်း ဆန်ကွမ်းချိုအား သူက ကယ်တင်
ခဲ့ရသည် မထုတ်ပါလား။



ထိုတော့ ထိုတောင်အတွင်း အဘဏရာကြီးထဲမှ သိုင်းပညာ
ကို သင်ယူနိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါသေး။

ဆန်ကုမ်းချိုက ပြုံး၍ပြောလေ၏။

‘ငါကလဲ ငါညီကို သိပ်သတိရပါတယ်ကွာ၊ တစ်ခုတော့
တာပေါ့လေ။ ငါ ဒီမှာ သိပ်ခဲတဲ့ ဇာားလပ် မနေနိုင်ပါဘူး
သိုင်းလောကသားတွေအတွက် လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို ထမ်း
ဆောင် နေနေပါတယ်’

နိုက်ချစ်နော်က မျက်လုံးရွှဲကြီးများဖြင့် ကြည့်ကာ မေးမြန်း
လေ၏။

‘ကျွန်တို့ ရှင်တို့ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေကြတယ်ဆိုတာ နှင့်
သိရဲ့လား’

ဆန်ကုမ်းချို အံ့ဩသွားသည်။

‘ငါတို့ လိုက်ရှာနေကြတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...ရှင်ကို လိုက်ရှာနေကြတာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲ၊ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ရှင်ဟာ သိုင်းလောက
ကြီးအတွက် အင်မတန် အရေးပါ အရာရောက်တဲ့လူလို့ ထင်
တယ် မဟုတ်လား’

ဆန်ကုမ်းချို ရယ်မိလေ၏။

‘သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မည်သည့်အခါကမျှ ထိုသို့မထင်မိခဲ့ဖူး’

‘ကြီးကြီးစည်ရာ၊ ငါက ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ထက်
ပညာတော်ဟဲ့လှူတတ်တဲ့ အများကြီး ရှိနေတာပဲ၊ ငါက
ဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးရမှာလဲ’

‘စောစောကပဲ ရှင်ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ သိုင်းလောက
တွေအတွက် လုပ်ငန်းတာဝန်ကြီးတစ်ခု လုပ်ကိုင် ဆောင်
ရွက်နေတယ်ဆို’

‘ငါကလဲအမှန်ပဲလေ၊ ဒီလိုပြောတာနဲ့ ငါဟာ ရောမပုဂ္ဂိုလ်
ဆိုလို့ရာခရောက်ပါဘူး’

‘ရှင် မသိတာတွေ ရှိနေသေးတယ်’

‘ဆင်...ဘာတွေများလဲ’

‘သိုင်းလောကထဲက သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေ အကြောင်းပေါ့၊
သိုင်းလောကမှာ ကုန်လုံ့ဝမ်းနဲ့ အိတ်ယန်ထုံတို့ဟာ အင်
အားကောင်းဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ဟာ တိုခောင်းတဲ့အချိန်
အတွင်းမှာ ဘယ်လိုမှ အချိုးအနှိုင်း မပေါ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့
အချိုးပေါ်ဖို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်ရမိမိမယ်’

ဆန်ကွမ်းချီသည် ပြုံး၍ နားထောင်နေ၏။

ဆက်ပြောပါဦး'

နိုင်ချစ်နော်က ဆက်၍ပြော၏။

'ကျွန်လုံဝမ်းဟာ သိုင်းပညာ တောင်းသလို အင်အား ဆောင်းတာလဲကောင်းတယ်။ ကျန် လူ ဂိုဏ်း ဘက် ကျ ဘကြားသိုင်းဂိုဏ်းကြီးတွေက ကူညီနေကြတယ်။ အင်အား ချိန်ခွင်လျှာလို့ ညီမျှနေတယ်။ အယ်သ့ ဘယ်သူကိုမှ ရုတ်တရက် အနိုင်မတိုက်နိုင်ဘူး'

လက်ရှိ ကျန်လူဂိုဏ်း၏ အခြေအနေကို နိုင်ချစ်နော် ဆေး၍သာ ဤစကား ပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်း နားထည်သည်။

ဗုဒ္ဓိသော် သူမ ဆက်ပြောစဉ် စကားများကို နားထောင်လိုသေးအပြင် ဆန်ကွမ်းချီက ဖြတ်၍ မပြောပေ။

နိုင်ချစ်နော်က ဆက်ပြင်းချပြီ....

'ရှင်ဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းသားလဲ မဟုတ်ပါဝဲနဲ့ ဘာကြောင့် ကျန်လူဂိုဏ်းအတွက် ပူပန်နေရတာလဲ။ ဒီ အရှုပ်အထွေးဟာ သေးသေးကွေးကွေး အရှုပ်အထွေး မဟုတ်ဘူး။ သမားအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ဖြေရှင်းရမယ့် အရှုပ်အထွေး

ဖြစ်တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ ရှင်က ကန်ထန်ကန်လန် ပါနေတယ်။ အတယ်တော့ ရှင်ဟာ သိုင်းလောကအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ အောင်အောင်အောင် မေါင်တောင် စောင် နဲ့ ဝင်လာခဲ့တဲ့ နေ့ပဲ'

နိုင်ချစ်နော်က လေသံကို လျှော့ချလိုက်ပြီး....

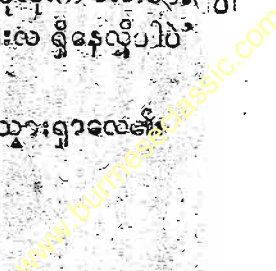
'ရှင်ညီ ရှင်ကို သိပ်ဆတ်ရတယ်။ ကျွန်မကလဲ ရှင်ကို သတိရတယ်လေ။ ဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ အလကား ဦးနှောက်ခြောက်နေရမှာလဲ။ ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ပိုင်မာစန်းတောင်ကို သွားကြမယ်။ ကျွန်မ အခု ပြောနေတာတွေဟာ တကယ့်အစာနာ စကားတွေပါရှင်'

ဆန်ကွမ်းချီသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုမူတ်ထုတ်လိုက်သော မင်းပြောနေတာ တကယ့် စေတနာစကားတွေဆိုတာ ကြည့်ပါတယ်။ အရင် သေးငါးခြောက်လကသာ ဒီစကားကြားရင် ငါ သေသေချာချာ စဉ်းစားမှာပါ။ အခု သေချာစကားတွေကို ငါ မစဉ်းစားနိုင်တော့ပါဘူး။

'စာဖြစ်လို့လဲဟင်'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိုင်းလောက အစ်ခဲလုံးက လေးစားပါ။ ဤထဲ ပညာရှိထန်ရှင် သေဆုံးသွားတာ ငါးလ ရှိနေလို့ပါပဲ' ဟင်....ဆရာကြီးထန်ရှင် သေပြီ'

နိုင်ချစ်နော်မှာ အမှန်တကယ်ပင် အံ့ဩသွားရှာလေ၏။



အခန်း (၁၃၀)

သည်းခံသော သူရဲကောင်း

နိုင်ချစ်နေ့သည် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်
သွားသည်။

သို့သော်....

‘ပညာရှိ ထန်ရွှင် သေဆုံးသွားတာ ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ၊
ဒါပေမယ့် ပညာရှိထန်ရွှင်နဲ့ ရွှင်နဲ့ တာမှမဆိုင်ဘဲ’

‘ဆိုင်တယ်လေ၊ သူတ ဝါကို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့တယ်၊ ကုန်လို့
ဝမ်းနဲ့ တိုက်တဲ့ပုံမှာ ကျန်လူရိုက်ဘက်က ရပ်တည်ပေးဖို့’

‘ရွှင် ကတိပေးခဲ့ပြီလား’

'ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ခါကြောင်မို့ ဝါဟာ ကျန်လှိုက်ကံအတွက်
ဆောင်ရွက်ပေးနေတာပေါ့'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြင့် ပြောသည်။

'ရှင်တွေ့ မလွယ်တော့ဘူး'

'ဘာကို မလွယ်တာလဲ'

'သိုင်းလောကထဲမှာ ကုန်လုံ့ဝမ်တာ ပညာရှိ ထန်ရွှင်ကို
အကြောက်ဆုံး အလန်ဆုံးပဲ၊ ထန်ရွှင်ဟာ အသည်းထဲမှာ စူးဝင်
တဲ့ ဆူးတစ်ချောင်းပဲဖြစ်တယ်၊ ထန်ရွှင်သေပြီဆိုတော့ ကုန်လုံ
့ဝမ်ကို အားဆီးနိုင်သူ မရှိတော့ဘူး'

'အဲဒီစကား မှားတယ်၊ ကုန်လုံ့ဝမ်ကို တားဆီးနိုင်တဲ့လူ
ရှိပါသေးတယ်'

'ရှင်...ရှင်အေးတယ်၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီဘားဆီးနိုင်တဲ့လူက ဝင်
မပါတဲ ဘေးထွက်ထိုင်နေမှာပဲ စိုးရိမ်ရတယ်'

'ရှင်...ဘယ်သူများလဲဟင်'

ဆန်ကွမ်းချီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လျက် ခေါက်
တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသေးသည်။

'ဘယ်သူလဲရှင်၊ ပြောပေးပါ'

နိုင်ချစ်နော်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ရှေ့ဘည့်တည့် လာရပ်ပြီး
လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

'ဘယ်သူ့ရှိုရလဲ၊ မင်းပဲပေါ့'

နိုင်ချစ်နော်က လှပစွာ ပြုံးလိုက်၏။

'အလကား ချီးကျူးမြှောက်ပင့်လိုက်တဲ့စကားပဲ'

'မင်းကလဲ့ရင် ကုန်လုံ့ဝမ်ကို ခုခံတားဆီးနိုင်တဲ့လူ မရှိ
တော့ဘူး၊ ဝါဟာ တကယ် သစ္စာစကားပဲ၊ ဒီစကားဟာ
ညော့ရှိ နှုတ်ထွက်စကားလဲ ဖြစ်တယ်'

'ကျွန်မသိပြီ၊ ပညာရှိထန်ရွှင်က ဒီအတိုင်း ပြောခဲ့သလား'

'အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ မင်းဟာ အရိပ်ပြရင် အကောင်
ဆင်တတ်တဲ့ ဉာဏ်စွမ်းအား ရှိပါတယ်၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်မှာ
သိပ်အမြော်အမြင် ရှိတယ်၊ အကျိုးမဲ့ စကားကို တယ်တော့မှ
ပြောဘူး'

'ရှင်က ပညာရှိထန်ရွှင်အကြောင်းဘယ်လောက်သိနေလို့လဲ'

'မသေမီကဆိုရင် ပညာရှိ ထန်ရွှင်တာ အကြင်နာတရား
ပြည့်ဝဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်၊ သေလွန်သွားတဲ့ အခါ ပုစုတော့

အရက်စက်ဆုံး ဗုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ်၊ ဣအကြောင်း ငါ့လောက
ဘယ်သူမှ ပိုမသိနိုင်ဘူး။

‘ဪ...ရှင်က ပညာရှိထန်ရွှင်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်သွားတာနဲ့
ကျွန်လူ့ဂိုဏ်းရဲ့အကျိုးကို ဆောင်နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား။’

‘ငါက ငါ့ဆန္ဒအရ ကူညီနေတာပါ။ နောက်ပြီ သိုင်း
လောကစာစီရလုံးရဲ့ အကျိုးလဲဖြစ်တယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ထို့နောက် တီးတိုးပြောသည်။

‘မန်းမျိုးစုံ ပွင့်တာကို ကြည့်မလား၊ နှင်းသီးတွေ သီးတာကို
ကြည့်မလား၊ မိုးထိုးမတတ် မြင့်တက်နေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးပေါ့
တစ်မလား၊ အမြဲတမ်း အဖြူတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ထူးခြား
ဆန်းကြယ်တဲ့ နေရာကိုသွားမလား၊ စမ်းချောင်းထဲမှာ ငါးမျှား
မလား၊ လူသူမရှိတဲ့ ထောင့်တောင်ထဲမှာ အင်မတန် အေး
ချမ်းပြီး ဝျော်မွေ့စရာကောင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သိုင်းလောက
အရှုပ်အထွေးကြီးထဲမှာ နေချင်နေရတာလို့’

ဆန်ကုမ်းချီက လေးနက်စွာ ပြန်ပြောသည်။

‘မင်းစိတ်က တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ပဲ’

‘ရှင်...’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်က တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်ပါ၊ သိုင်း
လောကထဲက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဘို့ယန်ထုံလဲ အဲဒီစိတ်မျိုး ဇား
လိုက်မယ်၊ ဟုတ်နားဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလဲ အဲဒီစိတ်မျိုး ထားလိုက်
မယ်၊ ရှေ့ခင်လင်ကျောင်းက တက်မှဆရာတော်ကလဲ အဲဒီ
စိတ်မျိုး ထားလိုက်မယ်၊ ငါကလဲ အဲဒီစိတ်မျိုး ထားလိုက်လဲ
ဆိုရင် ကျွန်လုံဝမ်းဟာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို လင်ဒါနီး
တစ်ချပ်ထဲ ကျော့ခတ်လုံးတွေယဉ်ပြီး လှိုမ့်သလို လှိုမ့်ပစ်ငိုက်
လိမ့်မယ်၊ သိုင်းဆမားတွေက သူ့ကို ပဒေသရာဇ် ရှင်တရုတ်
တစ်ပါးလို့ ပြားပြားဝပ် ဦးချနေရလိမ့်မယ်’

‘ကျော်ကြားထင်ရှားချင်တဲ့ လူတွေဟာ ကျွန်လုံဝမ်းကို ပြန်
ဆိုက်ကြလိမ့်မယ်၊ ရှင်ပီဇနဲ့တော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။’

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းမှားနေပြီ၊ နောင်ကြီးထန်ရွှင်နဲ့
ပီဇနဲ့ဆိုရင် ပိုပြီးမဆိုင်ဘူးလို့ခံတောင် ပြောရမှာပေါ့၊ နောင်ကြီး
ထန်ရွှင်ဟာ စာပေဆန်းစစ်ရေးကော်မရှင်ဖြစ်တယ်၊ သိုင်းပညာဆိုရင်
လုံးဝမတတ်ဘူး၊ သူဟာ ကျွန်လုံဝမ်းရဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ စိတ်
သဘောထားကိုသိလို့ ဟားဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ကျွန်လုံဝမ်း
ဟာ နောင်ကြီးထန်ရွှင်ကို ခိုးရိုးသားသား နေကတည်းကိုက
နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကို သတ်ပြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ မင်းလုံဝမ်း
ဝမ်းဂိုဏ်းကို အာခံထားတဲ့လူကိုတော့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိ
တော့ဘူး’

ဆန်ကုမ်းချီ၏ စကားမှာ သွေးထွက်အောင် မှန်လှသည်

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူမအား အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
ခေတ္တခဏလွတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အချိန်တန်လျှင် လိုက်လံသတ်ဖြတ်မည်မှာ ဆေးချာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆက်ပြော၏။

မင်းဟာ ကုန်လုံဝမ်းကို အာခံဆုပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်းတာ အခုပဲ
ဦးတောက်မြေပြင် ပြိုင်တက်ကင်းလို့ သူ့ကိုယ်သူ ကြေညာနေပြီ၊
နောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ သိုင်းလောကရဲ့ မကိုဋ်ဦးသျှောင်လို့
ကြေညာတော့မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင်တော့ မင်းဟာ အခုလို
အေးအေးဆေးဆေး နေခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း
စာယ်နေရာကို ပြေးပြေး ကုန်လုံဝမ်းက တွေ့အောင် လိုက်ရှာ
မှာပဲ၊ စကြဝဠာဆုံးအောင်ပြေးလဲ လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စကားများသည် နိုင်ချစ်နော်၏ အမျိုးကံကို
တည့်တည့်မတ်မတ် ထိသွား၏။

သူမက အံ့ကြိတ်၍ပြောသည်။

'နောင် သုံးနှစ်ကြာလို့ ကျွန်မကို ကုန်လုံဝမ်း လာတွေ့လို့
ကတော့ မလွယ်ပါဘူး။'

ဆန်ကွမ်းချို အံ့ဩသွား၏။

'သုံးနှစ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ သုံးနှစ်ကြာပြီရင် ကုန်လုံဝမ်းကို ကျွန်မ
မကြောက်တော့ဘူး။'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

'ဒီသုံးနှစ်အတွင်းမှာ မင်းကို ကုန်လုံဝမ်း လိုက်မရှုခတ်ငြိမ်
နေလိမ့်မယ်လို့ ငါတော့ မယုံဘူး၊ သူ့ငြိမ်နေရင် အလွန်ဆုံး
တစ်နှစ်ပဲ၊ သူ တကယ်လိုက်ရှာရင်လဲ အလွန်ဆုံးတစ်လပဲ၊ မင်း
ဘယ်မှာမှ ပုန်းရှောင်နိုင်လိမ့်မယ်မဆင်ဘူး။'

နိုင်ချစ်နော်က အေးစက်စက် ရယ်လိုက်၏။

'ရှင်ကကျွန်မကိုအဲဒီလောက်တောင် အထင်ဆေးခဲနဲ့သလား၊
ကုန်လုံဝမ်းကို ကျွန်မ သုံးနှစ်လောက်တော့ ရှောင်ပုန်းနိုင်ပါ
တယ်ရှင်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်ကို အထင်သေးစိတ်မရှိသဖြင့်
သူမပြောသည့်အတိုင်း ရှောင်တိမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လေ
သည်။

'ဒီမှာဆန်ကွမ်းချိုသိုင်းလောကရဲ့ရတနာသုံးမျိုးအကြောင်း
ရှင် ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား'

'ငါတို့က အောင်ထောင်ထဲက ဘက်လတ်လူတွေဆိုတော့
ရတနာသုံးမျိုးအကြောင်း ဘာမှမသိဘူး၊ အဲ...မင်းနဲ့ သိုင်း
လောကရဲ့ ဝါစဉ်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ ပြောနေတဲ့အတိုင်းတော့
ကြားသိခဲ့ဖူးပါတယ်'

၁၀ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝမ်းဂေဟာထဲ ဝင်နေခဲ့ရတော့
ခဲဒီရတနာသုံးမျိုးကိုရရှိလိုက်အတွက်ကြောင့်ပေါ့ရှင်၊ ဒါပေ
ယ့် နှစ်တွေသာကြာရာ ရတနာသုံးမျိုးကို လုံးဝ မတွေ့ရ
ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်...'

'ဒါပေမယ့်ဆိုတော့ အခု မင်းက တွေ့ခဲ့ပြီဆိုပါတော့'

'ဟုတ်တယ်... မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့ခဲ့ပြီ၊ ယူမိရှောက်က ကျွန်မ
ရဲ့ ခေတ်သားတုန်းကတော့ ဘာရယ်ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ ထူးထူး
ခြားခြားအရပ်ဒေသတစ်ခုကိုပြချင်လို့ပဲဖြစ်ပုံရတယ်၊ ဟိုရောက်
တာမှ...'

'ငါသိပြီ၊ အဖြူတွေ့လှမ်းနေတဲ့ ကျောက်တံခါးအတွင်း
မှာပဲ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့အားလုံး အဲဒီမှာပုန်းခိုမယ်၊ သိုင်း
ညာလေ့ကျင့်မယ်၊ ယူမိရှောက်ကလဲကူမှာပေါ့၊ သုံးနှစ်ကြာခ
င် ရှင်နဲ့ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှ အနိုင်မယူနိုင်တော့ဘူး၊ ကွန်ဇို
ဗ် ဆယ်ယောက်လာလဲ၊ မှုစရာမလိုတော့ဘူး'

'ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းကိုခါယမ်းလေအီး'

'ငါအနေနဲ့ဒီလောက်ကြာရှည်အောင် ရှောင်တိမ်းမနေနိုင်
ပါဘူး'

'ရှင်က ကျွန်လူဂိုဏ်းအတွက် ရှင်ကိုယ်ရှင် စတေးမလို့လား'

'ငါပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားက ငါ့အသက်ထက် ပိုပြီးတန်ဖိုး
ရှိပါတယ်'

'ဒါပေမယ့် ရှင်ဆီမှာ ကွန်လုံဝမ်းကိုယှဉ်နိုင်တဲ့စွမ်းရည် မရှိ
တာပဲရှင်'

'မင်းကူညီရင် ငါဟာ ကွန်လုံဝမ်းနဲ့ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်
သွားလိမ့်မယ်'

'လောလောဆယ်မှာ ကျန်မဟာ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ မြိုင်အထိ
မဟုတ်ဘူးရှင်၊ လက်ရည်တူမဟုတ်ဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နိုင်ချစ်နော်အား ဆွဲဆောင်ရန် ခက်ခဲလှ
ကြောင်း ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ သိရတော့သည်။

ယခုအချိန်၌ နိုင်ချစ်နော်ပြန်ထွက်သွားလျှင် ကျန်လူဂိုဏ်း
သာမက သိုင်းလော့ကကြီးတစ်ခုလုံး လှလှကြီး ဗုက္ခိအတွဲတော့
မည်ကို ဆန်ကွမ်းချို သိနားလည်မိသည်။

ထို့အတွက် လွန်စွာစိတ်သောကရောက်နေရရှာသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် မသက်မသာဖြစ်နေပုံရသော ဆန်ကွမ်းချို
အား အသေအချာကြည့်ပြီး...

'ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ'

'ခြေ...နောင်ကြီး ထန်ရွှင်က ကွန်လုံဝမ်ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့သူ ဟာ နိုင်ချစ်နော်ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ကွန်လုံဝမ်ကို အစဉ်ဆဲဆက် ကြောက်ရွံ့ခဲ့သူ ဖြစ်လို့ ပြန်လွန် အာဒိဗို မလှယ်ဘူး ဆိုတာတော့ နောင်ကြီး ထန်ရွှင် သိမသွားခဲ့ပါဘူး'

နိုင်ချစ်နော်က မဲပြုံးပြုံးသည်။

'ရှင်က ကျွန်မကို ဗခံချင်စိတ် ပေါ်အောင် ပြောနေတာ ဟေ့တံလား'

'ဟင့်အင်း...အမှန်ကိုပြောနေတာပါ။ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ သိမကိလိုခါကျော့ဘယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်'

ထိုစကားကိုကြားသောအခါ နိုင်ချစ်နော်သည် ဟားတိုက် ၍ ရယ်မောလေတော့၏။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်ပေါ်မှ ငှက်ကလေးများပင် သူမ၏ရှယ်သံကြောင့် လန့်ဖျံပျံသွားကြတော့သည်။

သူမ ရယ်သည်လေ။

ပိုင်မာစန်းသစ်ဘောသည် ဤအရပ်ဒေသနှင့် အလွန် ဝေး ကွာလှ၏။

ထိုအရပ်ဒေသမှ ဤမြေပြန့်ဒေသအထိ သူမ ပြန်ခဲ့ခြင်းမှာ ဆန်ကွမ်းချိုကို သတိရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကူမ၏အစည်းနည်းသည် ဆန်ကွမ်းချိုထင်သလို မမာကျော့ ကြောင်း သူမသိရှာလေတကား။ ဟူသောအသံဖြင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာ ရယ်မောမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေ၏။

နိုင်ချစ်နော် မဲပြုံးပြုံး၍ ဆက်ပြောလေ၏။

'ကျွန်မရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကွန်လုံဝမ်သင်ပေးခဲ့တဲ့ ပညာရှင် သူ သင်ပေးခဲ့တဲ့ပညာနဲ့သူ့ကိုဖြန်တိုက်လို့ ရနိုင်ပါ့မလား'

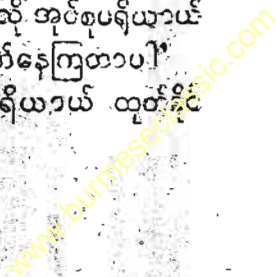
ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါ၏။

'ကွန်လုံဝမ်ကို သိုင်းပညာနဲ့ပြန်တိုက်ဖို့ပြောနေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ နီးပါးလောက် သိုင်းပညာ တော်တဲ့ လူတွေ ကျန်လှိုက်များ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက် ချင်းမနိုင်ရင်ထဲ အများနဲ့ အနိုင်ယူရမှာပေါ့။ အဓိကအရေးကြီး တာက ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ နည်းပရိယာယ်ကို တန်ပြန်ဖို့ပါ'

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆက်ပြော၏။

'အခုကြည့်၊ ကျန်လှိုက်နဲ့ ဝမ်ဂိုက်ဟာ ရှေးက သိုင်း ခိုက်ကြီးတွေလို တစ်ယောက်ချင်း၊ တစ်ဦးချင်း သိုင်းလောက် နည်းကမ်းနဲ့သိုင်းပညာချင်းယှဉ်ပြီး နိုင်တဲလူကိုရှုံးတဲ့လူက ဓကျေ နှပ်နှပ် ဦးညွှတ်နေကြတာ ဟေ့တံပါဘူး။ ပဲခေသရာဇ် နေရာဇ်တွေတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စစ်ကိုက်ကြသလို အုပ်စုပရိယာယ် နဲ့ အဆိပ်လက်နက်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေကြတာပါ'

'ကျွန်မက မိန်းမသားပဲရှင်၊ ဘာနည်းပရိယာယ် ထုတ်နိုင် နာလဲ'



ဟား...ဟား...ဟား၊ ကျုပ်ကလဲ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်ကို ပြောပါတယ်။ မိန်းမဟာ မိန်းမပါပဲဗျ၊ ယေးကျောင်းတွေလိုတော့ ဦးနောက်ကို ကောင်းကောင်း အလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူးလို့၊ အမှန် အတိုင်းပြောရမယ် ငါ့လဲ မင်းနဲ့ တစ်သဘောတည်း ရှိပါတယ်'

'ထိုရွှင်... ရှင်က ကျွန်မကို အဆင်သေးတာလား' အဆင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကတော့ မိန်းမတွေကို သိပ်မယုံပါဘူး၊ နောင်ကြီး ထန်ရွှင်က ငွေတပြောနေတာပါ၊ စေ့စောက မင်းကို မေတ္တာရပ်ခံနေရတာလဲ နောင်ကြီးထန်ရွှင် ကို ကပေးခဲ့လို့ မေတ္တာ ရပ်ခံနေရတာပါ၊ ငါကတော့ ငါ့ စိတ် ငါ့ကိုယ် တို့နဲ့ ခိုကပ်စေချင်တာပါပဲ၊ ကျွန်လုံ ဝမ်းသေရင်သေ မသေရင် ငါပဲသေးပေါ့'

'မိမ့်... ရှင် ကျွန်မက သိုင်းပညာမှသာ ကျွန်လုံ ဝမ်းတို့ မယုံ နိုင်တာရှင်၊ ကောင်းကျစ်တဲ့ နေရာမှာ သူတစ်ပါး အပေါ်က မကောင်းကြံတဲ့ နေရာတွေမှာတော့ ကျွန်လုံ ဝမ်းကို ကျွန်မယုံနိုင် တယ်၊ ရှင်သား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ဖြစ်နေပါသား၊ ကျွန်မ လက်ထဲ ဂိုဏ်းချုပ်အာဏာ ငါးသလောက်ပဲတည်း၊ ကျွန်လုံ ဝမ်း ကို တယ်လို့ ယုံနိုင်တယ်၊ ဝမ်း ရှင်လက်တွေ့ သိသွားစေရမယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် စိတ်ပါလက်ပါ ခေါ်နှင်မောနှင့် ပြောနေ လေ၏။

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ သူ့အကြံအောင်ပြီဖြစ်၍ စိတ်ထဲ၌ ကျိတ်ချိတ် ပြုံးနေမိသည်။

ထိုစဉ်... 'ကျွန်လုံဂိုဏ်းရဲ့ အာဏာ ဟုတ်လား၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်လုံ ခုနီးရဲ့ အာဏာဖြစ်တဲ့ အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ်ပါ၊ မိန်းကလေး၊ ခက်ထဲကို ခြောက်လ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်အထိ အပ်နှင်းပါတယ်'

အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ်ကိုကိုင်၍ သစ်တောထဲမှ ထွက်လာသူ အား ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ပင် ဖြစ်တော့၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ ၏ လက်ထဲတွင် အခြား တံဆိပ် တံဆိပ်လည်း တွဲလျက်ပါလာနေသေး၏။

'ကျွန်... ကျွန်... ကျွန်မက ဆန်ကုမ်းချိုကို နောက်ပြောင် ပြောနေတာပါ၊ ဒီကားကို အတည်မဟုတ်ပါနဲ့ရှင်'

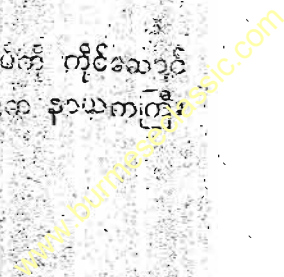
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ သည် ဆန်ကုမ်းချိုကားသည် သူ၏ စိတ်ကို ပြန်လည်ချုပ်သိမ်းလိုက်၏။

'မိန်းကလေး အတည်ပြောတာ ဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ်ကိုပါ လက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ ယူဆထား တာ၊ ခုတော့...'

ဆန်ကုမ်းချိုက အို ယန်ထုံ အား ဇာမ်းဝမ်းခလ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ်နဲ့ အမိန့်ပေး ကြေး တံဆိပ်က တယ်လို့ ကွာခြားလိမ့်'

ဟား... ကျုပ်ပြီလား၊ အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ်ကို ကိုင်သော သားတဲ့လူဟာ ကျုပ်အပါအဝင် ကျွန်လုံဂိုဏ်းက နာယကကြီး နောက်ဆောင် အမိန့်ပေးနိုင်ပါတယ်'



'အမိန့်ပေး ကြေးတံဆိပ်ကကော'

'သူကတော့ အမှတ်လေးဆယ်ရွှန်အဖွဲ့အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့တော့ ကျွန်ုပ်လူဂိုဏ်းရဲ့ ဝါစဉ်ကြီး ဆရာကြီးတွေ စုဝေးပြီး ဂိုဏ်းသားမှန်သမျှကို အမိန့်ပေး စေခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒီ ခေ့တံဆိပ်ပေးဆွေးနွေးကြပါတယ်။ သူတို့က ရွေးကောက်ရင် သူတို့က တံဆိပ်တွေဟာ ကျွန်ုပ်လူဂိုဏ်းရဲ့ အာဏာပါပဲ'

နိုင်ချစ်နော်က စင်မေး၏။

'အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ် ကိုင်ဆောင်သူဟာ ကျွန်ုပ်လူဂိုဏ်းအတွက် အသက်အဆင့်မျိုး ရှိသလဲ'

အို့ယန်ထု က သေချာစွာ ရှင်းပြ၏။

'နောင်ကြီးထန်ရှင်ဟာ အမိန့်ပေး ရွှေတံဆိပ်ကိုင်ဆောင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဆင့်ကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူး အဆင့်မေး'

'ဒီရွှေတံဆိပ်ကိုကိုင်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို စေခိုင်းအမိန့်ပေး လို့ ရသလား'

အို့ယန်ထု က ခေါင်းညိတ်၏။

'ရပါတယ်။ ဒီရွှေတံဆိပ်ဟာ ကျွန်ုပ်လူဂိုဏ်းရဲ့ အသက်ပေးသူ ဖြစ်ပါတယ်။

'ဒါဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ရာထူးက ထွက်ခိုင်းရင်ကော'

'ဟာ...ဒါ...ဒါတော့'

'အဲဒီအချိန်ကျတော့ ရွှေတံဆိပ်ဟာ အသက် မဟုတ်တော့ တွားပေါ့'

'အဲဒီလို မဆိုလို့ပါဘူး။ ရာထူးခန့်ခြင်း ဖြုတ်ခြင်း ကိစ္စတွေ ကျွန်ုပ်တို့က အာဏာရှိပါသေးတယ်။ ဝါစဉ်ကြီး ဆရာကြီးတွေ စုဝေးပြီး ဂိုဏ်းသားမှန်သမျှကို အမိန့်ပေး စေခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ ဒီ ခေ့တံဆိပ်ပေးဆွေးနွေးကြပါတယ်။ သူတို့က ရွေးကောက်ရင် သူတို့က တံဆိပ်တွေဟာ ကျွန်ုပ်လူဂိုဏ်းရဲ့ အာဏာပါပဲ'

'ဒါလောက်တောင် အလုပ်ရှုပ်ရသလားရှင်'

'ဒါကတော့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ကျုပ်တို့ကျန်လှ ချစ်မိန်းက လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ စည်းကမ်းပါ'

'ဒါဖြင့် ဒီရွှေတံဆိပ်နဲ့ သေခဏ်ချမှတ်ရင်တော့'

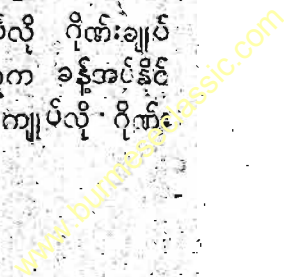
'ကျုပ်ကလွဲရင် တစ်ဂိုဏ်းလုံး သေခဏ်ခံယူရပါတယ်'

'အမိန့်ကို မလိုက်နာရင်ကော'

'ဒီရွှေတံဆိပ်ကို သုံးစွဲလာတာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ ဖြစ်ပြီ။ ဒီကာလထဲမှာ ရွှေတံဆိပ်တုံးရဲ့အမိန့်ပေးမှုကို အာခံခဲ့သူလို့ မှတ်တမ်းတစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီထော့ အပြစ်ပေးခံရသူ လူငယ်လေး မရှိတော့ဘူးပေါ့'

'တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်မက တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးအဆင့် ခန့်အပ်ရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုကွာခြားသွားသလဲ'

'ဂိုဏ်းချုပ်အရ ကျုပ်နဲ့ တန်းတူပါပဲ။ ကျုပ်လို ဂိုဏ်းချုပ် ဘွဲ့ကိုတော့ ဝါစဉ်ကြီး သိုင်းဆရာကြီးတွေက ခန့်အပ်နိုင် ပါသေးတယ်။ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးအဆင့်ကို ကျုပ်လို ဂိုဏ်း ခန့်အပ်ပြီးတိုင်းက ခန့်အပ်နိုင်တယ်'



'ဒီ ရွှေတံဆိပ်နဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုကို ကျွန်မက အမိန့်ပေးနိုင်မလား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်သွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ကျန်လှဂိုဏ်းသား မဟုတ်ပေ။

ထန်ရွှင်ကဲ့သို့ ကတိနှင့် ကျန်လှဂိုဏ်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူလည်း မဟုတ်ချေ။

ညွှန်သည် သက်သတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

'စေတနာအရ ဝင်ရောက်ကူညီနေသူ တစ်ယောက်အပေါ် အမိန့်ပေးရွှေတံဆိပ်၏ အမိန့်အာဏာကို သုံးစွဲသင့်ပါမည်လော'

'မိန်းကလေး... သူ့... သူက'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်က သူတို့တောင်းသည့် အရာအညီကို မပေးဘဲ ထွက်ခွာသွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်နေသည်။

'နိုင်ချစ်နော်... မင်းသာ အဲဒီရွှေတံဆိပ်ကို လက်ခံရှင် ဟာလဲ မင်းရဲ့အမိန့်ကို လိုက်နာရမှာပါပဲ။ ဒီအမိန့်ဟာ အပေါ်လဲ အကျုံးဝင်ပါယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ ချွေးပြန်နေသည်။

ထန်ရွှင်၏ အမှာစကားအရ ကျန်လှဂိုဏ်း ဆက်လက်ထုတ်ဖော်ရေးမှာ ဤမိန်းကလေးအပေါ်၌ တည်နေသည်။

ကျန်လှဂိုဏ်းကို ကူညီရန် သူလည်း မတောင်းပန်နိုင် ဖြစ်သော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုက သူ့ကိုယ်လူ အနှစ်နားခံ၍ ကျန်လှဂိုဏ်းသား တစ်ဦးပမာ ဝန်ခံ ပြောကြားခြင်းအတွက် ဆန်ကွမ်းချိုအား အလွန်တရာ ကျေးဇူးတင်မိတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကိုယ်တော် ဆိုင်းဆံများသာဖြစ်၏။

သူ့၌ ဂိုဏ်းဇာတိဝန် မရှိပေ။

သို့သော် အခြေအနေအရ ဂိုဏ်းဂဏတာဝန်ကို ယူလိုက်ရတော့သည်။

နိုင်ချစ်နော်က အံ့ဩသော လေဆံဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ အား မေးလေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူ့ပြောတာ လွန်သလား'

အိုယန်ထုံမှာ အလွန်တရာ တည်ကြည်ပြောဆိုမှုနှင့်ဖြစ်၍ ထိမ်ကျနိုင်သော စကားအတွက် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုအား ချွေးပြန်သော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆန်ကွမ်းချိုက မသိသော ခေါင်းညိုက်မြဲလေ၏။

ဟင်...'

အိုယန်ထုံသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခြောက်တံစွာ ပြောလေ၏။



'ဟုတ်...ဟုတ်ပါဘယ်၊ ဒီအမိန့်ပေးရွှေတံဆိပ်နဲ့ သူရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုကိုလဲ အမိန့်ပေးနိုင်ပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်လေ၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး...အဲဒီ အမိန့်ပေး တံဆိပ်နှစ်ခုကို ကျွန်မရဲ့ လက်ထဲ ပေးပါ။ ကျွန်မ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူးတာဝန်ကို ယူဆိုက်ပြီ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ အလွန်တရာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

သူ့လက်ထဲမှ တံဆိပ်တုံးနှစ်ခုစလုံးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က ရိုရိုသေသေ လှမ်းယူလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က....

'ဒီတံဆိပ်ကို လက်ခံပြီးရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား'

အိုယန်ထုံက ခေါင်းခါ၏။

'အဲဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူးအဆင့် ဟာ ကျုပ်နဲ့ တန်းတူနီးပါးရှိတော့ ကျုပ်ဆိုဂိုဏ်းရဲ့ ဘေးတော် တိုးထော်တွေရဲ့ ပုံတော်ရှေ့မှာ သစ္စာတော့ ပြုရပါသေးတယ်'

'ဒီတံဆိပ် ဖြန့်အပ်ပြီးရင်ကော'

'ကျွန်လူဂိုဏ်းသားအဖြစ်က အလိုအလျောက် နှုတ်ထွက်ပြီး သား ဖြစ်သွားပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်ပြီး သက် ငြင်းချလိုက်၏။

'ကောင်းပါပြီ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့အနေနဲ့ လိုရာကို စီစဉ်ပါ တော့၊ ကျွန်မ လိုက်နာပါတော့မယ်'

အိုယန်ထုံက ဝမ်းသာအားရစွာ ပြောကြား၏။

'မိန်းကလေး ခုလို ပြောကြား ကူညီတဲ့အတွက် ကျုပ်က အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အခုတော့ နားပါဦး၊ မနက်ဖြန် တွေ့ရင် သစ္စာပြုဖို့ ကျုပ် စီစဉ်ပေးပါမယ်'

နိုင်ချစ်နော်၏မျက်နှာသည်အခက်အတွင်း ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြန့်ဖြစ်သွားသည်။

သူမက ဆန်ကွမ်းချိုအား တောက်ပစွာကြည့်ပြီး ရယ်သွမ်း သွားနေလေ၏။

'ဆန်ကွမ်းချို...အခု ရှင် ကျန်လူဂိုဏ်းသား မဟုတ်ဘူးလား'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ယခုအချိန်ကျမှ နောက်ဆုတ်၍ မရတော့ ပြီကို သိသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ကျန်လူဂိုဏ်းသားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဘာ ခြိလိုလဲဆိုတော့ မင်းလက်ထဲမှာရှိတဲ့ အမိန့်ပေး တံဆိပ်တွေနဲ့ အမိန့်ပေးခံရရင်တစ်သဝေမတိမ်းဆောင်ရွက်ရတော့မှာမို့လို့ပဲ'

'ဒါဆို ပြီးတာပဲ၊ ရှင် ဘာတော့ ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ အမိန့်ပေးမယ်၊ ကျွန်မ အမိန့်ပေးတာကို ရှင် တစ်သဝေ

မတိမ်း ဆောင်ရွက်ရမယ်၊ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျွန်တို့
သိပ်ဝေးတဲ့နေရာမှာ မနေပါနဲ့'

'စိတ်ချပါ'

ဆန်ကွမ်းချိုက ရှိကျိုးစွာ ဆက်ဆံသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်မကို ဘာများ မှာကြားစရာ ရှိပါ
သေးသလဲ'

အိုယန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချိုကို အားနာစွာ ကြည့်ပြီး
ခေါင်းကို ခါယမ်းပြု၏။

'ရိပ်ပါး၊ မိန်းကလေးတို့အနေနဲ့ ဟောဒီတဲအိမ်တို့ ကြိုက်
ဆလို အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်၊ အိမ်ဖောက်ကလေး လေးယောက်ထဲ
ရှိနေပါတယ်၊ လိုသလို စေခိုင်းပါ'

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့
နားပါရစေ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် နိုင်ချစ်နော်အား ပညာ
ထန်ရွှေစွာသို့ပင် လေးစားစွာ ဝါရဝပြုပြီး ထွက်ခွာသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုကိုလည်း ကျေးဇူးတင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်
သွားသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား ပြုံးစေ ထေ့ပြင် ကြည့်
ပြီး....

'ဆန်ကွမ်းချို... ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဆင့်အတန်းကို နားမည်
တယ် ခဟုတ်လား'

နိုင်ချစ်နော် ဆိုလိုသည်ဟောမှာ သွေးသည် ဆန်ကွမ်းချို
ထက် အဆင့်မြင့်သည်ဟူသည့် သဘော ပင်ဖြစ်သည်။

'နားလည်ပါတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်လှဂိုဏ်းအတွက် သည်းခံမြဲ သည်ခံ
လိုက်သည်။

ပညာရှိထန်ရွှင်သည်ပင်လျှင် ဆန်ကွမ်းချိုအား လေးစားစွာ
ဆက်ဆံခဲ့ပေသည်။

ယခုမူ....

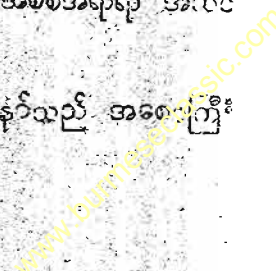
'တဲ... ကျွန်မ အိပ်တော့မယ်'

နိုင်ချစ်နော်သည် ယခင်က ထန်ရွှင်နေထိုင်ခဲ့သည့် အခန်းကို
အသုံးပြုသည်။

ယှမ်းရွှောက်မူ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တစ်ခန်းတည်း လိုက်အိပ်၏။

ရွှေခဲနှင့် ကျန်မိန်းကလေးများသည် အစစအရာရာ အင်
ပြေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် နိုင်ချစ်နော်သည် အစောကြီး
နိုးလာသည်။



ရွှေမေတို့သည် အလွန်တရာ နိုးကြားသကြမှု ရှိကြသဖြင့် နိုင်ချစ်နော် နီးသည်နှင့် သူတို့ထည်း နီးလာကြသည်။

နိုင်ချစ်နော် အသုံးပြုရန် မျက်နှာသစ် ရေလေ့နှင့် မျက်နှာ သူတ်ပဝါကို လာပို့ကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်က တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း....

'အင်း....စောထဲ တောင်ထဲမှာတော့ မီလီ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့် ဘယ်အသုံးပြုနိုင်မှာလဲ၊ ခုတော့ ကျန်လူဂိုဏ်းရှိ တိုက် ခိုက်ရေး နည်းဗျူဟာမျိုး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ရေမြင့်ကြာတင်ရ တာပေါ့ဒေလ'

ရွှေမေက....

'မမလေး....မျက်နှာသစ်ပြီးရင် အပြင်မှာ စားသောက်ဖို့ အဆင်သင့် ပြင်ထားပြီးပါပြီ၊ ထွက်လာခဲ့ပါ'

'ကောင်းပြီ၊ ငါတစ်ယောက်တည်း စားမယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ အစီကိုလေးကလဲ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြင်ဆင်ခိုင်း ထားပါတယ်'

အစီကိုလေးဆိုသည်မှာ ဆန်ကွမ်းချိုကိုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခင်က ဆရာလေးဟု ခေါ်သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မဝတနာသန်သန်ဖြင့် ကူညီကြသောအခါ မောင်နှမများကဲ့သို့ ချစ်ခင်လာကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ရွှေမေတို့အားလုံးကို ညီမလေးတို့ဟု သုံးနှုန်း သကဲ့သို့ ရွှေမေတို့ကလည်း အစီကိုလေးဟု ပြန်လည်သုံးနှုန်းလာ ခဲ့ကြ၏။

နိုင်ချစ်နော် ထွက်လာသောအခါ 'ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ယွမ် ရှောက်တို့သည် စားပွဲခန်း၌ မတ်ဘတ်ရပ်၍ စောင်နေကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် မပြုံးမရယ် တည်ကြည်စွာမျက်နှာထား ဖြင့် အစားအသောက်များကို ဝင်ရောက်စားသောက်သည်။ သူမ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်ယွမ်ရှောက် တို့ စားသောက်ကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်၏ အပြုအမူမှာ တမင် ကိန်းခန်းကြီးကြီး ပြုလု နေကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိ၏။

သို့သော် သူသည် အလိုက်အတိုက်မင် အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံလေ၏။

ရွှေမေက နိုင်ချစ်နော်အနီးသို့ တိုးတပ်လာ၏။

နိုင်ချစ်နော်က....

'ဘာလဲ'

'အပြင်ဘက် ထင်းရှူးတောထဲမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ ဝါစဉ် ကြီး သိုင်းဆရာကြီးတွေ စောင်နေကြပါတယ်'

'ထာကိစ္စလဲ'

၁၂၆။ ကိစ္စထိပ်နေထင်းတောင်

'ကိစ္စကတော့ကျွန်မထဲမထိပါဘူး၊ အမွေးဆိုင်တွေဖေယောင်း
တိုင်တွေနဲ့ စားပွဲတွေထဲ ခင်းကျင်း ထားပါတယ်၊ အဲဒါ...
မမသား...'

'သိပြီ...ကိစ္စမရှိဘူး၊ တော်ကြာမှငါသွားမယ်'

ရှုမေသည် ဦးညွတ် အရိုအခဲသဖြူပြီးနောက် နောက်ဆုတ်
သွား၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုအား ပြန်လည် စောင့်ဆိုင်းနိုင်စွမ်း
ရှိသော နိုင်ချစ်နော်အား ရှုမေ အံ့ဩသွားသည်ကတော့အမှန်
ပင်တည်း။

အခန်း (၁၃၂)

ကိုယ်စားအာဝန်

နိုင်ချစ်နော်သည် ပထမဦးဆုံး စားသောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏။
သူ့ အခန်းထဲဝင်၍ ပြင်ဆင်ရာတွင်လည်း အချိန်အစောဆုံး
ပြန်၏။

သို့ရာတွင် သူမသည် အခန်းထဲမှ လုံးဝထွက်မလာဘဲ ရှိနေ
မည်။

ဆန်ကုခံ့ချီ ငြိမ်သက်နေသဖြင့် သူ့ခံ့ချောက်သည် စေ့ငုပ်

ရှုမေအိုလေးယောက်လည်း သွားရောက်ဖခေင်ဝံ့ပေ။

နိုင်ချစ်နော်ကလည်း ဖာမင် အချိန်ဆွဲ၍ လုပ်ဆောင်နေခြင်း
မရှိတော့ပါ။

၁၂၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ဆုမအား ဆန်ကုမ်းချီကသော်လည်းကောင်း၊ ယုမ်ရွှေက
ကသော်လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထု
ကသော်လည်းကောင်း၊ လာရောက်နှိုးဆော်သိမ်မည်ဟုထင်မှတ်
နေသည်။

သို့သော် သူမထင်သလို ဖြစ်မလာပေ။
မည်သူကမျှ လာရောက်နှိုးဆော်ခြင်း မရှိကြပေ။
နေပင် အတော် မြင့်လာသည်။

နောက်ဆုံး မည်သူကမျှလာမခေါ်တော့သဖြင့် နိုင်ချစ်နော်
သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

အခန်းဝ၌ ရွှေမေရပ်နေ၏။
စပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ယုမ်ရွှေကနှင့် ဆန်ကုမ်းချီတို့ ထိုင်နေ
သည်။

'ဝါ့ကို လိုက်ပို့'
ရွှေမေသည် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုပြီးနောက် ရှေ့မှ ဦးဆောင်
ထွက်သွား၏။

ဆန်ကုမ်းချီနှင့် ယုမ်ရွှေကတို့က နောက်မှ လိုက်သွားကြ
သည်။

ထင်းရှူးတောကြီးအလယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကြီးမား
သောစားပွဲကြီးကို အလယ်၌ထား၍ လူလေးဆယ်ခန့် စိုင်းထိုင်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လူလေးဆယ်ခန့်သည် ဖာင်ပျဉ်ခွေဆိုင်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြ
သော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးဝ စကားမပြောကြပေ။

စားပွဲပတ်ဝန်းကျင်၌ ခေါက်တုံးခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
နေသူမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထု ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထိုစားပွဲပေါ်၌ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ရှိသည်။
မုတ်ဆိတ်ဖြူဖြူနှင့် ၁၀မိုင်ခိုင် အဘိုးကြီးတစ်ဦး၏ပုံ ဖြစ်
သည်။

ကျန်လှဂိုဏ်းကို စတင်တည်ထောင်သည် ဆရာကြီး၏ပုံတော်
ဖြစ်ကြောင်း မမေးဘဲနှင့် သိနိုင်ပေသည်။

ထိုစားပွဲ၌ ပထမတန်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိ
ထားသဖြင့် အမွှေးရနံ့များ သင်းပျံ့နေသည်။

နိုင်ချစ်နော် လျှောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့သည်နှင့် အို ယန်
ထုက ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ကြိုဆိုလိုက်၏။

'ကျွန်မကို စောင့်နေရတာ ကြာများကြာနေပြီလား'
နိုင်ချစ်နော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုအား လှမ်းမေး
သည်။

အို ယန်ထုက ပျာပျာသလဲ ဖြေသည်။
'မကြာပါဘူး၊ လုံးဝ မကြာသေးပါဘူး'

ဤကား မုသားစကားပေတည်း။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံမှာ အခြေအနေအရာ မုသားစကား ပြောလိုက်ခြင်းပေတည်း။

ကျန်လှဂိုဏ်း၏ ဘိုးဘော်ပုံရှေ့မှ ဖယောင်းတိုင်များသည် ကျန်လှလှဖြစ်နေပေပြီ။

ထူးတို့ အချိန်မည်မျှကြာကြာ စောင်ဆိုင်ခွဲရသည်ကို ဖယောင်းတိုင်များက သက်သေပြနေလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကွမ်းနေရာ၌ သွားရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် ဆန်ကွမ်းချို အနီးအလျှောက်သွားပြီး စားတိုးပြောကြားနေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက လေးစားသော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းတည့်တည့်ကို ရှိနေသည်။

‘ခိတ်ချုပ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး’

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိုစကားကိုသာ နောက်ဆုံး ပြောကြားလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား လှမ်းမေး၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ခိပုံတော်ရှေ့မှာ သစ္စာ ပြုရမှာသား’

‘နှစ်ပါတယ် မိန်းကလေး’

‘ခိပုံတော်ရှေ့မှာ သစ္စာပြုရင် ဘယ်သူ့ဆီ ကျန်လှဂိုဏ်းသား ဖြစ်တာလဲလား’

‘ဘယ်သူ့ဆီ ကျန်လှဂိုဏ်းသား ဖြစ်ပါကယ်၊ ဝိန်းကလေး သစ္စာပြုချင်ရင် အခုပဲပြုလိုပေါ့ပြီ’

နိုင်ချစ်နော်က ပြုံးစေဖြင့် ခေါင်းယမ်း၏။

ထို့နောက် ဆန်ကွမ်းချိုကို လှမ်းခေါ်၏။

‘ဆန်ကွမ်းချို... ဝီကို လာပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဘာများ စေခိုင်းမလို့လဲ ခင်ဗျာ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ရိုသေလေးစားစွာ မေးမြန်း၏။

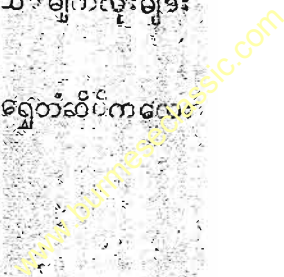
ထူး အခေါ်အဝေါ်များ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို နိုင်ချစ်နော် သတိထားမိလေ၏။

‘ခိပုံတော်ရှေ့ကို လာပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ပုံတော်ရှေ့၌ သွားရင်ရသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။

နိုင်ချစ်နော်က သူ့အိတ်ထဲမှ အမိန့်ပေး ရွက်ဆိပ်ကလေး ဆွဲထုတ်ပြော ကြားပြီ...။



'ဆန်ကွမ်းချို...ပုံတော်ရှေ့မှာ သစ္စာပြုစမ်းပါ။ ရှင်သစ္စာ
တဲ့အတိုင်း ကျွန်မ လိုက်ပြီး သစ္စာပြုမယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စိတ်ထဲ၌ မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့အား တရာ၊ဝင်၊ ကျန်လှူဂိုဏ်းအား
ဖြစ်စေရန် အကျပ်ကိုင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်လေ၏။

'နိုင်ချစ်နော်...ခင်ဗျား အမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာ
လို့ ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ'

'ကျွန်မက ရှင်သစ္စာပြုပုံကို အတုယူလို့ ရှင် ဘာများနင်း
စရာရှိလို့လဲ'

သူမသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုအား လှမ်း၍ပြော၏။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဘိုးတော်ပုံရှေ့မှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် သစ္စာ
ပြုပြု၊ သစ္စာပြုလို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဟာ...ရပါတယ်၊ ဘယ်နှစ်ကြိမ် ပြုပြုပါ။ သစ္စာပြုတာ
အပြစ်ကျူးလွန်တယ်လို့ မခေါ်ဆိုပါဘူး'

အို ယန်ထု သည် စကားကိုအခြေအနေအရ ပြောကြားခြင်း
ဖြစ်သော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုအတွက်မူ လွန်စွာ အားနာသည်။

သို့သော် နောင်တစ်ချိန်ချိန်၌ ဆန်ကွမ်းချို၏သဘောအတိုင်း
ဂိုဏ်းမှ ထွက်ခွာခွင့်ပေးရန်ကိုမူ စိတ်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ် နိုင်ချစ်နော်က...

'ကဲ...ဆန်ကွမ်းချို၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောတာကို ကြားပြီး
မဟုတ်လား၊ လာပါ...သစ္စာပြုစမ်းပါ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မတတ်သာတော့သဖြင့် ဘိုးတော်ပုံရှေ့
ခွဲထောက်ထိုင်ကာ သစ္စာပြုလိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုဘစ်ယောက် ကျန်လှူဂိုဏ်းသား ဖြစ်သွားပေပြီ။
နိုင်ချစ်နော်သည် ပြုံးစေဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပုံစံအတိုင်း
ခွဲထောက်ထိုင်လျက် သစ္စာပြု၏။

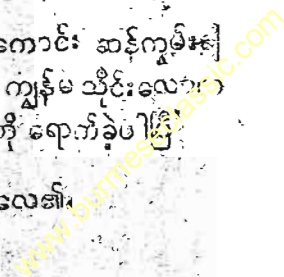
ကျန်လှူဂိုဏ်း၏ အရေးပါသော ဂိုဏ်းသားများသည် ငြိမ်
သက်စွာ ဘင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်မြဲထိုင်နေကြ၏။

နိုင်ချစ်နော်၏ သစ္စာဆိုသည့် စကားသံသာ ပေါ်ထွက်နေ
သည်။

မကြာမီ သစ္စာပြုသည့်အခမ်းအနား ပြီးစီးသွားသော်လည်း
နိုင်ချစ်နော်က ဖော်ဘတ်ရပ်ပြီး...

'ကဲ...ကျွန်မကိုတော့ ဟောဒီက သူရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချို
က ကျန်လှူဂိုဏ်းထဲ ဆွဲသွင်းနိုင်သွားပါပြီ၊ ကျွန်မ သိုင်းလော့က
ကြီးထဲ ပြန်လည်လှုပ်ရှားသွားရမယ့်ဘဝကို ရောက်ခဲ့ပါပြီ'

ဆန်ကွမ်းချိုက နှစ်သိမ့်စကား ပြောလေ၏။



ဒီတဝယ်မှာ ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး နစ်မြုပ်နေရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူးဗျား၊ အခြေအနေတွေအားလုံး ငြိမ်သက်သွားခင် ခင်ဗျား အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်တဲ့ပုံစံ ပြန်နေလိမ့်ပါပြီ။

ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများသည် နိုင်ချစ်နော်၏ ပတ်ပတ်လည်ပတ်ပတ် ဝိုင်းဖို့လာကြသည်။

ကျွန်လူဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ယုန်ထုံ ကလေးသီးနှစ်ဖက် ဆက်ကား ဂါရဝပြုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ အလွန်အားကိုးရမယ့် ဂိုဏ်းသားသစ် တစ်ဦး ရရှိတဲ့အတွက် အထူးပဲဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲ့ လေးကျင့်ရေးမျိုးကြီး ကွမ်းစန်စင် မတက်ရောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူသိမိမိစွာ ဖြစ်နေတာပါ။ နို့မို့ဆိုရင် ဒီထက် သိက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ရှိမှာ သေချာပါတယ်။

‘ကွမ်းစန်စင်’

နိုင်ချစ်နော်က တီးတိုးရေရွတ်၏။

ထို့နောက် ဆက်ပြောသည်။

‘ကွမ်းစန်စင်ကို ကျွန်မသိတယ်၊ သူ့ဘာဖြစ်လို့လဲ’

သူ့အပြင်းအထန် ခက်ရာရထားတယ်။ ငှာနှစ်မျိုး နှစ်ဆယ် ရှစ်ယောက်နဲ့ အဆောင်မျိုးကြီးတစ်ယောက်လဲ ခက်ရာရထားလို့ ဒီပွဲကို မတက်ရောက်နိုင်ကြပါဘူး။

‘အို... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ အချိန်မှာ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားတွေကို သိပ်မချွေးသင့်ပါဘူး။

သူမသည် ကျွန်ဂိုဏ်းသားများကို တစ်ချက် ခြေကြည့်ခိုင်းပြီး နေ့စကား...

‘ကျွန်မတို့ ဒီကိုဇာကလာကြတာ ဒီတောင်ခြေမှာ ကွန်ရက် ဝမ်ရဲ့ အင်္ကျီနက် နှယ်ရံတော်တွေကို အစုလိုက် အဖုလိုက် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်မဟာ ကျွန်လူဂိုဏ်းမှာ အသေခံ ကလေး တာဝန်ရှိနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒီတောင်ခြေ ပတ်ပတ်လည်ကို ကျွန်မ သွားစုံစမ်းမယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ယုန်ထုံ၏ မျက်နှာ၌ လေးစားချီးကျူးသော အရိပ်အယောင်များ တွက်ပေါ်လာသည်။

ပညာရှိဆန်ရွှင်၏ရွေးချယ်မှုသည် မှန်ကန်ခဲ့လေပြီဟု ကျေနပ်အားရသွားလေ၏။

‘မိန်းကလေးနောက်မှာ သက်တော်စောင့်တွေ ထည့်ပေးဖို့ ကျုပ်စီဧည့်လိုက်ပါမယ်၊ ခဲဏလောက် စောင့်ပါလား။

နိုင်ချစ်နော်က ဂါရဝပြုပြီး....

‘နေပါစေ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မအဖို့ ဆန်ကွမ်းချိန် ယ့်မိ ရှောက်ကို ဒေါ်သွားရင် လှပောက်ပါပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်က လူနှစ်ဆယ်ထက်ပိုပြီး အရာနောက်ပါတယ်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုံတို့အနီးပတ်စန်းကျင်၌ ယုမိရှောက်မရှိပေး

မည်သည့်နေရာသို့သွားခန့်မှန်း မည်သူမျှလည်းမရိပ်မိကြပေ။
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကောင်းပါပြီ၊ မိန်းကလေးတို့ အခုနေထိုင်တဲ့ တဲကိုတော့
မိန်းကလေးရှု အခန်းအဖြစ် အသုံးပြုပါ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ တွေ့
ချင်ရင်လဲ အဲဒီတဲကိုပဲ လာခဲ့ပါမယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ဦးညွှတ်ရင်း....

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလဲ မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ။
ပြန်ရောက်လာမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အတိအကျ အစီရင်ခံပါမယ်’
သူမသည် ဆန်ကွမ်းချိုအား လှည့်ပြော၏။

‘ထဲ...သွားကြစို့’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံအား ဝါရဝပြု၍
ပြေးလိုက်သွား၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ထင်းရှူးဇောကြီးဆုံမှ ထွက်သောအခါမှ
လှည့်မေးသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချို...ယွမ်ရှောက် ပေါ့လာပါလား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ညီလေး၊ ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ မသိဘူး၊
သူ ဝေးဝေးလံလံတော့ သွားမှာမဟုတ်ပါဘူး’

သူတို့ ရပ်၍ စကားပြောနေစဉ် အခိုက်မှာပင် သူတို့ထံသို့
တရိပ်ရိပ်ဖြူးလာသော ယွမ်ရှောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထင်းရှူးဇောအလယ်၌ ကျန်ရစ်သော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို
ယန်ထုံသည် သူ၏ အဆင့်မြင့်ဆိုင်းသမားများအား မူလနေရာ၌
ပြန်ထိုင်ရန် အချက်ပြုလိုက်၏။

ဂိုဏ်းသားများသည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင်တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချ
လိုက်ကြလေသည်။

‘အခု ဂိုဏ်းသားအသစ်အဖြစ် သစ္စာပြုတဲ့ နိုင်ချစ်နော်ဟာ
ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူး ဖြစ်တယ်၊ ရှင်းရှင်း
ပြောရရင် နောင်ကြီးစာနိဂ္ဂင်ရှင်နေရာမှာ အစားထိုး ဝင်ရောက်
လာတဲ့မိန်းကလေးဖြစ်တယ်၊ သူဝင်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ အင်မတန်
ဝမ်းသာစရာကောင်းတယ်’

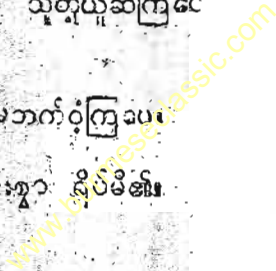
ကျွန်လူဂိုဏ်းသားများသည် မျက်လုံးများကို သူတို့ရှေ့၌
မြေပြင်သို့ စိုက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြ၏။

သူတို့ မကျေနပ်ကြပေ။

ဤ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းကလေးသည် ဝမ်ဂိုဏ်းသား
ဖြစ်သည်ကို သိရှိနေကြ၏။

သူခိုးလက် ဓားခိုးကမ်းရာကျနေသည်ဟု သူတို့ယူဆကြလေ
သည်။

သို့သော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကိုမူ စောဒဏမဘက်ဝဲကြပေ။
ထိုအခြေအနေကို အိုယန်ထုံက ကောင်းစွာ ရှိပ်မိ၏။



အခုသစ္စာပြုသွားတဲ့ နိုင်ချစ်နော်နဲ့ ပတ်ပက်လို့ ကျွန်လူ
ဂိုဏ်းသားတွေ အဝင်ကျချင်မှ ကျပေလိမ့်မယ်၊ အဝင်မကျတဲ့
လူတွေ အဝင်ကျနိုင်အောင် ကြိုးစားကြပါလို့ ပြောကြားချင်
ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပညာရှိထန်ရှင်ဟာ သူ့ မသေခင်
ကတည်းက ဒီမိန်းကလေးကို သူ့နေရာဆက်ခံဖို့ ရွေးချယ်ပေး
သွားလိမ့်'

ထိုအခါကျမှ ဟင်းခနဲ အဆံကြီးသည် ကျယ်လောင်စွာနှင့်
ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

အားလုံး အံ့ကြသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

'ခါကြောင့်ပဲ ဒီမိန်းကလေးကို လေးစားကြပါ၊ ရှိသေကြ
ပါလို့ ကျုပ် ဝှားကြားချင်ပါတယ်'

ဤ ကျန်လူဂိုဏ်းသားများသည် ပညာရှိထန်ရှင်အား ဘုရား
တစ်ဆူ ဝှားတစ်လုံးပမာ ရှိသေသေးစားကြပြီး ဖြစ်ပေသည်။

ထန်ရှင်က ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို သိရ
ရသည်နှင့် နိုင်ချစ်နော်အပေါ် ယခင်က ထားခဲ့သည့် သံသယ
များစွာကို ချက်ချင်း ဖြေဖျောက်ပစ်နိုင်ကြသည်။

ဂိုဏ်းသားအချို့က အာမေဏွန်ခံကြသည်။

'စိတ်ချပါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဆရာကြီးယန်ရှင် ရွေးချယ်ခဲ့တာ
လို့ သိရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ သိဝမ်းသာသွားကြပါတယ်
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာကြားတဲ့အတိုင်းရှိသေလေးစားဖို့လဲ ဝန်ခံလေး
ပါဘူး၊ သူပေးတဲ့အမိန့်ကိုလဲ နာခံပါ့မယ် ခင်ဗျာ'

အို ယန်ထုံက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်လိက်လေ၏။

'ကောင်ပြုံးခါဆိုရင် အိုယန်ထုံကလေး ပြန်နိုင်ပါပြီ၊ ကိုယ့်
တရားနော် ကျေပွန်အောင်လဲ ထမ်းဆောင်ကြပါ၊ ဟာဝန်ကျတဲ့
နေရာက တစ်လွှမ်းမခွာရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ'

ဂိုဏ်းသားအများစုက တက်ကြွစွာ အော်ဟစ်ကြ၏။

'စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့အသေခံပြီး ခုခံကာကွယ်ပါပေး
စိတ်ချပါ'

အို ယန်ထုံ အလွန်ကျေနပ် သွား၏။

လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သောအခါ အဆင်မြင့်သိုင်းသမား
အားလုံးက အိုယန်ထုံအား အရှိအသေပေးပြီး ထွက်ခွာသွား
ကြလေတော့သည်။

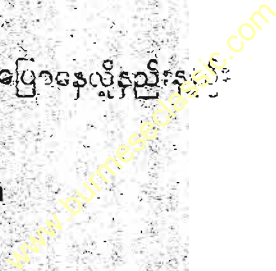
ထိုအချိန်တွင် နိုင်ချစ်နော်၊ ဆန်ကုမ်းချိုနှင့်ယုမ်ရွှောက်တို့သည်
ထိုထင်းရှူးတောင်ကြီး၏ တောင်ခါးပန်းသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီး

နိုင်ချစ်နော်က ယုမ်ရွှောက် အလှမ်းပေး၏။

'စောစောက ရှင်အယ်သွင်းနေသလို'

'မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ပြီးစကားပြောနေလို့နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတော့ပါ'

ယုမ်ရွှောက်က ရိုးရိုးစင်းစင်းပင်ဖြေ၏။



၁၄၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းစောင့်

ထို ရိုးစင်းသောအပြစ်စကားသည် စိန်ကွမ်းတပ်ထားသော
မြားချွန်ပမာ ဆန်ကွမ်းချို၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ယှမ်းရွှောက်သည် အလွန်ရိုးသားပြီး မိတ်ဆွေခိုသွယ် မဟုတ်
ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိ၏။

ယခုလေးငါးလအတွင်း၌လည်း မိတ်ဆွေသစ် မရရှိနိုင်ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နိုင်ချစ်နော်နှင့်အတူ ပိုင်မာစန်း
တောင်သို့သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းနေသောကြောင့်တည်း။

ထိုခရီးကိုသွားရင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာသူ ဆိုပါကလည်း ထို
မိတ်ဆွေဆိုသူကို နိုင်ချစ်နော်လည်း သိရှိပေလိမ့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဤတောဤစောင်အတွင်းသို့ ကျွန်လုပ်ခမ်
၏ဘက်တော်သားများ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာမည်ကိုအလွန်
စိုးရိမ်၏။

‘ညီလေး...တယ်ကမိတ်ဆွေလဲ’

ဆန်ကွမ်းချို၏အမေးကို ယှမ်းရွှောက်က ရယ်ရယ်မောမော
ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အစ်ကိုကြီး မသိဘူးလို့ထင်ပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယှမ်းရွှောက်၏စကားကိုကြားရသောအခါ
အလွန်တရာအံ့ဩသွား၏။

ယှမ်းရွှောက်သည် ယခင်ကဤသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမပြော
ဘူးပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုက လေသံမာမာနှင့် မေးလိုက်၏။

‘ငါကဘာဖြစ်လို့မသိရမှားလဲ၊ မင်းတောင်သိရင် ငါက ပို
သိရမှားပေါ့၊ ဒီကျွန်လုပ်ခမ်းထဲကပဲသား’

‘ဒါ...ဒါတော့...’

‘ဘာ...ဒါတော့လဲ’

‘မင်း မြင်ဖူးတဲ့လူလား’

‘ကျွန်...ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်’

‘နာမည် သိလား’

‘မ...မသိပါဘူး’

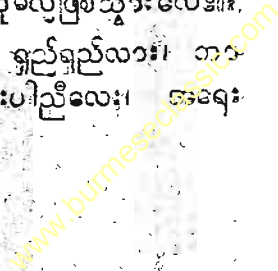
‘ဣပုံပန်းသဏ္ဍာန်တော့သိမှာပေါ့၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြော
ပြခမ်း’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

ယှမ်းရွှောက်သည် သူ့အား ဆန်ကွမ်းချိုက တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မျှ လေသံမာမာနှင့် စကားမပြောဖူးသဖြင့် ယခုထိုသို့ပြောခံရ
သောအခါ ကြောက်လန့်သွားသည်။

သူ ကိုယ်သူ့ အမှားလုပ်မိသူပမာ မလိုမလှဖြစ်သွားလေ၏။

‘ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်လဲ၊ ပုပုလား၊ ရှည်ရှည်လား၊ ဘာ
ထက်နက်ကိုင်သလဲ၊ စုံစုံစေ့စေ့ ပြောစမ်းပါညီလေး၊ အရေး
ကြီးလို့ ငါမေးနေတာပါ’



ယုမ်ရွှေကန်က ခပ်တိုတိုးဖြေ၏။

‘လူကပိန်ပိန်လေးပါ၊ အရပ်လဲပုတော့ သေးသေးကလေးလို့ ထင်ရတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကြိမ်က သူ့တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ပလ္လေသိရှင် မုတ်ဆိတ်နှင့်အတိုးကြီးအား သွား၍သတိရမိတော့၏။

‘တယ်လို့အင်္ကျီ ဝတ်ဆားသလဲ့’

‘အနက်ရောင် ဝင်စုံပဲ’

‘မုတ်ဆိတ် ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ့’

‘ငါမေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ၊ ညှုလက်ထဲမှာလဲ့ ပလ္လေ တစ်ချောင်းရှိရမယ်’

ယုမ်ရွှေကန် အံ့ကြံ့စွာ ဝန်ခံလေ၏။

‘ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ပလ္လေတစ်ချောင်းလဲ့ ကိုင်ထား တယ်၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အဲဒီလူနဲ့တွေ့ပြီးပြီကို’

‘အဲဒီလူ အခု ဘယ်မှာရှိသလဲ့’

‘မရှိတော့ဘူး၊ သူ့လွတ်သွားပြီ’

‘သူ့အပြစ် တခြား ဘယ်သူ့ကို မြင်ခဲ့သေးလဲ့’

ယုမ်ရွှေကန်သည် ရေအလျင်စီးသကဲ့သို့ ကဆက်ပြတ် မေး လာသော မေးခွန်းများကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ကြီးစား၍ ဖြေနေရလေ၏။

နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို ဖြေကာနီး၌...

‘အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီ ပလ္လေနဲ့အတိုးကြီးတို့ တွေ့ချင်လို့လား တင်’

‘တွေ့ချင်ရင် မင်းက တော့အောင် လုပ်ပေးနိုင်လို့လား၊ သူ့နဲ့ မင်းက အမြဲတမ်းတွေ့နေလို့လား’

‘မနက်ဖြန် သူ့ထာလိမ့်ဦးမယ်’

‘အေး...ဒါဖြင့် ငါ့ကိုပြော’

‘သူ့ကသဘောကောင်းပါတယ်၊ စောင့်ခိုင်းထားလို့ ပေါ တယ်၊ သူ့လားရင် အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်တော် ပြောပါမယ်’

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ဒီမှာ ငါ့တို့ ကာပဲလုပ်လုပ် ငါ့ဒီ အတိုးကြီးကိုသွားမပြောနဲ့ဦး’

ယုမ်ရွှေကန်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် သူ့တို့နှစ်ယောက် ပြောနေသည့်စကားကို ငါး ထဲသို့ ဝင်၍မေးပြောပေ။

သူတို့ပြောသည့် စကားများကိုသာ ဂရုစိုက်၍ နားထောင်သည်။

သူတို့ စကားပြောနေခြင်းမှာလည်း ရပ်၍ ပြောနေခြင်းမဟုတ်ပေ။

ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း စကားပြောခြင်းဖြစ်၍ သုံးမိုင်လေးမိုင်မျှ ခရီးပေါက်လာပြီး ဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ရောက်သည့်အထိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမြဲတမ်း အသေအချာ အကဲခတ်သည်။

လေးမိုင်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ အနည်းငယ်မြင့်သောလည်း စောင်ထွတ်များကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုစောင်ထွတ်များကို တက်ရောက်ကြည့်ကြပြန်သည်။

စောင်ထွတ်များမှာ ပိုခုံရလာက် ဆိုင်သကဲ့သို့ ထောင်ထွတ်သုံးခု ဆိုင်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီပင် ထိုနေရာသို့ မရောက်ဖူးပေ။

စောင်ထွတ်သုံးခု၏ အလယ်ခေါင်မှာ ချိုင့်ဝှမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

နိုင်ချစ်နော်တို့ ချိုင့်ဝှမ်းကို အသေအချာ ကြည့်သည်။

ဖော့ဒီနေရာဟာ တကယ်ကို အချက်အချာ ကျတဲ့ နေရာပဲ ရန်သူ အတက်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်အတက်ပုံဖြစ်ဖြစ် အင်မတန် သေအန္တရာယ်များတဲ့ နေရာပဲ။

ဆန်ကွမ်းချီက....

ဘာဖြစ်လို့လဲ

ထောင်ထွတ်သုံးခုထဲက ချိုင့်ဝှမ်းထဲ ဝင်မိတဲ့ လူကတော့ ကိုယ့်လည်ပင်းကို ကိုယ်ကြိုးကင်းစွပ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ တောင်ထွတ်သုံးခုက ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ပြီး မီးလောင်တိုက်သွင်းနိုင်တယ်။ ပေါက်ကွဲနေနိုင်တဲ့ ယမ်းထုပ်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်နိုင်တယ်။ ဆီမဲ့တေ့ လောင်းချနိုင်တယ်။ နောက်ဆုံး လေးမြားတွေနဲ့ ပစ်ခတ်နိုင်တယ်။ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ ဝိုက်သားတွေကို ဒီထဲ များခေါ်နိုင်ရင် ကျွန်တို့ အသာစီးရနိုင်တယ်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ထန်ရွှင် မသေမိက ပြောကြားခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်လည် အမှတ်ရလာ၏။

ထန်ရွှင်သည် ကျွမ်းမိန်းမဖယ်လေးအား ထူးထူးခြားခြား ချီးကျူးခဲ့၏။

ထန်ရွှင် ချီးကျူးခြင်းကို ဆန်ကွမ်းချီ သဘောမပေါက်ခဲ့ပေ။

ယခုမှ သဘောပေါက်စ ပြုလာလေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချီသည် သိုင်းပညာ၌ နိုင်ချစ်နော်ထက်တော်သည်။

ကုန်လုံဝမ်းကိုပင် သူတင်ကိုယ်တင် တိုက်နိုင်သော အနေအထားမျိုးရှိသည်။

သို့သော် လောကအတွက် သိမ်းလောက အတွက်
တို့က ကုန်လုံဝမ်းကို မမိ၊

သိမ်းလောက၏ မကိုင်ဦး သျှောင်လို ဖြစ်နေသည့် ကုန်လုံဝမ်း
သည် ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် သိမ်းပညာရှင် တစ်ဦးက
တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးထက် စစ်ဘုရင်တစ်ဦးက ပြိုင်ဘက်စစ်ဘုရင်ခံ
တစ်ဦးကို တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးအသွယ် ပိုပေးကံနေသည်။

စစ်ချီးစစ်တက်၊ စစ်ခွဲ၊ စစ်ကျ၊ စစ်ထောက်၊ ထူးဆန်းသော
လက်နက်အမျိုးမျိုးကို အသုံးပြုသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် ဤကဲ့သို့သော အစွဲအကြွေမျိုး ဗဟုသုတ
မျိုး မရှိပေ။

နိုင်ချစ်နော်ကမူ ကုန်လုံဝမ်း၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်နေသဖြင့်
ကုန်လုံဝမ်း လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ စေ့ပုံ ခေါ်ပုံတို့ကို သိမြင်နားလည်
သဘောပေါက်နေသည်။

ထို့ပြင် ကုန်လုံဝမ်းသည် သူ့ဆာ အနိုင်ရမည်ဆိုလျှင် မည်
သည် ကောက်ကျစ်မှုမျိုးကိုမဆို သုံးရန် အဆင်သင့်ရှိ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုသို့သော စိတ်ထားမျိုးမရှိပေ။

ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ဆန်ကွမ်းချို ယှဉ်၍တိုက်လျှင် ဆန်ကွမ်းချို
ရန် ကို ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ သိမြင်မှုကို စိတ်ထဲမှ ခိုး
ကျူးရင်း အတွင်းအိတ်ထဲမှ စာကလေးစာစစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်သည်။

ထန်ရှင် မသေမီက နိုင်ချစ်နော်အပေါ် သူ့သိုးသပ်ချက်များ
ကို ရေးသားခဲ့သည့် စာဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်အား ချီးကျူးထားသည့် စာဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်၊ ခင်ဗျားကို နောက်ကြိုး ထန်ရှင်က တကယ်
ချီးကျူးခဲ့တယ်။ သူ မသေမီက မွေးခဲ့တဲ့ စာကို ဖတ်ကြည့်
ပါဦး။

နိုင်ချစ်နော်က လှမ်းယူဖတ်ကြည့်၏။

သူ့မမျှန်နှာ၌ မာနတက်သည့် အချိပ်အယောင်များ လှမ်း
သာသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ဪ...မိန်းမဆိုသည်မှာ မိန်းမပါပဲလား ဟု တွေးနေ
သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆက်ပြော၏။

ပညာရှိတွေ ပြောတဲ့စကားဟာ အမြဲတမ်း မှန်တယ်
နောင်ကြီးထန်ရှင်က ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း ပြောခဲ့တယ်။ မျက်စိ
ဆစ်ဆုံးကြည့်ရမယ်တဲ့။ မျက်မှေးတစ်ဆုံး မကြည့်ဘူးတဲ့။ ကျုပ်
ကို သိမ်းစားရင် တစ်ပါးဖြစ်မယ်လို့ သူခန့်မှန်းခဲ့တယ်။ ကျုပ်
သိသာပျော် အမှန်တရားချစ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်
သိသာပျော်တဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို သိစေချင်လို့ ဒီအကြောင်းကို ပြော
တာပါ။

နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချီ၏ လက်ထဲသို့ ထန်ရွှင်၏ စာကို ပြန်လည် ထည့်ပေးသည်။

'ပညာရှိထန်ရွှင်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို့ယန်ထုံ ကိုယ်တိုင်က ယုံကြည်အားကိုးတာပဲ၊ ရှင်ကို သူက ဘာတွေ ဆုံးမခဲ့သလဲ'

'တကယ်လို့ ကျုပ်သာ သိုင်းဂိုဏ်းကြီး တစ်ဂိုဏ်းဂိုဏ်းကြီး ဦးဆောင်ရမယ် ဆိုရင် ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာတွေကို မြေ ပြခဲ့တယ်'

'ဆိုစမ်းပါဦး'

'တစ်အချက် သာမန်ဂိုဏ်းသားတွေ စားသုံးသလို စားသုံးဖို့၊ တတ်နိုင်ရင် သာမန် ဂိုဏ်းသားတွေထက် အခွင့်အရေးက ပျော့ယူဖို့'

'နှစ်အချက်၊ ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာရင် အနည်းဆုံး သုံးကြိမ်စဉ်းစားဖို့၊ စဉ်းစားပြီးမှ ရတဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်လဲဖို့'

'သုံးအချက်၊ ဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ အကျိုးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရှေ့ဆုံးမှ ကာကွယ်ဖို့၊ ရှေ့ဆုံးက အသေခံဖို့'

'လေးအချက်ကတော့ နှစ်ပေါင်း သုံးလေးရာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ သမိုင်းဝင်တိုက်ပွဲကြီးတွေကို လေ့လာဖို့၊ သိုင်းလောကရဲ့ တိုက်ပွဲ ကျား၊ ဘုရင်ကေရာဇ်တွေရဲ့ စစ်ပွဲကြီးတွေကိုကော လေ့လာဖို့၊ လိုက် ဝေးအချက်ကတော့ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းထားဖို့'

'နောင်ကြီးထန်ရွှင်က ပြောခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချက်တွေ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရင် ကျုပ် ဦးဆောင်ရမယ့် သိုင်းဂိုဏ်းသာ သိုင်းလောကကြီးမှာ လှမ်းလှမ်းတောက် ကျော်ကြားသိရှိမယ်တဲ့၊ ကျုပ်တာ ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းထုံရဲကောင်းဘဝကနေသိုင်းကေရာဇ်ကြီးဘဝကိုရောက်ရမယ်တဲ့၊ ဒါက နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့ အမှားစံဘားပါ၊ ကျုပ်ကတော့ သိုင်းကေရာဇ်လဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ သိုင်းဘုရင်လဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ သိုင်းသူရဲကောင်းလဲ မဖြစ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ် တစ်ခုတော့ သိနေတယ်၊ ကျုပ်တာပဲဖြစ်ချင်ချင် ဖြစ်ချင်ချင် နောင်ကြီးထန်ရွှင်ရဲ့စကားတွေကတော့ အမြဲတမ်း သိနေတတ်တယ် ဆိုတာပဲ'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းတည့်တည့်နားထောင်နေ၏။ အာနိကြာမှ...

'ရှင်တာ ပညာရှိထန်ရွှင်ကို သိပ်လေးစားတာပဲနော်'

'ဘယ်လိုလုပ် မလေးစားလို့ရမလဲ၊ သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းချည်းဖြစ်နေတာကိုး၊ ခင်ဗျား ရောက်လာမယ့်အကြောင်း၊ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ အကျိုးအတွက် ကျန်လှဂိုဏ်းဘက်က ဦးစီး တာဝန်ထမ်းဆောင်မယ့် အကြောင်းတွေကို ပုရောဟိတ်ကြီးတစ်ပါးလို ပြောခဲ့တာပဲ'

'ဒါဆို ရှင်လဲ သိုင်းကေရာဇ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်မှာ သေချာတာပေါ့'

'မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုဖြစ်မယ်မထင်...'

ဆန်းကွမ်းချိုမှာ ဆက်ပြောနိုင်တော့ပေ။

ဟူသနားဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အား သင်ကြားပေးခဲ့သည့် ထိုကဏ္ဍိမားသိုင်းနှင့် ဟူသနားဂိုဏ်း၏ အတွင်းအားပညာတို့ကို ပြန်ယူသတိရလာ၏။

ဟူသနားဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား သူ့ပေးခဲ့ရသည့် ကတိများကို လည်း အမှတ်ရလာ၏။

ဆိုကြောင့် တင်းခနဲ သက်ပြင်းချဖို့ နှုတ်ပိတ်သွားပေ တော့၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်းကွမ်းချိုကို ဝေးကြည့်နေမိ၏။

ယူသည် ဆန်းကွမ်းချို၏ ချောမောသော ရုပ်ရည်ကိုလည်း သဘောကျသည်။

ထက်မြက်သော သိုင်းပညာကိုလည်း အားကျသည်။

ရိုးသား မြင့်မြတ်လှသော စိတ်နေသဘောထားကိုလည်း လေးစားသည်။

လှိုင်းသော် သူမနှင့် နီးစပ်ရန် ဝေးလှသည့် အချက်ကိုလည်း မတွေးဘဲမနေနိုင်ဘဲ ပြစ်နေရရှာသည်။

‘တင်း...’

နိုင်ချစ်နော်ကလည်း သက်ပြင်းချ၏။

ဆန်းကွမ်းချိုက ဆက်ပြော၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရှင်က အဖလားအနက် ပြောခဲ့တဲ့ စကား တစ်ခွန်းရှိတယ်။ အဲဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘နိုင်ချစ်နော်ဟာ ကုန်လုံခမ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်လိမ့်မယ်တဲ့’

ဆန်းကွမ်းချိုက ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောနေသဖြင့် မျက်လုံး များမှာ တပြောင်ပြောင် ကောက်ပလာသည်။

ဆန်းကွမ်းချို၏စကားသံအဆုံးတွင် သူတို့နှင့် မလှမ်းမကွဲ ခြံ ချိနေသည့် ကျောက်ကမ်းပါးယံထက်မှ တလိုက်လိုက် ရယ်မော သည့် အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်၊ ဆန်းကွမ်းချိုနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန်တို့အားလုံး အရေး တကြီး မော်ကြည့်မိလိုက်ကြသေးသည်။



အခန်း (၁၃၃)

ဉာဏ်များသော ကုန်လုံဝမ်း

သူတို့အထက်ရှိ ကျောက်ကမ်းပါးယံပေါ်၌ လူတစ်ယောက်
နပ်နေ၏။

ရယ်ပြုံးရာ၌ ကြက်သား လှုပ်ရှားမှုတွေ့သော မျက်နှာ၊
အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူကား ကုန်လုံဝမ်းပေ

သည်။

ကုန်လုံဝမ်း....

ကုန်လုံဝမ်း....

ယုမ်ရွှောက် လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောပြလေ၏။

ကုန်လုံဝမ်း၏ မျက်လုံးများသည် ဒေါသကြောင့် ကလက်
ထက် အရောင်စောက်ပနေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းက အေးစိမ့်သော လေသံဖြင့် လှမ်းခေးသည်
'နိုင်ချစ်နော်... နှစ်မသေခေးပါလား။ နှစ်ဟာ ငါ့ဆင်တာ
ထက်တောင် အာက်ပြင်းနေသေးပါကလား'

နိုင်ချစ်နော်သည် ပထမ၌ ကြောက်ရွံ့သွားသည်မှာမှန်သော်
လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်လိုက်ပေသည်။

'ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ သစ္စာပြု မွေးစားသမီး နိုင်ချစ်နော် သေသွား
ပြီပဲ။ ဘယ်သူက မသေသေးဘူးလို့ ပြောသလဲ'

နိုင်ချစ်နော်၏ ခရီးချယ် သုံးနှုန်းလိုက်သော အခံစကား
သည် အတော်ကလေး ထိရောက်၏။

ကုန်လုံဝမ်းမှာ အကြီးအကျယ် ခေါ်သထွက်သွား၏။

'နှစ်က ငါ့ကို ဒီလိုပြောရဲသလား'

နိုင်ချစ်နော်က ရယ်သွမ်းသွေး၏။

'ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲရမှာလဲ။ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ သစ္စာပြုမွေးစား
သမီးသေတာ အသေခေတ်င် နည်းသေးတယ်။ ဒီကောင်မဟာ
စောစောကလည်းက သေဖို့ ကောင်းတယ်။ ခေါင်းဆောင်
ပေါ်သတဲ့လူရဲ့ မွေးစားသမီး ပြစ်သိုက်ကတည်းက သူ့ဟာ လူဖြူ
ရှုံးသွားပြီပဲ'

'ဟား...ဟား...ဟား။ တယ်လဲ ရဲရင့်နေပါကလား။ အခု
စကားပြောနေတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ'

'အခု-စကားပြောနေတာက ကုန်လုံဝမ်းသား ရာပေါင်း
များစွာက ချစ်ကြောက်ရုံမက ကြာတဲ့တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာများ
နိုင်ချစ်နော်ပဲ'

ကုန်လုံဝမ်းသည် ခါးထောက်၍ ရယ်မောနေ၏။

ပါးစပ်ထဲမှ ပြုဖွေးသော အသားများကိုပင် မြင်ကြရသည်။
အထန်ကြားမှ...

'ထန်ရွှင် သေပြီလို့ ကြားတယ်။ အဲဒီသတင်း အမှန်ပဲလား'

'မှန်တယ်။ မှန်လို့ သူ့ နေရာမှာ ကျွန်ုပ် အစားထိုး ဝင်လိုက်
တာပဲ။ မယုံဘူးလား'

'ဟား...ဟား...ဟား ငါက ကုန်လုံဝမ်းပဲ။ သူတစ်ပါး
ပြောဆိုစဉ် ယုံအားမတုတ်ဘူး။ ကြားတိုင်း ယုံအားမတုတ်ဘူး
ထန်ရွှင်ဆိုတာကောင်က အင်မထန် ဉာဏ်ချွေးတဲ့ကောင်ပဲ။ သူ
သေပြီဆိုပေမယ့် 'သေချင်မှသေမှာ ကတယ်သေတယ်ဆိုတဲ့ လူ
ယုံချခက်ခက်ပဲ'

နိုင်ချစ်နော်က မဲပြုံးပြုံး၍ မေးလိုက်၏။

'ခါဆိုရင် ပညာရှိထန်ရွှင်ကို ရှင်ကြောက်နေပြီပေါ့'

'ဘာ...'

ကုန်လုံဝမ်းက ခေါ်သဖြင့် အော်လိုက်၏။



၁၅၆ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သူ့အော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပဲ့တင်ထပ်သွား၏။

‘သူနဲ့ ငါဟာ တစ်ဆရာတည်းတပည့် ဖြစ်ပေမယ့် ငါက သူ့ရဲ့ ဂိုဏ်းတူအစ်ကိုပါ။ ဒီကောင် ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်နက်များပေမယ့် နောက်ဆုံး ငါ့ကို ရှုံးရမှာပဲ။ အခုတောင် ကျွန်လူဂိုဏ်း တစ်ဝက်လောက် ဖျက်စီးနေပြီ’

သူသည် ပထမ၌ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် စကားပြောနေမိ၏။

အတန်ကြာမှ ဤမိန်းကလေးကား ငါ့သမီးမဟုတ်။

ကျွန်လူဂိုဏ်း၏ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းမညာမှူးတည်း ဟူသော အသိဝင်လာသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားရပ်သွား၏။

သူသည် ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ ခုန်ချလာသည်။

တောင်ပံဖြန့်၍ အရှိန်သတ်ပြီးဆင်းလာသည့် သိမ်းငှက်ကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ကုန်လုံဝမ်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ လွန်စွာပေါ့ပါးလှပေသည်။

‘နင်က ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းဗျူဟာမှူး ဆိုတော့ ငါ့ရန်သူဖြစ်ပြီ’

‘ကျွန်မက အဲဒီလိုရန်သူဖြစ်အောင်ကို တမင်တာဝန်ယူလိုက်တာ။ အခုဆိုရင် ကျွန်မ နောက်မှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ကျွန်လူဂိုဏ်းကြီးရှိတယ်။ ထိပ်သီး သိုင်းသမားတွေလဲ ရှိတယ်။ အရင်က ကျွန်မဟာ သိုးကလေးပဲ။ အခုတော့ ကျား ဖြန့်ဖြစ်လာပြီ’

ကုန်လုံဝမ်က ထက်ပိုက်ရပ်ပြီး ကြည့်နေလေ၏။

‘နိစ်ချစ်နော်’

အတွင်းအားထုတ်၍ ခေါ်လိုက်သည့် ကုန်လုံဝမ်၏ အသံသည် ကျောက်နံရံများကိုပင် တုန်လှုပ်သွားစေသည်ဟုထင်မှတ် မှားရသည်။

တကယ်ပြောရအောင် အာဏာသံပါသည်။ အသံဖြစ်၍ ငယ်ကြောက်ဖြစ်သော နိစ်ချစ်နော်မှာ တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘ငါ့ဆီ တိုးလာခဲ့စမ်း’

ကုန်လုံဝမ်က ထပ်၍အမိန့်ပေးလိုက်၏။

နိစ်ချစ်နော်မှာ စိတ်ညှို့ခံရသူပမာ ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးသွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက ငါတို့တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီဟု တွေးလိုက်မိ၏။

‘နောင်ကြီးထန်ရွှင် ကြိုတင်ပြောခဲ့သာတော့ မှားများ မှားနေပြီလားမသိဘူး’

သူသည် စိတ်ထဲ၌ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

နိစ်ချစ်နော်အားသတ်မပေးပါက ကုန်လုံဝမ်အနီးသို့ရောက် မှီသွားပြီး ကုန်လုံဝမ်၏ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံသွားရနိုင်ကြောင်း တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် အော်ဟစ်သတိပေးရတော့မည်။

နိုင်ချစ်နော်၊ ခင်ဗျားဟာ ဝမ်းရိုက်၊ သွားမဟုတ်ဘူး။ တွန်လုံဝမ်းရဲ့ အမိန့်ကြွလာကို နာခံဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်လူရိုက်မှာ တာဝန်ရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သတိထားပါ။ ကြပ်ကြပ် သတိထားပါ။

ထို့ သတိပေးသံသည် နိုင်ချစ်နော်အတွက် များစွာ ထိရောက်သွား၏။

သူမသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်၏။

‘နိုင်ချစ်နော်... ပြန်ဆုတ်ခွဲ’

ဆန်ကွမ်းချို၏ သတိပေးစကားကြောင့် သူမသည် အလျင်အမြန် ပြန်ဆုတ်လိုက်၏။

လူ့ဆုတ်လိုက်သည့်အချိန်မှာ အချိန်မီရုံကလေးရှိသည်။

ကွန်လုံဝမ်းရိုက် ဖိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင်ချိန်ကိုက်၍ နောက်ဆုတ်သလို ဖြစ်သွား၏။

လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ဝိုးခနဲလှဲခချော်သွားလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ရွှေ့သို့ ခုန်ဝင်ပြီး ကွန်လုံဝမ်းကို ရင်ဆိုင်သည်။

လက်ဝါးချင်း၊ တံတောင်ချင်း ဆယ့်ပတ်ဖျပ်တိုက်ခိုက်နေသည်မှာ လွန်စွာ လျင်မြန်လှသည်။

ကွန်လုံဝမ်း မြန်သလို ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း လျင်မြန်သည်။

ကွန်လုံဝမ်းကန်လိုက်သည့် နှင့်ချက်များသည် လင်းရှူးပင်ပေါ်ပင် ပြတ်သွားလောက်အောင် ပြင်းဆန်သည်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဝှံ့ရှောင်မှုကလည်း ခြေန်သည်။

ဆံပင်အထဲလေးများပင် လေဟပ်သွားသည်။

နှစ်ယောက်သား ဆက်တိုက် ကန်ကြပုံမှာ လေတဖျားတူးသသွားအောင် ပြင်းထန်၏။

သို့သော် အချိန် အတော်ကြာသည်သည်အထိ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခုန်ပျံ့၍ မတိုက်ကြပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဆန်ကွမ်းချိုနောက်ဆုတ်လာရ၏။

အတွင်းအား ပညာတွင် ကွန်လုံဝမ်းက ဆန်ကွမ်းချိုထက်သာသည်။

ယွမ်ရှောက်သည် အတန်ကြာ ဝိုင်၍ကြည့်နေမိ၏။

ထိုနောက် ရွှေ့သို့ခုန်ထွက်လာပြီး ကွန်လုံဝမ်းကို ဆိုက်ခိုက်တော့သည်။



ယွမ်ရှောက် ဝင်သည်အချိန်မှာပင် ကုန်လုံဝမ်းက မာန်သွင်း အော်ဟစ်ပြီး ဆန်ကွမ်းချီအား ရိုတ်ထုတ်လိုက်၏။

လက်ဝါးချင်းရိုက်မိကြသဖြင့် ဝုန်းခနဲမြည်ဟည်းကာ ဆန်ကွမ်းချီတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။

အတွင်းအား လေ့ကျင့်မှု လျော့နည်းခဲ့သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချီ တုန်ခါသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယွမ်ရှောက်သာ ဝင်မလာခဲ့လျှင် ဆန်ကွမ်းချီအကြီးအကျယ် ခုကွရောက်နိုင်၏။

ယခုမူ ကုန်လုံဝမ်သည် ဆန်ကွမ်းချီတိုမိပြီး မတိုက်နိုင်တော့ဘဲ ယွမ်ရှောက်ကို ခုခံရတော့၏။

ယွမ်ရှောက်၏တိုက်ကွက်များမှာ မုန်တိုင်းတိုက်သလို ပြင်းထန်၏။

ဆန်ကွမ်းချီနှင့် ကွဲကွာနေသည့် ခြောက်လခုနစ်လအတွင်း ယွမ်ရှောက်၏ သိုင်းပညာသည် သိသိသာသာ တိုးတက်လာခဲ့ရ၏။

သူသည် ပင်ကိုယ်က အခုန်အပျံ့ကောင်းသူဖြစ်၍ ကုန်လုံဝမ်အား တိုက်ခိုက်ရာတွင် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်က မြေတစ်ကောင်ကို တိုက်ခိုက်သလို အပေါ်မှ ခုန်ပျံ့တိုက်ခိုက်သည်။

သို့သော် သူတစ်ကြိမ်ခုန်အုပ်သည့်အချိန်တွင် ကုန်လုံဝမ်က လွင့်မျောရိုက်ထုတ်လိုက်ရာ ကြိုးပြတ်သွားသည့်စွန့်လို့ လွင့်မျောသွား၏။



သို့သော် ကျောက်ခုံရံကို ခြေထောက်ဖြင့်စုံထန်ပြီး ကုန်လုံဝမ်ထံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသေး၏။

‘ဪ... မင်းက ထိပ်အစွမ်းကောင်းနေသကိုး ဟိုတစ်ကြိမ် အော်ရာရတာ ဘို့ မင်းမမှတ်မိသေးဘူးနဲ့တယ်’

ယွမ်ရှောက်သည် စကားမပြောဘဲ ကုန်လုံဝမ်၏ ဦးခေါင်းကို တံတောင်ဖြင့်တွက်သွားပြီး တစ်ဖက်၌ မကြောင်ကျ ကျသွား၏။

ကုန်လုံဝမ်သည် သူ၏လက်ကိုဝှေ့ယမ်း၍ သိုင်းကွက်ခင်းရာ အကျိလက်စရည်၏ လေးတိုးသည်အထိသည် ဟဝ်းဝိုင်း ထွက်လာသေး၏။

ထိုနောက် ယွမ်ရှောက်ထံသို့ ဆက်တိုက်ခုန်ဝင်၍ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ နှာန် တော့သည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် နှောက်ဆုတ်ပေးခဲ့၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ နေ့ခင်းကျောမှ ကျောက်တုံးဖြင့် တိုက်မိသဖြင့် ကိုယ်တန်ပျက်သွားချိန်တွင် ကုန်လုံဝမ်၏ လက်ညှိုးနှင့် တစ်လယ်သည် သူ့ ရင်ဝဋ် တိုးဝင်သွား၏။

ယွမ်ရှောက်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ခုနစ်လက်ကို လွှဲချလိုက်၏။

www.burmeseclassic.com

လဲကျသွားသည်နှင့် ညာခြေထောက်က ကုန်လုံဝမ်း၏ ဝမ်း
ပိုက်ကို လှမ်းကုန်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ကုန်လုံဝမ်းမှာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင် မြားထိခံလို ကားခဲ
နောက်ဆုတ်သွားရ၏။

ရှေ့သို့မဲယိုက်လျှင် ထိုကုန်ချက် တစ်ချက်တည်းဖြင့် အထက်
ထွက်သွားနိုင်ပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သည်းထိတ်ရှင်ဖို့ တိုက်ပွဲကို ဂရုမစိုက်နိုင်
ဘဲ တင်ပျဉ်ခေ့ထိတ်က အတွင်းအား လေ့ကျင့်ခန်းကို လေ့
ကျင့်ရတော့၏။



မကြာမီ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလာပြီး အသည်းနှုတ်
ထုန်ခါခြင်းများ သိသိသာသာ ထက်သာသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ယွမ်ရွှောက်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့ အထေးအကြွေ
တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ ရှိသေးသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ယွမ်ရွှောက်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ သိုင်းပညာ
စွမ်းကို မြက်ခိုင်းလွင်ပြင်အစပ၌ တစ်ခါတွေ့ခဲ့ဖူးလေပြီ။

ယခုတိုက်ရာ၌ ပိုမို ခက်ခဲလာကြောင်း တွေ့ရသဖြင့်
လူငယ် နှစ်ဦးအား တစ်ချိန်တည်း လက်စသိမ်းလုပ်မှသာ
အထွက် နောက်ကြောင်းအေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်
လိုက်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တိုက်ပွဲတည်းအတွင်းသို့မဝင်ဘဲ ကုန်လုံဝမ်း
၏ တိုက်ကွက်များကို ရပ်၍ အကဲခတ်နေသည်။

'ဒီလူကြီးရဲ့ သိုင်းပညာက တကယ် ကြောက်စရာပဲကိုး၊ ငါ
တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းတိုက်ရင်တောင် လက်ရည်ဘူလောက်ပဲ
နိလိမ့်မယ်ထင်တယ်'

ထိုအချိန်တွင် ယွမ်ရွှောက်သည် ကုန်လုံဝမ်းထံသို့ ခုန်ဖျောင်း
သွား၏။

ကုန်လုံဝမ်းက ခိုက်ချရာ ယွမ်ရွှောက်က လက်ဝါးဖြင့် ပြန်ခံ
ပြီး တဲတောင်ဆစ်အကြောကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်၍ တစ်
ဘက်သို့ ခုန်သွက်သွားလေ၏။

ကုန်လုံဝမ်း၏ ချင်ထဲ၌ 'ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

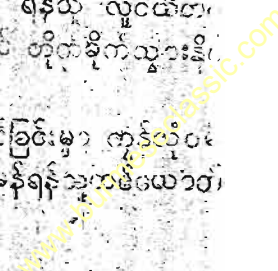
သူ၏ ဝဲဘက်လက်မောင်းရင်း၌ ကျဉ်ခဲနဲ့ ခံစားလိုက်ရသဖြင့်
ခေါင်းများစွာအတွင်း သည်တစ်ကြိမ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ဖြစ် နှစ်ပစ်ခံမြှောက် သိလိုက်မိသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ဘက် သိုင်းသမားအစော
ဆုံးများနှင့် အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်ခဲ့၏။

တိုက်ခိုက်ရာတွင် သူသာ နိုင်ခဲ့သည်။

မနိုင်သည့်တိုင် သူက အထက်စီးမှသာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။
ယခုမူ မလောက်လေး မလောက်စား ရန်သူ လူငယ်တို့
သာကက သူ့အား ထိုခိုက်ခက်ရာခုအောင် တိုက်ခိုက်သွားနိုင်
လေပြီ။

ယွမ်ရွှောက်အနေဖြင့် ဤသို့တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်း
အား စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မတိုက်ခိုက်ဘဲ သာမန်ရန်သူတစ်ယောက်



၁၆၄ နှစ် အတ္ထုသိုက်နေထိုင်အောင်

အား တိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ ပေါင်းမပါအဆ တိုက်ခိုက်ခြင်းကြောင့်
ယခုကဲ့သို့ ဒဏ်ရာခံစားပုံကခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် ဝဲဘက်လက်မောင်း လှုပ်ရှား၍မရဘဲ
သဖြင့် လက်ယာလက်ကို ဝေ့ဖမ်းလှုပ်ရှားကာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်
ကို စက်ဝိုင်းပမာ လှည့်ပတ်တော့၏။

လက်မောင်းအချိန်များစွာ ခန္ဓာကိုယ် အချိန်များစွာ
ပေါ်လာ၏။

ယုမ်ရွှေဂက်အနေဖြင့် ထိထိမိမိ တိုက်ခိုက်ရန် ခက်ခဲသွား
ပေပြီ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယခုအချိန်အထိ ဟုတန်းဂိုက်၏ အထူး
အားသိုင်းနှင့် ထိုက်ကျိဇားသိုင်းက ထုတ်ယူသုံးစွဲခြင်းမရှိဘဲ
ပေ။

ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ဝဲဘက် မလှုပ်နိုင်ခြင်းကိုလည်း သတိ
မိ၏။

ထို့ကြောင့် အပြီးအပိုင် သုတ်ဆင်နိုင်ရန် တိုက်ပွဲ
အတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်လာလေတော့၏။

နိုင်ချစ်နော်ကမူ ယုမ်ရွှေဂက်နှင့် ကုန်လုံဝမ်းတို့၏ ပြင်း
သော တိုက်ပွဲကို ထေးမောကြည့်နေမိသည်။

ကုန်လုံဝမ်းအား ကြောက်ရွံ့သည်စိတ်များ ပြန်လည်
အောင်းလာသဖြင့် ယုမ်ရွှေဂက်ဘက်သို့ ကူညီရန်လည်း သတိ
မတ် ဖြစ်နေ၏။

ယုမ်ရွှေဂက်သည် အကြောက်တရား လုံးဝရှိသူမဟုတ်ပေ။
ထို့ကြောင့် ကုန်လုံဝမ်း ဤသို့ အဝိုက်မိခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကုန်လုံဝမ်းသည် တိုက်ပွဲအစော့အကြံ ရင့်ကျက်သူ
ဖြစ်၍ ယုမ်ရွှေဂက်အား ကောင်းစွာ ထိန်းထားနိုင်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆန်ကွမ်းချို တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေ
ကြောင်း သတိပြုလိုက်မိလေ၏။

ယခု သူ့ထံချဉ်းကပ်လာနေသည့် လူငယ်သည် တစ်ကြိမ်က
သူ့သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် လူငယ်ကလေးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကုန်
လုံဝမ်း အမှတ်ရနေ၏။

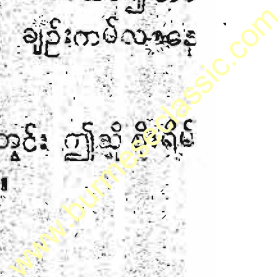
ဤလူငယ်၏ အငြိုးသည် အလွန်ကြီးမားလိမ့်မည်ဟု ကုန်လုံ
ဝမ်း တွက်၏။

သူ တွက်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ချဉ်း
ကပ်လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် ဝင်လာနေခြင်းမှာ သူ့သေသေ ကိုယ်သေ
သေ တိုက်ခိုက်ရန် ဝင်လာနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ဦးစလုံးသေလျှင် သိုင်းဘုံပုံရိပ်အဘွတ် အားသခံ၍ တစ်
ဦးငြိမ်းပေးလိုက်ခြင်းဟု သဘောထားကာ ချဉ်းကပ်လာနေ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုန်လုံဝမ်းသည် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်အတွင်း ဤသို့ စိုးရိမ်
စိတ်သန်ခြင်းမျိုး တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားခဲ့ရပေ။



ဆန်ကွမ်းချိုလည်း တိုက်ပဲ့စည်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလေလေ
တော့၏။

ယုမ်ရွှေကန်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်း တိုက်
ခိုက်ချိန်၌ သူ၏ လက်ဝဲဘက်လက် မလှုပ်ရှားနိုင်ခြင်းမှာ သူ
အတွက် ကံဆိုးမှတစ်ရပ်ဟု ကျွန်လုပ်ငန် ယူဆ၏။

အကယ်၍ နိုင်ချစ်နော်သာ ဤတိုက်ပဲ့အတွင်း ပါဝင်လာ
ပါက နဂါးမင်းကျွန်လုပ်ငန်ဟူသော သူ့အမည်မှာ အဖတ်ဆယ်
၍ ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

‘သိုင်းလောကထဲမှာ တစ်ယောက်သမားကို နှစ်ယောက်နှစ်
ဝိုင်းတိုက်ပြီး အနိုင်ယူတာ ရှက်စရာကိစ္စပဲ’

ကျွန်လုပ်ငန်က လှမ်းအော်သည်။

ကျွန်လုပ်ငန်၏စကားကို ကြားသောအခါ ဆန်ကွမ်းချို ရယ်
လေတော့၏။

‘ခင်ဗျားက တစ်ခေတ်တစ်ယောက် သိုင်းအကျော်အမော်
ကြီးပဲ။ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကို ဆယ်ယောက်နဲ့ ဝိုင်းတိုက်လဲ ကျုပ်
ထိုက် တယ်သူမှ ရှေ့တံချား’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချက်ချင်းပင် နိုင်ချစ်နော်ကို သတိရအောင်
လေ၏။

‘နိုင်ချစ်နော်...ခင်ဗျား အာဝိုင်နေတာလဲ။ ဒါဟာ အခု
အရေးငယ် အမြန်ဆုံး ဝင်တိုက်စမ်းပါ’

သိုင်းလောက ဝိုင်းထိုက်မည့် အခြေအနေကို ကျွန်လုပ်ငန်
အမှန်တကယ် ကြောက်၏။

သူကြောက်နေသည့် အခြေအနေသို့ရောက်ရှိရန် ဆန်ကွမ်းချို
လှုံ့ဆော်နေကြောင်း တွေ့ရသောအခါ ကျွန်လုပ်ငန် ထိတ်ထိတ်
ပျာပျာ ဖြစ်လာတော့၏။

သူသည် ကျန်လှိုက်၏ အကြီးအကျယ် အထိနာနေပြီး
ကောင်းစွာ သိရှိ၏။

ဤတောင်များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် သူ့ဂိုဏ်းဝားများ
အထပ်ထပ် ဝိုင်းဝန်းမိတ်ဆုံပြီးဖြစ်၍ မကြာမီ ကျန်လှိုက်၏
ပြီပျက်တော့မည်ကိုလည်း နားလည်၏။

သို့သော် သူသည် အနည်းငယ် ဆန္ဒစောခဲ့သည်။

ကျန်လှိုက်၏ အမြန်ဆုံး ပြီပျက်နိုင်သည့်နည်းလမ်းကိုရှာဖွေ
ရန် ကင်းပုန်းအထပ်ထပ် ချထားသည့် ဤတောင်သို့ အခြေအရ
များမခေါ်ဘဲ သူတစ်ဦးတည်း တတ်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ပြိုင်စံရှားဖြစ်၍ ကျန်လှိုက်၏
နယ်ပယ်အတွင်းဝင်၍ အန္တရာယ်မရှိနိုင်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

သို့သော် တက်ဖမ်း ယုမ်ရွှေကန်၊ ဆန်ကွမ်းချို၊ နိုင်ချစ်
နော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ရသည့်အခါ သူထင်သလို ဖြစ်မလာ
တော့ပေ။

အသက်အန္တရာယ်သည် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိ
လာတော့သည်။

သုလည် ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်
လေ၏။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကား၊ နောက်ပြန် လှည့်ပြေးရန်ပင်တည်း။
နိုင်ချစ်နော် ဝင်တိုက်မှ လှည့်ပြေးလျှင် ပို၍အရှက်ကွဲနိုင်ပေ
သည်။

ကွန်လုံဝမ်သည် ရန်သူနှစ်ဦးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုခံပြီး
အေးစက်စက် ရယ်မောလေ၏။

‘ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ’

‘ဆန်ကွမ်းချိုက လှမ်းမေး၏။’

‘မင်းတို့ရဲ့ သိုင်းပညာ အရည်အချင်း အထက်တိုးတက်လာ
တယ်၊ မင်းတို့နဲ့ နောက်တစ်ဖွဲ့တော့ ဇာန်ရဦးမယ်’

‘နောက်တစ်ဖွဲ့ မလိုဘူး၊ အခုတစ်ဖွဲ့ တိုက်မယ်’

‘အဖျားအနီဝဲတိုက်ဖို့ ငါအချိန်မပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာ တခြား
ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်’

‘ဟား...ဟား...ဟား ခင်ဗျား ဉာဏ်မချားနဲ့၊ လက်ဝဲဘက်
ထက် မလှုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိဘူး ထင်နေသလား’

‘ဟား...ဟား ဒီမှာကြည့်၊ ငါက ဘာဖြစ်လို့ မလှုပ်နိုင်
မှမှာလဲ’

ကွန်လုံဝမ်က တဟားဟားရယ်ရင်း သူ့လက်ဝဲလက်ဝါးဖြည့်
လေးငါးချက် ရိုက်ပြသွားမည်။

သို့သော် အားမပါလှပေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ မျက်နှာ၌ တောဝေသော အရိပ်အယောင်
များ ပေါ်လာသည်။

‘ကဲ...ငါသွားပြီဟေ့၊ ဒီနေ့အကြားကို မှတ်ထားဦး၊ နောင်
ကြိုတဲ့ဘန်နေ့မှာ ဒီနေ့အကြားအတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး
ကို အရေခွဲ ချွတ်ပြီး မီးကင်သတ်မယ်’

ကွန်လုံဝမ်သည်စကားဆုံးသည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးအထက်
သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်သွား၏။

ထိုနောက် ပျောက်ကွယ်သွားသော့သည်။

ယွမ်ရှောက်သည် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ နုန်လီက်၏။

‘ညီလေး...အလိုက်နဲ့ ပြန်ဆမ်းခွဲ’

ယွမ်ရှောက်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ စကားကို ပြေငယ်မကျ
နားထောင်သူဖြစ်၏။

ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ပြန်လည်ခုန်ဆင်းလာခဲ့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ပထမပိုင်း တစ်ချိန်လုံး လက်ဝဲဘက် လက်
မောင်း မလှုပ်နိုင်ဘဲ နောက်ဆုံးအကြိမ်ကျမှ လှုပ်ရှားပြသွား
ခြင်းကို တွေးတောစဉ်းစားနေ၏။

စင်စစ် ကွန်လုံဝမ်သည် ဤဒဏ်ရာကို တစ်ဖက်နှင့် ကာသ
ရမည် ဖြစ်၏။

ယခုမှ အတွင်းအားကို အားကုန်ထုတ်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ လှုပ်ရှားပြုလိုက်ရခြင်းကြောင့် အနည်းဆုံး ရက်သတ္တပတ်ပတ်မျှ ကုသရပေတော့မည်။

သူ ခက်ရာနေသည့်ကို ဆန်ကွမ်းချိုတို့ မသိစေလိုသဖြင့် ဤသို့ အနာခံကာ သူ့ သိက္ခာကို ဆည်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပြန်လည်ခန့်ဆင်းလာသော ယွမ်ချောက်က....

အစ်ကိုကြီး.....သူ ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်သွားတာ သေချာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်မဆတ်တာလဲဟင်

မလိုက်နဲ့ ညီလေး၊ စောစောက သူ့လက်ဝါးရိုက်ချက် မိပြီး အတွင်းခက်ရာရခဲ့တယ်၊ ခက်ရာကို ခံစားသက်သာအောင် ကုသပြီး သူ့ကို အသေသတ်မယ့်ပုံနဲ့ ညက်ဆင်တိုက်ခိုက်ရတာပဲ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိတ်လျော့လိုက်သဖြင့် နဖူးမှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ ကျလာသည်။

သူသည် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ အတွင်းအား လေ့ကျင့်ခန်း ပြန်လည်လေ့ကျင့်ရပြန်တော့၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် ကွန်လုံဝမ်နှင့် တွေ့စက သူ့မ၏စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ ကြွကြွခံမထိန်းသိမ်း နိုင်တော့ပေ။

အကြောက်တရားသည် သူ့မကိုကြီးစိုးသွားခဲ့ပေတော့သည်။

ယခု ကွန်လုံဝမ် ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ မှ မူလအခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

ဆန်ကွမ်းချို အတွင်းခက်ရာ ရသည့်အတွက်သည် ပူပင်စကောင်းမွန်း သိလာခဲ့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို....ခက်ရာအတွေ့ပြင်းသလား

ဆန်ကွမ်းချိုက မျက်လုံးများဖွင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါ၏။

သိပ်မပြင်းပါဘူး၊ ကွန်လုံဝမ်က နှလုံးခြွေလက်ဝါးနဲ့ရိုက် သွားတယ်၊ ကျုပ်က မစဉ်းမစား ထိပ်ဆိုက်ခံလိုက်မိလို့ အသင့် နှလုံးတွေ တုန်ခါသွားတာပါ၊ နည်းနည်းနားလိုက်မုင်ပျောက် သွားမှာပဲ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုမျှသာပြောပြီး မျက်လုံးများ ပြန်မှိတ် သွားလေတော့၏။

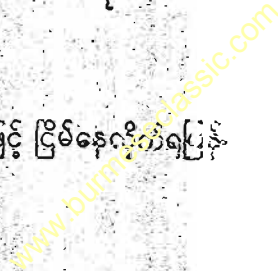
ယွမ်ချောက်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးဘေး၌စိုးရိမ်စွာထိုင်စေလို ခန့်၏။

နိုင်ချစ်နော်က....

ယွမ်ချောက်၊ ရှင်အစ်ကိုကြီးကို ကျွန်မ ဆေးကုပေးမယ်၊ ရှင်ကင်းစောင့်ပေးပါလား

ဆန်ကွမ်းချိုက တားမြစ်လိုသည်။

တားမြစ်မှ ပို၍ရှုပ်ထွေးကုန်မည်စိုးသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်ရပြန် သည်။



ယူမိခင်ကလေးသည် သူ့အစ်ကိုကြီးကို တစ်ချက် ကြည့်ကာ ကိုက်တစ်ရာအကွာအဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဆန်ကုမ်းချိုက သက်ပြင်းချချီ...

‘နိုင်ချစ်နော်၊ ကျုပ်ဒဏ်ရာမပြင်းထန်ပါဘူး၊ အဖျားအားလေ ကျင်လိက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ။’

‘ကျွန်မသိဘယ်၊ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ပြောချင်လို့ သူ့ကို တဖေ အဝေးလွှတ်လိုက်တာပဲ’

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ တစ်ခေါင်းလုံး ထူပူသွားသည်။

‘ကျုပ်တို့မှာ ဘာပြောစရာရှိလိမ့်ဗျာ’

‘ရှင်မှာ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူးလား’

‘မရှိပါဘူး’

‘တကယ်လား’

နိုင်ချစ်နော်၏ အော်သံက စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော် စိတ်ဆိုးပြီးထွက်သွားမည်ကို အလွန် စိုးရိမ်မိသဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ညီ သဘောချင်း ကိုက်ညီသွားပြီလို့ ထင်စားတာပဲဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့ သဘောထားချင်း ကိုက်ညီရမှာလဲ၊ ရှင်ညီကို ကျွန်မရဲ့အကြင်ပေပါပြန် မသတ်မှတ်နိုင်ဘူးရှင်’

‘ခင်ဗျားတို့ ခြောက်လလောက် အတူသွားအတူစားလုပ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ကျုပ်စိတ်ထင်...’

‘တော်စမ်းပါ၊ သိုင်းသောကထဲမှာ ဒီလိုသွားတာထက်သာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ညီနဲ့ကျွန်မတို့က လက်ဖျားချင်းတောင် ထိခဲ့တာမဟုတ်ဘူး’

‘သူက ခင်ဗျားကို သိပ်ချစ်ရှာပါဘယ်’

‘ကျွန်မက သူ့ကို မချစ်ဘူး၊ အဲဒါကိုတော့ ရှင်သိထားပါ၊ ကျွန်မက သူ့များသို့ အိုပုန်း လုပ်အပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ထဲရှိတာကို ရှင်းရှင်းနဲ့ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောတတ်တယ်’

ဆန်ကုမ်းချို အိုပုန်းလုပ်နေခြင်းမှာ ယူမိခင်ကလေး ညာတခြား အိုပုန်းလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

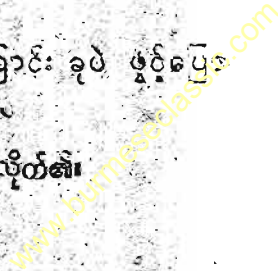
ဆန်ကုမ်းချို၏ စိတ်သဘောမှာ အခြားသူ ဇိတ်ဆင်းရဲနဲ့ အစား သူသာ စိတ်ဆင်းရဲခဲမည်ဟု မြင်မြတ်သူများ၏ ဝတ်သဘောထားမျိုး ဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကို နိုင်ချစ်နော် သဘောမပေါက်ပေ။

နိုင်ချစ်နော်က...

‘ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ခုပဲ ပွင့်ပြောလိုက်ရမလား’

ဆန်ကုမ်းချိုက ကမ္ဘာ့ကယာထားဆီးလိုက်၏။



‘...မလုပ်ပါနဲ့၊ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့် မယ်’

ကျွန်ုပ် စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်နေတာကိုတော့ ရှင်ကြည့်ရက် သလား

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မည်သည့်အရာကို ဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်များ၊ ရှုပ်ထွေးနေတာကြောင့် သွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် ယွမ်ရှောက်က အော်သံပေး၍ ပြေးဝင်လာလေ၏။

‘လူ့လာနေပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ထွက်တားရလော့’

ယွမ်ရှောက်သည် နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ အခြေ အနေကို လုံးဝရိပ်မိခြင်းမရှိပေ။

လူတောသုတေသီထံနေခဲ့ရသူမဟုတ်၍ လူရိပ်လူကွဲကိုလည်း သူမသိရှိပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရိုးသား ဖြူစင်လှသော ယွမ်ရှောက်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိမိ၏။

‘ဘယ်သူ့လား ညီလေး’

‘ကျွန်တော်တော့မသိဘူး၊ ကုန်လုံဝမ်းလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဂိုက်သားတွေလဲမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီးဖော်ရာ မသတ်သားရဲ့ ကျွန်တော် ထွက်တားယှက်ပါမယ်’

‘နေပါစေ၊ ငါ သက်သာပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏မျက်နှာကို ကြည့်မိအောင် ကြိုးစားပြီး ထိုင်ရာမှထလေ၏။

‘ဘယ်သူ့လဲဆိုတာ ငါကြည့်မယ်၊ အဲဒီလူဘယ်မှာလဲ’

‘ဟိုဘက် သစ်တောထဲမှာ ညာဘက်က သစ်ပင်တွေကြား ထဲမှာ လာနေတယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ယွမ်ရှောက်၏ နောက်မှလိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ရလေတော့၏။

ထိုသို့သုံးယောက်သည် ညာဘက် သစ်တောထဲသို့ ရောက်ရှိ သွားကြ၏။

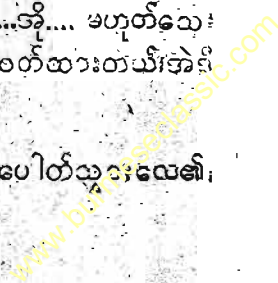
ထိုသစ်တောမှာ တောင်ကမ်းပါးယံဘစ်ဝှံ့ ကပ်ပေါက်နေ သည့် သစ်တောဖြစ်ရာ ရှေ့ဆက်သွား၍မရတော့ပေ။

ယွမ်ရှောက်သည် တောင်ကမ်းပါးယံအစပ်မှနေ၍ အောက် ခြေရှိသစ်ပင်များအကြားသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။

‘ညီလေး...မင်းတွေ့တာ လူဟုတ်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ လူ...လူ...အို... မဟုတ်သေး ပါဘူး၊ အဝါရောင်လား၊ အနီရောင်လား၊ ဝတ်စားတယ်၊ အဲဒီ အရောင်တွေကို ကျွန်တော်မခေါ်တတ်ဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားလေ၏။



၁၇၆ ဣန္ဒြေသီလ်နေ့လင်းအောင်

‘ဒါဆိုရင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါး ပြင်လိမ့်မယ်၊ သိုင်းပညာ တတ်တဲ့ ကရုတ်ဘုန်းကြီးမသာ ဒီချောက်ကမ်းပါးပေါ်ကနေ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းနိုင်မှာ၊ ဒီနားမှာတော့ ဘယ်ဘုရားကျောင်းမှ မရှိဘူး၊ တရုတ်ဘုန်းကြီးတို့ တွေတာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ညီလေးများ အမြင်မှားသလား’

ယုမ်ရှောက်က ခေါင်းခါ၏။

‘အစ်ကိုကြီးလဲ သိသားပဲ၊ ဘုန်းတော် မျက်စိက သိပ်ကောင်း တယ်လေ၊ ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးဟာ ဒီယောင်ကမ်းမီးယံကနေ အောက်ဘက် သစ်တောထဲ ဆင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့လို မတွေ့တော့တာ’

နိုင်ချစ်နော်က ဝင်ခပြာ၏။

‘ကျွန်မယံသားတာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ကျွန်လုပ်ငစ်ဆီမှာ စိပ်ကံ ဘုန်းကြီးမိတ်ဆွေတွေရှိတယ်၊ နန်းတည်းအဆင့်မြင့် ဆိုင်းသမား တုန်းကြီးတွေပဲ၊ သူတို့လူမျိုးဆိုရင် သိမ့်မြီး ကူညီတတ်ကြတယ်’

ဆန်ကုမ်းချီက ခေါင်းညိတ်၏။

‘ဖြစ်နိုင်တယ်၊ စိပ်ကံဘုန်းကြီးပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်၊ တက်ခ ရာတော်ကတော့ အခုလူတစ်ပါးတည်း လျှောက်သွားနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်မုဆရာတော်ကတော့ ရှောင်လင်ကျောင်း ပြန်သွားပြီ’

နိုင်ချစ်နော်က....

‘တခြား ဇီရှောင်လင် ဘုန်းတော်ကြီးတွေကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ဆန်ကုမ်းချီသည် အတန်ကြာမျှ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေ၏။

ထိုနောက် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘ဖြစ်နိုင်စရာလဲ ရှိတာပဲ၊ ကုန်လုံဝမ်ဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းက တရုတ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို သက်သွားတယ်လို့ အခု နို့တယ်၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဟာ ဒီသစ္စာဖောက်ကို ဘယ် တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ငမ္မာဆုံးတဲ့အထိ လိုက်ရှာမှာ သေချာ တယ်၊ အပြစ်ခက်ပေးပြီးမှ သူတို့ စိတ်ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ်’

နိုင်ချစ်နော်က....

‘တိမ်ကံဘုန်းကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တရုတ်ဘုန်းကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် နှိုင်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံဆီ သတင်းပို့ ထားရင်တော့ ကောင်း မယ်နဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မတို့လဲ သတိထားမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

‘သတင်းပို့ ထယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် နှိပ်သွားရမှာပေါ့’

‘မလို့ပါဘူး၊ ဒီတောင်ကြောတွေမှာ ကင်းစခန်းတွေ အများ ကြီး ရှိနေတယ်ဟေ့တဲလား၊ အဆင့်ဆင့် သတင်းပို့ လိုက်ရင် နှိပ်တာပဲ’

ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ဇူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ယုမ်ရှောက်ထံမှ အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

'အောက်မှာ...အောက်မှာ...လူ...လူ'

နိုင်ချစ်ခေတ်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုဘိယပ် ယွမ်ရောက်ညွှန်ပြသည့်
နေရာထို့ အရေးတကြီး ဆွမ်းကြည့်လိုက်ကြလေ၏။ ထစ်ထစ်
မျှားနှင့် ကွယ်သွားပြီဖြစ်၍ လူလော တုန်းကြီးလော ဆိုသည့်
အချက်ကို ကိုကွဲပြားပြား မသိလိုက်ရပြန်ပေ။



အခန်း (၁၃၄)

ရွှေငင်ထင် ဆရာတော်လေးပါး ရောက်ရှိလာခြင်း

'ဆင်းလိုက်သွားမလား'

ယွမ်ခရှောက်က နိုင်ချစ်ခေတ်ထံမှ သဘောထား တောင်းခံ
သလိုလို ဆန်ကွမ်းချိုထံမှ သဘောထား တောင်းခံသလို လှမ်း၍
ခေးခလ၏။

နိုင်ချစ်ခေတ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။

'လိုက်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် တွေ့တွေ့ချင်း ဟိုက်သွားခိုက်လား
အဘွဲ့ မလုပ်သဘူး။'

နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်ကို ဖိဆင့်နိုင်သူမှာ ယွမ်ရွှောက်ဖြစ်၏။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယွမ်ရွှောက်သည် ကျွန်လူ ဂိုဏ်း
သား မဟုတ်သောကြောင့်တည်း။

သို့သော် ယွမ်ရွှောက်မှာ အချစ်၏ကျေးဇူးနှင့် ဖြစ်နေသဖြင့်
ကျွန်လူဂိုဏ်းသားတို့ထက်ပင် နိုင်ချစ်နော်၏ အမိန့်ကို မြေဝတ်
မကျ နားထောင်မည်သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကများ အစ်မလေးရဲ့ ဇကားတွေကို
ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ခဲ့လိမ့်ဘူး။

ယွမ်ရွှောက်၏ စကားသံမှာ ရင်နာဖွယ်ဖြစ်နေ၏။
နိုင်ချစ်နော်သည် တာဆက်ပြောရမည်မုန်း မသိဘဲဖြစ်သွား
၏။

အတန်ကြာမှ....

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်မက စိတ်စောသွားလို့ပါ။ ရှင်က
ကျွန်မစကားကို အမြဲတမ်း နားထောင်ခဲ့တာပဲ’

ယွမ်ရွှောက် ဖိတ်ကျေနပ်သွား၏။

သူသည် ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ခက်ခက်ခဲခဲဆင်းသွား၏။

‘သတိထားပြီးဆင်း ညီလေး’

ဆန်ကွမ်းချိုက အော်ဟစ် သတိပေးလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက နိုင်ချစ်နော်အား လှည့်ပြောသည်။

‘ကျုပ်တို့လဲ ဆင်းမှ၊ နို့မို့ ရင် ဖွဲ့ ကိုမမိဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’
‘ဆင်းလေ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ဦးဆောင်ဆင်း၏။

အမြင်၌ ခက်ခဲသော်လည်း တကယ်ဆင်းသောအခါ တင်
သလောက် မခက်ခဲကြောင်း တွေ့ကြရသည်။

ချောက်ကမ်းပါးအောက်ရှိ ယစ်တောများအတွင်းရောက်ရှိ
ချိန်မှာပင် ယွမ်ရွှောက်၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘ရပ်လိုက်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နိုင်ချစ်နော်၏ လက်ကိုင်ဆွဲကာ အမြေ
တလေးလိုက်သွား၏။

ယွမ်ရွှောက်နှင့် အမည်မသိလူတို့ မတော်တဆ ခိုက်ရန်ဖြစ်
ပွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်ပေသည်။

ယွမ်ရွှောက်၏ရှေ့တွင် တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးကို
တွေ့ရပြီး သူ၏လက်ဝါးအစိမက်ကို ရင်ဘတ်ရှေ့၌ ထောင်
ထား၏။

‘ဒကာတော်က ကျွန်လူဂိုဏ်းကလား’

‘ကျွန်က ခင်ဗျားကိုမမေးရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
ပြန်မေးနေရသလား’



ယွမ်းရှောက်သည် ကျွဲပြောဟတ်သလို့ ပြန်ပြောနေ၏။
ဆန်ကွမ်းချီသည် ယွမ်းရှောက်တေးသို့ အပြေးအလွှားရောက်
ရှိသွားသည်။

လက်အုပ်ချီဂါရဝပြုပြီး တရုတ်ဘုန်းကြီးအား မေးလျှောက်
လေ၏။

‘ဆရာတော် ဘယ်က ကြွလာတာပါလဲ’

‘ကျုပ်က ရှောင်လင်ကျောစင်းတော်ကပါ’

‘ရှောင်လင်ကျောစင်းတော်ကဆိုရင် တပည့်တော်တို့ ဦးညွှန်
ဂါရဝပြုပါတယ် ဘုရား’

ဒကာတော်က ကျွန်လူဂိုဏ်းကလား၊ ဒကာတော်ရဲ့ ဗဟို
ကတော့ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ဝတ်စုံ မဟုတ်ပေဘူး၊ အပေါက်အပြ
အဖာအထေး မပါတဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖတ်စာသံဆိုတဲ့ ကျွန်
လူဂိုဏ်းသားကိုတော့ ကျုပ် မမြင်ဖူးသေးဘူး’

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူ့အနေအထားကို ရှင်းပြမည် ဆိုပါတ
အလွန်ရှည်ဝေးစွာ ရှင်းပြရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဟိုတိုနှင့်လိုရင်းကို
သာ မေးလိုက်သည်။

‘ဆရာတော်က ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲဘုရား’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထူး’နဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်’

‘ဪ...ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ကိုး’

‘ဒကာတော် စီစဉ်ပေးနိုင်မလား’

‘ဆရာတော်ရဲ့ တွဲအမည်ကို သိစားလား’

‘သိရပါတယ်၊ စံမပါ’

‘ရှောင်လင်ကျောင်းတော်မှာတော့ ဆရာတော်ဟာ အထက်
အသင့် တာဝန်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချီက စီမံဆရာတော်၏ ရာထူးအဆင့်ကို သွယ်ဝိုက်
၍ မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ စီမံဆရာတော်ကလည်း သဘော
ပေါက်သည်။

‘ကျုပ်က ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အပါးတော်မြဲ ဖြစ်
ပါတယ်’

‘အို...တကယ် ဆရာဒကာနဲ့ လာတွေ့နေရတာကိုး၊ တွေ့
တာ ဝမ်းသာပါတယ် ဘုရား၊ ဒါ့ထက် ဆရာတော် တစ်ပါး
စည်း ကြွလာပါသလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပါဆိုရင် လေးပါး ကြွလာတာပါ
ထုတစ်ပါးရဲ့ ပိုင်နက်နယ်မြေထဲ ဝင်လာတာဆိုတော့ သတိထား
တောင်းလေ၊ လေးပါးစလုံး ရင်ပေါင်တန်း ဝင်လာရင် နယ်မြေ
တွေက ထုစီမျိုးမြင်နိုင်တယ်၊ အထင်အမြင်မမှားအောင် ကျွန်
တို့ သုံးပါးကို နောက်ချန်ပြီး ကျုပ်က ရှေ့က ဦးဆောင်ဝင်
လာတာပါ’

‘ဪ...အမြော် အမြင် ကြီးပါပေတယ်၊ ဆရာတော်နဲ့
အဖော်တွေကို အခု ခေါ်ထုတ်လို့ရနိုင်ပါသလားဘုရား၊ တပည့်
တော်တို့က အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ ရန်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး’

စိမ့်ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘လွယ်ပါတယ်၊ သူ့ဘိုက ဒီပတ်စန်းကောင်မှာရှိနေတာပဲဥစ္စာ၊
ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း’

စိမ့်ဆရာတော်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် လက်ခုပ်သံသုံးချက်
တီးလိုက်လေ၏။

ဆရာတော်၏ လက်ခုပ်သံသည် တောထဲ၌ ပဲ့တင်ထပ်သွား
သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သစ်ပင်များအကြားမှ တရုတ်ဘုန်းတော်
ကြီး သုံးပါးထွက်လာကြသည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ အနောက်ဘက်ခပ်လှမ်း၊
လှမ်းမှရပ်ကာ အကဲခတ်နေသည်။ ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် တရုတ်ဘုန်း
ကြီးတို့ အပြန်အလှန် စကားပြောနေချိန်တွင် လုံးဝ ဝင်စွက်
ခြင်းမရှိပေ။

တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီး သုံးပါး အနီးသို့ ရောက်လာသော
အခါ ဆန်ကွမ်းချိုက လက်ခုပ်ချီ၍ ကန်တော့လေ၏။

ယှမ်းရွှောက်ကလည်း ဆန်ကွမ်းချိုပြုမူသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်
သည်။

‘ဆရာတော်တို့ကို တပည့်တော် ဂါရဝ ပြုမိတယ်ဘုရား၊
တောထဲစောင်ထဲဖြစ်နေတဲ့အတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ညှော်ဝတ် မပြု
နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

ရှောင်လင် ဘုန်းတော်ကြီးများက အရေးမကြီးကြောင်း
လက်ဖြင့် အချက်ပြကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိမ့်ဆရာတော်အားဖြန်လည်မေးလျှောက်
လေ၏။

‘ဆရာတော်အနေနဲ့ ပြောကြားစရာကိစ္စများ ချီပါသလား၊
တပည့်တော်ကို ပြောကြားရင် တပည့်တော်ဘက်က ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးအိုယန်ထုံဆီ အကြောင်းကြားပေးပါမယ်ဘုရား’

စိမ့်ဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

‘မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ကိုသာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဆီ
ခိုပေးပါ’

‘တပည့်တော်ပို့ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
အိုယန်ထုံ ရဲ့ လက်ထဲကို စာတစ်စောင်ထည့်ပေးရမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်’

‘တပည့်တော်ကတစ်ဆင့် ပေးရင်ကော’

စိမ့်ဆရာတော်၏ဘေးမှ ဆရာတော်တစ်ပါးက စိတ်မရွံ့သံ
ဖြင့် ဝင်ခေါက်လေ၏။

‘တယ်လျှာရှည်တဲ့ခကာပဲ၊ ကျုပ်တို့ပြောသလို ဆောင်ရွက်
ပေးမှပေါ့’

စိမ့်ဆရာတော်က ပြောပြစ်စွာဝင်ပြေ၏။



'ထည်းခံပါဒကောတော်၊ ကျုပ်တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့အမိန့်ကို တစ်ဆဲခြည်ကလေး ဒေသပညာပြုမဆောင်ရွက်ခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ လက်ထဲကို စာထည့်ပေးမှ ကျုပ်တာဝန်ကျေပါလိမ့်မယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကျန်လှဂိုဏ်း၌ သူ့ထက်အာဏာပိုင်ရှိသည့် နိုင်ချစ်နော်အား သတိရသောသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိ၏။

'နိုင်ချစ်နော်...အခုရောက်နေတာ ရှောင်လင် မကျောင်းက ဆရာတော်လေးပါးပါ။ ဒီကကိစ္စကို လာအဖြေရှင်းပေးပါဦး'

စီမုဆရာတော်က....

'ဒီဒကာမလေးက တယ်ကလဲ့'

ဆန်ကွမ်းချိုက ရှိသမျှ ခြေသည်း

'သူက ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူး ပညာရှိ ထန်ရွှင်ရဲ့နေရာကို ဆက်ခံတဲ့လူပါ'

'ဪ'

စီမုဆရာတော် တံခြံလွှားသည်။

နိုင်ချစ်နော် ရောက်လာသည့်အခါ စီမုဆရာတော်က မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားလေ၏။

'ကျုပ်က စီမုဆရာတော်ပါ။ သူက ချီမုဆရာတော်၊ သူက ဖုမုဆရာတော်၊ သူက ရင်မုဆရာတော်ပါ'

နိုင်ချစ်နော်က လက်အုပ်ချီကန်ဘော့ပြီး....

'တပည့်ထော်မကတော့ နိုင်ချစ်နော်ပါ။ ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးပါပဲ'

'ကျုပ်တို့သိပ်ခမ်းသာပါတယ်။ စောစောကကိစ္စကိုဆက်ပြုရအောင်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုနဲ့ ကျုပ်တို့ တွေ့နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးစေချင်ပါတယ်'

နိုင်ချစ်နော်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

'အရှင်တရားတို့၊ ဒီကပဲစောင့်ပါ။ တွေ့နိုင်အောင် တပည့်ထော်စီစဉ်ပေးပါမယ်'

ဆရာတော်လေးပါးမှာ ကသိကအောင် ဖြစ်သွားကြ၏။ ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်လော့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးဆိုသည့် မိုးနီးကလေးကိုလည်း စိတ်ကုန်သွားကြသည်။

'ဒကာမလေး၊ ကျုပ်တို့အဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီမှာ ဆောင်ရွက်ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကို လေးစားရာ မရောက်ပါဘူး။ ဒကာမလေးတို့လဲ ဧည့်ဝတ်ကျေရာမကျေပါဘူး'

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်၏။

'မုန်ပါတယ်ဆရာတော်၊ ဒါပေမယ့် အခု ဒီမှာ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေက သာမန်အေးချမ်းတဲ့ အခြေအနေမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တပ်သားတွေနဲ့ ကျန်လှ ဂိုဏ်းသား တို့ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့အလစ် တစ်ယောက်စောင့်နေကြပါတယ်။ ဆရာ

၁၈၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းခေတ်

တော်တို့ကိုရိုက်နှက်ချုပ်ကြီးအိုးယန်ထုဆီကို ခေါ်သွားဖို့ကိစ္စဟာ တပည့်တော်မတို့အတွက် အတော်စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ရမယ့် ကိစ္စဖြစ်နေပါတယ်

ဆန်ကွမ်းချီသည် နိုင်ချစ်နော်၏ အမြော်အမြင် ကြီးမူကို ချီးကျူးမိ၏။

စိမ့်ဆရာတော်က...

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုးယန်ထု ကိုသာ ခေါ်ပေးပါစေဦး'

'ကောင်းပါပြီ၊ ဒါကိုတော့ တပည့်တော် ဆောင်ရွက်ပေး နိုင်ပါတယ်'

သူမသည် ဆန်ကွမ်းချီအား လှည့်၍ အမိန့်ပေးလေ၏။

'ဆန်ကွမ်းချီ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ကင်းပုန်း တေ့ရှိပါတယ်။ သူတို့ကိုရှာပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဒီကိုလာဖို့အချက် ပြု ဘောင်းပန်ခိုင်းလို့ပါ'

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဈေးကွက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ ပြန်တက်ရတော့ ၏။ ကင်းပုန်းများကို မည်သို့ရှာရမည်နည်းဟု တွေးနေမိ၏။

အတန်ကြာမှ...

'ကျွန်လူဂိုဏ်းက ကင်းတွေ'

• ဆန်ကွမ်းချီအော်သံသည် လေထဲတွင် လွင့်ပျံသွား၏။

အလွန်တရာကြီးမားသော ထင်းရှူးပင်ကြီးပေါ်မှ ခုန်ချလာကြ၏။ လက်ဝဲရံလူငယ်နှင့် လက်ယာရံလူငယ်က ကျွန် သည်၊ ဆန်ကွမ်းချီမှာ အလွန်တရာ ဝမ်းသာသွားကြပြီး အစစ်စစ် အစ်ကိုကြီး ဘာများ အလိုရှိလို့ပါလဲ' ဟု တိုက်နေကြတဲ့ ကြည့်ရှုနေခဲ့ ဆန်ကွမ်းချီက အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်၏။

'အခုလောလောဆယ် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုးယန်ထု ဆီကိုဆောင် သွယ်ပေးကြပါ။ ဒီကိုကြွလာဖို့လဲပင်ဖိတ်လိုက်ကြပါ။ ရှောင်လွှဲ ကျောင်းက ဧည့်သည်တွေက သိပ်စိတ်ရှည်ပုံမရဘူး။ တော်ကြာ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားဦးမယ်'

'စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ ဆက်သွယ်လိုက်ပါမယ်'

လက်ဝဲရံလူငယ်သည် တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်ပြီး ခြောက် သွေ့နေသော သစ်ပင်ကြီးထစ်ပင်၏ပင်စည်သို့ တစ်ချက်ခေါက် လိုက်နားလိုက်။ သုံးချက်ခေါက်လိုက်နားလိုက်ဖြင့် တုံးမောင်း သံဖြင့် အချက်ပေးလေ၏။ အဝေးဆီမှသည် လှိုက်သံ စည်း ချက်ဝါးချက်ကျကျ တုံးမောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်လူဂိုဏ်းသည် မပြေးလွှားဘဲနှင့် သတင်းပို့ရန် ကြိုတင် နေထားပြီးဖြစ်ပေ၏။

ထိုတုံးမောင်းခေါက်သံသည် ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါ်လာ သောအခါမှ လက်ဝဲရံလူငယ်က သူ၏ တုံးမောင်း ခေါက် သံကြားကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်၏။

၁၀၈ ကွမ်းချိုက ပြုံး၍ပြောသည်။
 ပီတိုကို အဆင်မပြေ စေ့လျော်ရတာ ဝါအဖို့ သိပ်ပြီး
 တော်တို့က ဝေးကယ်၊ မင်းတို့တို့ မခတ္တုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ
 ကပည့်ကော် ပြီးသတင်းပို့ရမှာ သေချာတယ်။
 ကရုဏာငယ်က ရိုသေလေးစားစွာ ပြော၏။

ဆန်း...မင်း...မင်း...မင်း...
 မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တို့က
 ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကင်းစောင့်နေရတာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော်
 တို့ ဂိုဏ်းသား ဆယ်နှစ်ယောက်တောင် ဒီနားပတ်ဝန်းကျင်မှာ
 ရှိပါတယ်။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဇီဝိတ်၌ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။ ကွန်လုံဝမ်
 တဲ့သို့သော ရန်သူကြီးတစ်ယောက် ထိုးဖောက် လာခြင်းကို
 မင်းတို့ မသိကြပေဘူးလားဟု မေးလိုက်ချင်သည်။

မဟုတ်လား၊ မင်းတို့ စီက ဆယ်နှစ်ယောက်တောင် ကင်း
 စောင့်နေကြတာလား။

မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ခေါင်းဆောင်တွေပေါ့၊
 အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချိုရဲ့ သိုင်းပညာထက်မြက်မှုကို ကိုယ်တွေ
 မျက်မြင် တွေ့လိုက်ရတာ အင်မတန်ထဲ ချီးကျူးခိုပါတယ်
 ခင်ဗျာ။

ဟင်။

အစ်ကိုကြီး ရှည်တော်ကလဲ သိုင်းပညာတကယ်တော်ဘာ
 ကို၊ ကျွန်တော်တို့ တကယ့်ကို လေးစားမိပါဘယ်ခင်ဗျာ။

မင်း...မင်း...မင်း...

မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွန်လုံဝမ် ရောက်ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်
 တော်တို့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်ကို
 ကြီးရဲ့ ညီတော်နှစ်ယောက် ကွန်လုံဝမ်ကို ပိုင်းတိုက်နေကြတဲ့
 တိုက်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့ ရင်သင့်ရှုမော အံ့ဩစွာ ကြည့်ရှုနေခဲ့
 ရပါတယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လူငယ်နှစ်ဦးအား အပြစ်တင်နိုင်တော့
 ပေး။

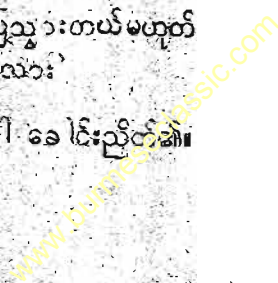
မင်းတို့ ဘဝဖြစ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ အကြောင်းမကြား
 တာလဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဝါတို့အနေနဲ့ ကွန်လုံဝမ်ကို ပိုင်းဖမ်း
 သင့်တယ်။

ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ညီတော်
 နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ကွန်လုံဝမ်ကို သုတ်သင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့
 ခဲ့ပါတယ်။ ကွန်လုံဝမ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်တောင် ဧကရာဇ်သွားတယ်
 မဟုတ်လား။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုအချက်ကိုသိသယူ၍ နေသူဖြစ်၍ချက်ချင်း
 မင်း မေးသည်။

ခါပေမယ့် သူ့ လက်ဝဲဘက်လက်ကို လှုပ်ပြသွားတယ်မဟုတ်
 သေး၊ အဲဒါကိုကော မင်းတို့ ဆက်စားမိရဲ့လား။

လက်ဝဲရဲ့လှုပ်ငယ်ကော လက်ယာရဲ့လှုပ်ငယ်ပါ ခေါင်းညှိတ်၏။



'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ သတိထားမိပါတယ်၊ သူ့
အတွင်းအစားပညာနှင့် ပြန်ကောင်းအောင် လှုပ်လိုက်တာ လှုပ်
ထင်မိတယ်'

ထိုလူငယ်နှစ်ဦးသည်လည်း ကွန်လုံဝမ်း၏ တကယ်အဖြစ်မှန်
ကို မဆီကြပေ။

လူတို့က ဆက်ပြော၏။

'အကယ်၍ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာများ
အသစ်ကသာဝင်တိုက်မယ်ဆိုရင် ကွန်လုံဝမ်းဟာ အကြီးအကျယ်
ခုကျရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ပညာဟာ
ကွန်လုံဝမ်းကို ထိတ်လန့်သွားစေတာတွေ အမှန်ပါပဲ'

လူငယ်နှစ်ဦးက ဆန်ကွမ်းချိုကို ဂါရဝပြုကြလေ၏။

လူငယ်နှစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာဟန်ဖြင့်....

'အစ်ကိုကြီး....အစ်ကိုကြီးကိုတစ်ခုပေးစရာရှိပါတယ်ခင်ဗျာ'

'ဟေ...ဘာများလဲ'

'ရွဲမေကတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတာပါ'

'ရွဲမေ...ရွဲမေက ဘာဖြစ်လို့ မင်းတို့ကို တစ်ဆင့်ပေးရတာ
လဲ၊ ငါ့ကို တိုက်ခိုက်ပေးရင်လဲ ရလျက်သားနဲ့'

'ပညာရှိထန်ရှင်ရဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်နေလို့ပါ ခင်ဗျာ'

'ဟေ...'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ အလွန်တရာ အံ့ဩသွားလေ၏။

ပညာရှိဆန်ရှင်၏ အမွေပစ္စည်းအားလုံးကို သူ့ လက်ခံရ
အားဖြင့်ဖြစ်သည်ဟု သူယုံသည်။ ယခု ထန်ရှင်က ထင်မှမပေးခဲ့
ပြန်သေးသည်ကို ဆန်ကွမ်းချိုသည် မယုံနိုင်သော မျက်နှာဖြူ
လူငယ်နှစ်ဦးကို လှမ်းကြည့်သည်။

လူငယ်တစ်ဦးသည် သူတို့ခင်ထံမှ စက္ကူထုပ်နှစ်ခုကို ဆွဲထုင
သည်။ တစ်ဦးက စုတ်ဖြူသားဟန်တူသော စက္ကူဖြူတစ်ထုပ်င
ထုတ်သည်။

လက်ဝဲရဲ့လူငယ်က ဆုတ်ဖြူအားသည့် စက္ကူဖြူ အထုပ်င
ခြောက်ပြကာ....

'အစ်ကိုကြီး... ဒီအထုပ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့နားမည် ထ
အားတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆွဲဖြုတ် အထဲကပဲ တွဲစာကို ဖ
မပါပြီ'

'ဟုတ်လား... နောင်ကြီးထန်ရှင်ကဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်
ပေးတာလဲ မသိဘူး'

အကြောင်းရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဒီအထုပ်တွေကိုလဲ ကျွန်
တော်တို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာများအသစ် ကျွန်တော်တို့
အားပေးပေးခဲ့ဖူး သူ့ လက်ထဲကို ပေးအပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တိုက်
ခိုက်ရေး နည်းပညာများအသစ် ကျွန်တော်တို့ကိုးဝင် မဖြစ်နိုင်
အောင်ကြီးကို ပေးထားရင် မေ့မျှော်ယှက်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဝင်လာ
မိတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ စာထဲမှာ ရေးစာစူးပါတယ်'

၁၉၄ ကျွန်တို့အားလုံးအတွက်

ဆန်ကုမ်းချိုသည် ထူးဆန်းသော ထန်ရွှင်၏ အပြုအမူအတွက်
စဉ်းစားသင့်သည်။

လက်ဝဲရံလူငယ်က...

ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်နှိုးပေးပါ။ ခင်ဗျား၊ ဆရာကြီးထန်ရွှင်
မှာတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့က ဆောင်ရွက်ရတာပါ။

ဆန်ကုမ်းချိုက ခေါင်းညှိတ်၏။

ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ။ နောက်ထပ်အထွေထွေ
ဘာများ ရေးထားသေးသလဲ။

ကျွန်တော်တို့ဆီ ပေးထားတဲ့ စာထဲမှာလား။

အေး...ဟုတ်စာပယ်။

တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာများအသစ်ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို
ထဲ မဝင်ဘူးဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တို့ယန်ထုံအနေနဲ့ နားထောင်
နာယကကြီးနဲ့ ဆွဲအနာယကကြီးတို့ကို ကွန်လုံဝမ်းနဲ့တိုက်ခိုက်
ပေတ္တာရပ်ခံပါလို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ
ဆရာကြီးထန်ရွှင်နဲ့ ပဟာသချိုင်းဂူခေ မှာတိုက်ခိုက်ဖို့ မှာကြား
ရေးသားထားပါတယ်။ အခု အခဲအခဲကြီးလက်ထဲ ရောက်
စက္ကူဖြူအိတ်နှစ်လုံးကိုတော့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်လို့
တော်တို့ကို မှာကြားခဲ့ပါသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်အား လေးစားသည်ထက်လေးစား
လာခဲ့သည်။ ထန်ရွှင်သည် နိုင်ချစ်နော်အား သေချာသေ

တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာများ တာဝန်ယူလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆ
ထားခဲ့ချေးအကယ်၍ နိုင်ချစ်နော် ရောက်ရှိမလာပါက ကျွန်လူ
ဂိုဏ်းက ကွန်လုံဝမ်းအား ကိုယ်နည်းကိုယ်တန်ဖြင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်
ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ပြီးပေပြီ။

လက်ယာရံလူငယ်က ပြည်စွက်ပြော၏။

အစ်ကိုကြီး...ဒီအိတ်တွေက အပြင်ကသာ စက္ကူအိတ်တွေ
ပါ။ အထဲမှာတော့ ပိုးအိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ သေ
သေချာချာ ထုပ်ပိုးထားပါတယ်။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် စက္ကူအိတ်ကလေးများကို သေချာစွာ
စစ်ဆေးသည်။

အယ်နေ့ ဘယ်ရက် ဘယ်အချိန်မှာ ဖောက်ရမယ်လို့တော့
ညွှန်ကြားမထားဘူးနော်။

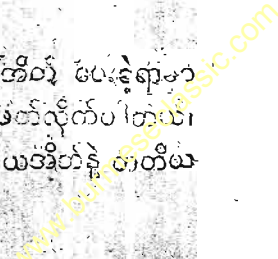
လက်ဝဲရံလူငယ်က ခေါင်းညှိတ်ဖြေကြား၏။

စာနဲ့တော့ ရေးမစားပါဘူးအစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့် ရွှေမေ
နဲ့တော့ ပါးစပ်နို့မှာထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဘယ်လိုများ မှာစားလို့လဲ၊ ဒီစာအိတ်တွေက နိုင်ချစ်နော်
တုကနော်။

ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးက စာအိတ်သုံးအိတ်ပဲ ပေးခဲ့တာ
ကျွန်တော်တို့အစ်ကိုဖောလမ်တို့လိုက်ပါတယ်။

ဘဲမှ ရှိနေတာကတော့ ငုတ်ယအိတ်နဲ့ တတိယ



အိတ်ပါ။ ရွဲမေပြောသွားတဲ့ စကားကတော့ 'ဘေးဆိုအန္တီ
ဆီးကြိုငဲ့ ခုတိယစ အိတ်ကို ဖောက်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နဲ့
ရင် တတိယစ အိတ်ကို ဖောက် လို့ မှတ်ကြားသွားခဲ့ပါတယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စာအိတ်နှစ်အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲ ထိုးသွင်း
သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။

သူသည် လူငယ်နှစ်ဦးတား ချောက်ကမ်းပါး အောက်
လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြလိုက်ပြီး....

'ညီလေး... ရှောင်လစ် ဘုန်းတော်ကြီး လေးပါးဟာ
အောင်ကမ္ဘာ စောင်နေကြတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထိုရောင်
လာရင် အဲဒီကိုညွှန်ပြလိုက်ကြပါ၊ ငါ့ တာ အဲဒီကို ပြန်သွား
ထိုက်မယ်'

လူငယ်နှစ်ဦးက ဂါရဝပြုကြ၏။

စိတ်ရလက်ချသွားမိရန် လေးစားစွာ ပြောကြားပြီး
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်သို့ ပြန်သည်
ဆက်သွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို ရောက်သွားချိန်တွင် စိမ့်ဆရာတော်နှင့် နိုင်
နောင်တို့ နေစောင်နေကြကြောင်း အံ့ဩစေမှု ထူရှိုရလေ၏။
စိမ့်ဆရာတော်က....

'ဟဲ့ ရှောင်လစ်ကျောင်းတော်ဟာ သိုင်းလောကရှုံ မြေ
ကြီးဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီဆုံ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မဆင်
သင့်ဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မပြေလည်သော အခြေအနေကို ဝင်၍ သိုင်း
ပေးချင်၏၊ သို့သော် နိုင်ချစ်နော်၏ အမူအရာ အလွန်တင်းမာ
နေသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ဝင်ချိခဆိန်းပေးနိုင်မည် ဖြစ်နေသည်။
အခြေအနေအရ နိုင်ချစ်နော်ကို ဦးစားပေးနေရ၍ ဖြစ်ပေ
သည်။

စိမ့်ဆရာတော်က....

'ကျုပ်တို့ဟာ ကျန်လူဂိုဏ်းရဲ့ ရန်သူတော်တွေ မဟုတ်ဘူး၊
ဘဲ ချုပ်ကြီး အိုယန်ထိုကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံတာတောင် အခု
ကားမ ဆက်ဆံသလို ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်သူမဟုတ်ရင်
ဘယ်ကျေးဇူးမို့လုပ်တယ်'

'ဒါ ဘာနေရာထဲဆိုတာ ဘုန်းကြီးတွေ သိကြရုံနား'

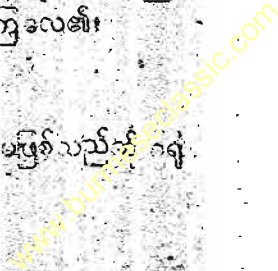
'ဘာနေရာလဲ'

စိမ့်ဆရာတော်သည် ပြောပြောဆိုဆို ခုန်ဝင်သွား၏။

ကြည့်ရသည်မှာ နိုင်ချစ်နော်က လွန်လွန်ကျ ကျ စကားများ
ပေးတတ်သည်၊ စိမ့်ဆရာတော် အပါအဝင် သွန်းတော်ကြီး
လေးပါးစလုံး အလွန်တရာ ဒေါသ ထွက်နေကြလေ၏။

'ပြန်'

စိမ့်ဆရာတော်သည် မိန်းမယားဖြစ်သည် မဖြစ်သည်ကို
ပြောကားဘဲ လက်ဝါးပြင် ရိုက်ချ၏။



၁၉၈ အတ္တသိုလ်နေထင်းအောင်

နိုင်ချစ်နော်လည်း ပြန်လည်ခံခံ၏။ ထိုမှစ၍ ကြီးကျယ်သော တိုက်ပွဲကြီး စတင်လေတော့သည်။

ချီမုဆရာတော်၊ ဖုမုဆရာတော်နှင့် ရင်မုဆရာတော်တို့သည် ခေါ်သထွက်နေဟန် တူသော်လည်း ဝင်တိုက်ခြင်း မရှိကြပေ။ ဘေးမှ အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်နေကြသော ဤဆရာတော်များအား ဖျန်ဖြေရန်ကိစ္စမှာ မလွယ်ဟု ဆန်ကွမ်းချီ သဘောပေါက်လာသည်။

သူသည် နိုင်ချစ်နော်ကိုလည်း သဘောမတွေ့လှပေ။ နိုင်ချစ်နော်သည် ကျန်လှူဂိုဏ်းက သူ့အား အရေးတကြီး အလိုရှိသည်ဟု သိသည်နှင့် အတော်ကလေး မောက်ကြွားလာသည်။ ဆန်ကွမ်းချီ ထင်မြင်သည်။ သို့သော် ပညာရှိထန်ရှင်၏ အမိအဖြတ် ဖြစ်သဖြင့် သူလည်း မဘတ်နိုင်တော့ပေ။

စီမုဆရာတော်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့သည် တိုက် ကွက် ပေါ်၌ ဝါးဆယ်မျှ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ကြလေပြီ။ ဆရာတော်၏ လက်ဝဲရိုက်ချက်များသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းဆန်လာ၏။ လေတုတ်တုတ် ထလာ၏။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး တိုက်ပွဲကို ရပ်လိုက်ကြပါ။’

လေလှိုင်း ထလာအောင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဂယက်ထသွားစေ၏။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အရေးတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မီးခိုးရောင် ဝတ်ဆင်သူ ကျန်လှူဂိုဏ်းသားလေးဦး ခြံရံ၍ ပြေးလာနေသည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကြာရောက်လာပြီ’

ဆန်ကွမ်းချီက ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

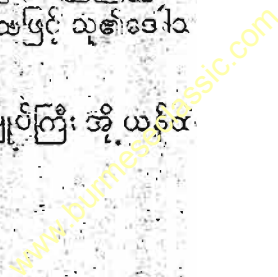
စီမုဆရာတော်နှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့သည် နားမကြားသူများအလား ဆက်၍တိုက်ခိုက်နေ၏။ ဆန်ကွမ်းချီသည် စိတ်မရွံ့သတော့သဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက်ခုန်ဝင်ပြီး နှစ်ဖက်လုံးကို လက်ဝဲဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်၏။

‘ပုန်း’

ဆန်ကွမ်းချီ၏အင်အား ကြီးမားလှသဖြင့် စီမုဆရာတော်ရာ နိုင်ချစ်နော်ပါ နောက်သို့ ခြေလှမ်း ခုန်လှမ်းခန့် နောက်ဆုတ်သွားကြရသည်။ တိုက်ပွဲလည်း ဖျတ်ချင်း ရပ်ဆိုင်းသွားသည်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ သည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဆရာတော် လေးပါးအား ဂါဝေ ပြု၏။ စီမုဆရာတော်သည် ဆန်ကွမ်းချီအား မကျေနပ် ဖြစ်သွားသော်လည်း တည်ကြည် ခန့်ညားသော အတိုးအိုတစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ၏ဒေါသများကို သိမ်းဆည်းပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်၏။

‘တဖည့်ဇော်ဟာ ကျန်လှူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံပါ။ ဆရာတော်ထိုက်....’



ကျွန်ုပ်တို့ စိမ့်ဆရာတော်၊ သူက ချီမုဆရာတော်၊ သူက ဖုမု ဆရာတော်၊ သူက ရှင်မုဆရာတော်၊ အားလုံး ရှေးအင်္ဂလန် ကျောင်းတော်က ဖြစ်တယ်။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထံ က အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြုပြီး...

ရှေးအင်္ဂလန်ကျောင်းတော်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ မဏ္ဍိုင်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်ညှပ်တော် ဧည့်ဝတ်မကျေတဲ့အထက် ခွင့်လှစ် ပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

ဆရာတော်လေးပါးလည်း ဒေါသ မပြေပျောက်သေးသော် လည်း သိုင်းလောကရဲ့ ကျော်ကြားသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန် ထု နှင့် ပြဿနာ မဖြစ်လိုကြပါ။ ထို့ကြောင့် လက်အုပ်ချီပြီး ပြန်လည်ဂါရဝပြုကြလေ၏။

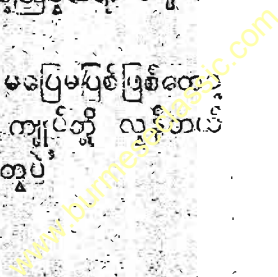
အခန်း (၁၃၅)

လက်ရ ဖမ်းဆီးခြင်း

ဆရာတော်တို့ဆီမှာ အရေးတကြီးကိစ္စ ပါလင်တယ်လို့ ထင် မှတ်ပါတယ်။ ပြောကြားသောအခါမျှကြပါ။

အို ယန်ထံ၏ စကားသံက များစွာ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သည်။ ဆရာတော်လေးပါး၏ ဒေါသများသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ပျောက် ကွယ်သွားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က တာဝန်အရ လာတာပါ။ မပြေမပြစ်ဖြစ်တော့ ဒေါသထွက်မိတာပေါ့သေး။ တာဝန်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ လွန်ဘယ် လို့ ပြောရမှပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့က တရားရှင်တွေပဲ။



စိမ့်ဆရာတော်က ပြောပြပြီးသည့်ကေားကို ပြောသည်။
 'ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ ချွတ်ယွင်းချက်ပါ။ ဆရာတော်ထို့ခွင့်လွတ်တာကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
 'စားပါခဲတော့လေ၊ ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ စာကို ခံကာကြီးဆီ လာခံပေးအပ်ပါ။ ဟောဒီက ခံကာမလေးက ပြောပြစံအောင်စကားမပြောတော့ ပြဿနာတွေ မရှုပ်သင့်ဘဲ ရှုပ်တာပေါ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့်ပင် တောင်းပန်သည်။

'ဒီမိန်းကလေးက တပည့်တော်တို့ကျန်လှဂိုဏ်းရဲ့ ထိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာများဖြစ်ပါတယ်။ ပညာရှိ ထန်ရွှင်ရဲ့ ကိုယ်စား ဟာဝန်ထမ်းအောင်သူမို့ သူ့မှလဲ တာဝန် အတော်အတန် ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေကို ထားလိုက်ပါတော့၊ ဆရာတော်တို့ လာရင်းကိစ္စကိုပဲ ဆက်ပြောကြရအောင်'

စိမ့်ဆရာတော်က....

'ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ တက်မုဆရာတော်ဟာ အင်မတန် ငင်းနိုးခင်ခင်တုံသွေတုံပါ။ တက်မုဆရာတော်ဟာ ခံကာကြီးတို့ရဲ့ဂိုဏ်းထဲ ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်နေတယ်လို့ သိထားရပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံက စိမ့်ဆရာတော်အား တက်မုဆရာတော်နှင့် တွေ့ခွင့်ပေးရကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားပြီး....

'အရှင်ဘုရားတို့က ဆက်မုဆရာတော်နဲ့ တွေ့ချင်လို့လား၊ တပည့်တော် စီဇော်ပေးရမလား'

စိမ့်ဆရာတော်က လက်ကာချ်...

'နေပါစေတော့ ခံကာကြီး၊ ကျုပ် လာတဲ့ကိစ္စက ခံကာကြီးနဲ့ ဆက်ဆံဖို့ပဲ ဆိုတော့ တက်မုဆရာတော်နဲ့ မဆော့ဖော့ပါဘူး'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံသည် တာဝန်တစ်ရပ် အေးငြိမ်းသွားပြီဟု ယူဆမိ၏။

'ဆရာတော်ပေးမယ့် ချောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ စာက ဘယ်မှာလဲ'

စိမ့်ဆရာတော်သည် လှူရင်ခွင့် အကွင်းအိတ်ထဲသို့ လက်နှိပ်လိုက်ပြီး ခြောက်လက်ခန့် အရှည် ရှိသော အဝါရေပိုးချည်အိတ်ကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

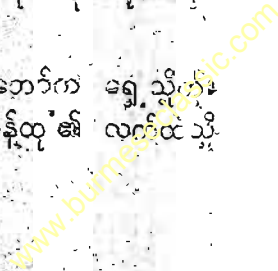
စိမ့်ဆရာတော်က စာကိုမြှောက်ပြပြီး....

'ဟောဒီစာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လှူရင် ဘယ်သူ လိုမှားရဘူးလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးက မိန့်မှာဖို့ကတယ်၊ ဒါဆိုရင် ခံကာကြီး သဘောပေါက်လောက်ရောပေါ့'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံက ပိုးချည်အိတ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ပိုးချည်အိတ်ပေါ်၌ စာရေးထားသည်။

'ကျန်လှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျင့်ဖောက်ဖတ်ပါရန်'

အို ယန်ထုံက လက်လှမ်း၏၊ စိမ့်ဆရာတော်က ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ပိုးချည်အိတ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံ ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်၏။



အိုယန်ထုံသည် ပိုးချည်အိတ်ကို ဆွဲဖောက်ရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။

ထိုစဉ်....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ဧကားခပ်ဦးအိတ်ကို မဖောက်လိုက်ပါနဲ့’ နိုင်ချစ်နော်၏အော်သံသည် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိုယန်ထုံသည် တုံ့ဆိုင်းသွား၏။

‘ဘာဖြစ်လိမ့်’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ လဲသိသားပဲ။ သိုင်းလောကဆိုတာအင်မတန် ကောက်ကျစ်ပါယ်။ ဘယ်နေရာမှာမှ ပေါ့အသိုခရပါဘူး’

နိုင်ချစ်နော်၏စကားမှာ စိမ့်ဆရာတော်နှင့်တကွ ရှောင်လင် ကျောင်းသော်တစ်ခဲလုံးကိုပါ မယုံကြည်ရာကျသည်။ အိုယန်ထုံ သည် စိမ့်ဆရာတော်ကိုအားနာသွား၏။ သို့သော် နိုင်ချစ်နော်၏ စကားကိုလည်း မပစ်ပယ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပိုးချည်အိတ်ကိုဖွင့်တော့တဲ့ စိမ့် ဆရာတော် အား လှမ်းပြော၏။

‘ဆရာတော်၊ ဒီစာအိတ်ကို တပည့်တော် လက်ခံလိုက်ပါပြီ။ ဒီအကြောင်းကို ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာကြီးဆီ အကြောင်း ပြန်ပေးပါအော့’

စိမ့်ဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

‘ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းပြန်သို့မဖြစ်ဘူး။ ဧကားကြီးဆီက အဖြေ အားလုံး အကြောင်းပြန်ချက်ကို သိချင်သေးတယ်’

စိမ့်ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် အိုယန်ထုံမှာ ပိုးချည် အိတ်ကို မဖောက်၍ ပပြစ်သည့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက် သွားရတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံသည် ပိုးချည်အိတ်ကို အသေအချုံး စပ်မိခံစားရပြန်လေ၏။ သိသား မကင်းစရာ ကောင်းသည့် မည်သည့်အချက်ကိုမျှမတွေ့ရပေ။

သို့သော် နိုင်ချစ်နော်၏ သတိပေးချက်ကိုလည်း လျစ်လျူ ပြု၍ မပြုစမ်း။

ပညာရှိထန်ရှင်သည် နိုင်ချစ်နော်အား အကြောင်းမဲ့ သူ ကိုယ်စား တာဝန်ထမ်းဆောင်ခိုင်းမည့် မဟုတ်ပါ။

အိုယန်ထုံက စဉ်းစဉ်းစားစားပြော၏။

‘ဆရာတော်တို့ရှိရာကို ဒီမှာဖွင့်ဖောက်လို့ မမင်္ဂလျော်ဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်အခွင့် လောလောဆယ်ဆယ် အကြောင်းပြန်စရာ ရှိသေးပါဘူး’

‘ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီပိုးချည်အိတ်ကို ပြန်ပေးပါ။ ရှောင်လင် ကျောင်းတော်ကို ပြန်ယူသွားရပါမယ်’

အိုယန်ထုံမှာ အကျဉ်းအကျပ် ကျနေ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက စာအိတ်ကိုဖွင့်မဖတ် အကြောင်းမပြန်စာသာပြန် ပေးသည့်ဆိုလျှင် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သည် ကျန်လှိုင်း အား အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးပေတော့မည်။

အိုယန်ထိုသည်စီမံဆရာတော်၏အမည်အစွဲအနားကိုကြည့်၍အကဲခတ်
နေ၏။

ဖိုးချည်အိတ်ကိုလှည့်လှည့် ကောင်းမည်လော။

ဆန်ကုမ်းချီကလည်း နိုင်ချစ်နော်၏ ဖားမြစ်ကို သဘော
မပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ရှောင်လင်ဆရာတော် လေးပါးကို သံသယရှိရန် မလိုဘဲ
ယုံကြည်သည်။

သို့သော် အခြေအနေအရ စွက်ဖက်ရန် မသင့်သဖြင့် စောင့်
ကြည့်နေရတော့သည်။

ထိုစဉ် နိုင်ချစ်နော်က စကားပြောလာလေ၏။

‘ရှောင်လင်ကျောင်းတော်က ရှောင်လင်ဆရာတော်တွေဟာ
အင်မတန် အေးချမ်းကြတယ်လို့ ကျွန်မ သိထားပါတယ်။ အ
တွေ့နေရတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကတော့ သိပ်ပြီး ဒေါသကြီးနေကြ
တယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မ မယုံနိုင်ဘူး’

‘ဒါ သံသယဖြစ်စရာလား’

စီမံဆရာတော်က ပြန်လှန်မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

‘စောစောက ထိုက်ကုတ်တွေဟာ ရှောင်လင်ကျောင်းက
ထိုက်ကုတ်တွေ ဟုတ်ကောင်းမှုဟုတ်မယ်၊ ကျွန်မ အများကြီး
သံသယရှိနေတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ရှင်းရှင်း ပင် ပြောသည်။ အိုယန်ထိုက်ကုတ်
ရှင်းပြ၏။

‘စောစောကထိုက်ကုတ်ကုတ်တွေက ရှောင်လင်ကျောင်းက
ထိုက်ကုတ်တွေပါ။ ဒါတော့ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် သူတို့ဟာ ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးအတုတော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး ကျွန်လုပ်ခင်ခင် အဆိပ်ခဲခဲနဲ့ အကျပ်ကိုင်ခံရတဲ့ ရှောင်လင်
ဘုန်းကြီးအစစ်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဆရာတော်လေးပါးမှာ အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်သွား
ကြလေ၏။

အိုယန်ထိုသည် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို
အကြီးအကျယ် ထိခိုက်စေနိုင်သည့် စကားအတွက် စိုးရိမ်သွား
သည်။ ထိုကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

နိုင်ချစ်နော်ကမူ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြောချင်ရာကိုသာ
ဆက်ပြောနေသည်။

‘ဆရာတော်လေးပါးဟာ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်
ကြီးရဲ့ အမိန့်အရ စာလာဝေးဝေးလို့ ဆိုတယ်။ စာတစ်စောင်
ပေးအပ်ဖို့ကိစ္စကို လေးပါးစလုံး လွှတ်ဖို့အံ့သလား။’ ဆရာတော်
တို့ကို ကျွန်လုပ်ခင်ခင်က ခုတုံးလုပ်ခင်ခင်က ရှောင်လင်ကျောင်းက
ဂုဏ်သိက္ခာကျတယ်၊ ကျွန်လုပ်ခင်ခင်က ခုကုန်ရောက်မယ်၊ တပည့်
တော်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်မဟုတ်လား’

၂၀၀၈ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့

'တကယ်တော့ကတည်းက
စိမ့်ဆရာတော်က ခက်သန့်စွာ ပြောလေ၏။
'ဒီထက် သဘာဝကျတာတော့...
နိုင်ချစ်နော်သည် လျှစ်တစ်ပြောက် ခုန်ဝင်လျက် စိမ့်ဆရာတော်
အား တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ၏။

အို ယန်ထုံ ထည်း မအားမြစ်နိုင်တော့ပေ။ စိမ့်ဆရာတော်မှာ
နိုင်ချစ်နော်၏ အကွက်စီ မှုကို ခံလိုက်ရသဖြင့် တစ်ဆုတ်တည်း
ဆုတ်ရလေတော့၏။

ချိုမှ၊ ရင်မုနှင့် ဖုမုဆရာတော်တို့သည် ချက်ချင်းအော်ငေါက်
ပြီး နိုင်ချစ်နော်အား လက်ဝါးဖြင့် ဝင်ရိုက်သည်။ ဘုန်းကြီး
သုံးပါး၏ လက်ဝါးဖြင့် ချက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် နိုင်ချစ်နော်
မှာ အားခွဲ၍ ရှောင်ထွက်သွားရလေ၏။

'အယ်လုံလူတူလဲ'
ထူးခြောက်က ဒေါသတကြီး အော်သည်။
သူသည် နိုင်ချစ်နော်အား အသည်းနှလုံးထဲမှ ကိုးကွယ်နေသူ
ဖြစ်၍ တစ်ယုန်ထိုး ဝင်လာသည်။ ဘုန်းကြီးသုံးပါး၏ ရိုက်ကွင်း
များကို ဖမ်းထုတ်သည်။ လက်ဝါးများ အရာအထောင် ထပ်လာ
တော့သည်။

ယုန်ခွောက်၏ တိုက်ခိုက်မှုမှာ လွန်စွာပြင်းထန်လှ၏။ ချိုမှ
ရင်မုနှင့် ဖုမုတို့သည် ထိစိတ်ကို မခုခံနိုင်ပေ။ အသီးသီး ဆုတ်
ပေးကြရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကမူ ရှောင်လင့်ဆရာတော်လေးပါးနှင့် သူ့လူ
များ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို စိတ်မေ့မောမသွားဖြင့် ကြည့်နေမိ
သည်။ ဤဆရာတော်များအပေါ် သူ သံသယမရှိပေ။

'ရင် တာဝင်းအတူတူပဲ၊ ဒီဆရာတော်ကို ဝင်တိုက်စမ်းပါ
ခပ်ဖြန့်ဖြန့်'

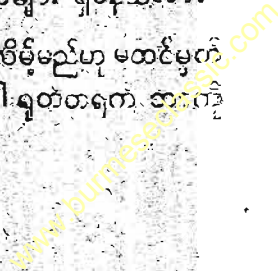
ဆန်ကွမ်းချိုသည် တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာ များနိုင်ချစ်နော်၏
အမိန့်ပေးချက်ကို ငြင်းဆန်လိုဟန်ဖြင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်
ထုံအား လှမ်းကြည့်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံသည်
နိုင်ချစ်နော်၏ အက်ဖြတ်မှုကို စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
ဆန်ကွမ်းချိုအား ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို မနေသာတော့ဘဲ နိုင်ချစ်နော်နှင့် တိုက်ခိုက်ခေ
သည် စိမ့်ဆရာတော်အား ဝင်၍ တိုက်ခိုက်ရလေတော့၏။

ညိုသော် သူသည် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိပေ။
နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို ဝင်ကူလာသဖြင့် အသား
နောက်ဆုတ်သွား၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံအနီးသို့ ချဉ်း
ထပ်သွားပြီး...

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ကျွန်ုပ်အပေါ် သံသယများ ရှိနေသလား'

အို ယန်ထုံမှာ ဤသို့ တွဲတိုးအမေးခံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မှက်
ခဲ့ချေ။ ယခုကဲ့သို့ အမေးခံလိုက်ရသောအခါ ရုတ်တရက် အားကိုး
ပြေရမည့် မသိဘဲ ပြစ်သွား၏။



ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တိုက်ခိုက်သူများကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြေ
ရမည့်စကားကို စဉ်းစားနေမိ၏။

နိုင်ချစ်နော်က တည့်ကြည့်စွာ ပြောသည်။

ကျွန်မရဲ့စွမ်းရည်ကို မယုံရင် ကျွန်မနို့ အပ်နှင်းထားတဲ့
တာဝန်တွေကို ပြန်ရုပ်ဆိမ်းပါ။ ဂိုဏ်းဝင်အဖြစ်ကလဲ့ စုတ်
ပစ်ပါ။

ဒီလိုလို့ မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ရှောင်လှင် ကျောင်းဆိုတာ
သိုင်းလောကမှာ နည်းနည်းနောနော ထင်အား မဟုတ်ဘူး။
သူတို့နဲ့ ရန်ငြိုးထားမိရင် ကျုပ်တို့ဟာ ဆူးကြားက ဘူးပါးဖြစ်
သွားလိမ့်မယ်။ သိုင်းလောကကြီး တစ်ခုလုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူ
ဖြစ်နေရင် ကျုပ်တို့အလွန် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ တိုက်ခိုက်ရေး
နည်းပညာမှူးအနေနဲ့ တာဝန်ယူတာကိုလဲ ကျုပ် သဘောကျ
ပါတယ်။

ယွမ်ရှောက်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့် ဆရာတော် သုံးပါးမှာ
တဖြည်းဖြည်း အရေးနိမ့်နေလေပြီ။

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်ပြီး.....

စိတ်ချပါ။ ကျွန်မထင်တာ လွဲခဲ့ပါတယ်။

မိန်းကလေးက သူတို့အပေါ် တကယ်ပဲ သံသယ ရှိနေ
သလား။

တကယ်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကွန်လုံဝမ်ဟာ သူတို့ကို ဓားစာခံ
လုပ်ခိုင်းလို့ကတာပါ။

အကြောင်းရှိမှာပေါ့။

ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့သာ မိ ဘုန်းကြီးတွေကို သေကြေ
အောင် လုပ်မိရင်တော့ ကွန်လုံဝမ်ဟာ လက်ပန်းပေါင် ဒတ်
မိမ့်မယ်။ ရှောင်လှင်နဲ့ ကျွန်လုဟာ ငြိုးသူရန်တစ်တွေ ဖြစ်သွား
သေးချာတယ်။ အဲဒါထက် ပိုပြီး....

အို့ယန်ထုံ အံ့ဩသွား၏။

အဲဒါထက်တောင် ပိုနေသေးသလား။

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်၏။

ကွန်လုံဝမ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အဲဒီထက် မကဘူးလို့ ထင်
တယ်။

အို့ယန်ထုံက ဆရာတော်လေးပါးကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြ၏။

ဆေးမိရိုးမှန်ရင် ဒီဆရာတော် လေးပါးကို ထိခိုက် အနာ
ပေးမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့အားလုံး ဆေးမိနေတယ်
ဆိုတဲ့ အချိန်အယောက်တော့ ကျုပ် လုံးဝမတွေ့သေးဘူး။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မတွေ့ပေမယ့် ကျွန်မ တွေ့ထားပါတယ်။

သူမသည် ယွမ်ရှောက်အား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလေ၏။

ယွမ်ရှောက်၊ အဲဒီ တရုတ်ဘုန်းကြီး သုံးပါးကို လက်ရဖမ်း
ပေးပါ။

ယုတ်ချစ်နော်ရင်းစောင့် နတ်တရားမ ဘဝ
တစ်မျှ ကိုးကွယ်နေသဖြင့် ချစ်ချမ်းပင် လက်ရမ်းရန်
စားတော့မည်။

ယုတ်ချစ်နော်ရင်းစောင့် လက်ဝါးရိုက်ချက်များသည် လေတဟူ
ထလော၏။ ပြင်းထန်လှ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုမှု စိမ့်ဆရာတော်ကို ဝတ်ကျ တန်းကျ
တိုက်ခိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တိုက်ကွမ်း
ပြင်းထန်မှုမရှိချေ။

နိစ်ချစ်နော်ရင်းစောင့် ယုတ်ချစ်နော်ရင်းစောင့် ကျေးဇူး
ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်ခိုက်ပုံကို မြင်သောအခါ မျက်မှောင်ဖြူ
လျှော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချို... ယုတ်ချစ်နော်ရင်းစောင့် သူတန်းကြီးသုံးပါးကို
ဆီးပြီးလျှင် ရှင်ဘုန်းကြီးကို ရှင် မမမ နိုင်ရင်ဆော့ ကျွန်
အဆိုးမဆိုးနဲ့ ရှင်ကို အပြစ်စစ်ပေးမယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အလျှော့လှပ၍ မဖြစ်တော့ပေ
နောက်ပိုင်းတွင် ဆန်ကွမ်းချို၏ တိုက်ကွမ်းများ ပြင်းထန်
လေတော့၏။

သူသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်နေရသည့်တိုင် စိမ့်ဆရာ
တော် အဆက်စီးမှ မတုတ်နိုင်ပေ။ သူသည် ပြင်းထန်စွာ
ခွဲလှသလို စိမ့်ဆရာတော်လည်း ပြင်းထန်စွာ ခုခံ
ဖြစ်ပေသည်။

စိမ့်ဆရာတော်က တောင်ပင်လယ်ပြင် တိုက်ကွက်လက်သီး
ဖြင့် ထိုးသည်။ လက်သီးချက်များမှာ နားထင်နှင့် ရင်အရိုက်ဆီ
များသို့ တချစ်ပင် ဝင်လာသော်လည်း ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ဝါး
ခောင်းများက လမ်းကြောင်း လွှဲပြောင်းပေးပြီး လက်သီးများ
ကို ခိုက်ထုတ်ပစ်သည်။

ကန်ခြစ်တည်းများပင် ဆန်ကွမ်းချို၏ ပတ်ခြေဖျားက စိမ့်
ဆရာတော်၏ နှံတေးသို့ ဇွိုးခနဲဝင်သွားသည်။ ဆရာတော်သည်
အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဘေးတိုက် တစ်ပတ်ကွမ်းထိုး
၍ ချောင်းလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် လိုက်ကန်ရာ ဆရာတော်
ထလည်း ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် ကျမ်းထိုး၍ ချောင်းလေ၏။ ပြင်ပ
မှ ကြည့်နေသူများ၏အမြင်တွင် စိမ့်ဆရာတော်၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ
ဆက်စဉ်းကြီးတစ်ခုလို အဆက်မပြတ် လည်နေလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြေကန်ချက်များမှာ အလွန်ပြင်းထန်လှသဖြင့်
ထုတ်တိုင်း မြည်နေသည်။

စိမ့်ဆရာတော်သည် ချောင်းတိုင်းရင်းမှ ဆန်ကွမ်းချို၏ သိုင်း
ပညာကို အလွန်တရာ အံ့သြနေလေ၏။

အင်း... ဒီလူငယ်ရှိ သိုင်းပညာတာ တကယ် အံ့သြစရာပဲ။
အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီလောက် တော်နေရင် နောက်
ဆယ်နှစ်တန်သည် ဆယ်ငါးနှစ်တန်သည် ကြာမြင့်သွားတဲ့အခါ
အယ်သူမှ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး။

စီမံဆရာတော်သည် ထင်းရှူးပင်ကြီး တစ်ပင် ပင်စည်
ခြေထောက်နှင့် စုံကန်ပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှထွက်
သွားခြင်းဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏ ခြေကန်ချက်များမှ လွတ်မြောက်
ထွက်သွားသည်။

‘တယ်စွမ်းတဲ့ ဆရာတော်ပါလား’

သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပျံသန်းခွန်ထွက်ရင်း သူ့ငယ်သိင်္ဂါ
လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်ဆွဲသွားသေးသဖြင့် ဆန်ကွမ်းချို၏
အသေအလဲ ငုံ့ရှောင်လိုက်ရသေးသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်ရင်ဆိုင်မိချိန်တွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
လှည့်စွာ သတိထား နေကြတော့၏။ လက်ညှိုးတစ်ဖက်
တံတောင်တစ်ချက်သည် အသက်အတွတ် ကြီးစွာသော
အန္တရာယ်များဖြစ်သည်ကို နှစ်ဦးစလုံး သိရှိပြီးကြလေပြီ။

ဆရာတော်၏ လက်ငါးချောင်းသည် ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်နှာ
သို့ တိုးဝင်လာသည်။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလက်ငါးချောင်း
ပေါ်၌ ချော့ချော့ နေခက်ထပ်ဝလာသွင်း လက်ယာလက်ငါးချောင်း
၏ ကုတ်ဆွဲမှုကိုသာ သတိထားသည်။ ဗသမလက်ဝဲလက်
ချောင်း၏ တိုက်ကွတ်မှာ ရောင်ပြသာ ဖြစ်၏။ ဆန်ကွမ်း
မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လက်ယာလက်ငါးချောင်းဝင်သော
ရာအလယ်တကွ ရိုက်ထုတ်ပစ်နိုင်၏။ သူတို့လှုပ်ရှားမှုမှာ များ
တစ်မှိတ်လှုပ်တစ်ပြက်သာဖြစ်၍ တဒက်အတွင်း ဆုံးဖြတ်ချက်
ပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်မှုသည် တစ်ဆင့်ခြည်ကလေးမျှ လှုပ်ရှားခြင်း
ပေး လှုပ်ရှားသည်နှင့် အသက်ထွက်သွားမည်သာ ဖြစ်လေ၏။

‘ဖြန်း’

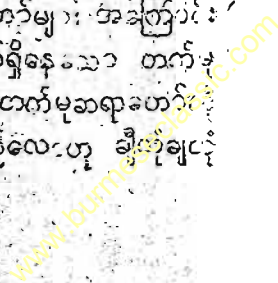
စီမံဆရာတော်၏ သင်္ကန်းစရိုက်သံသည် ကြောက်မက်စွယ်စွာ
ပေါ်ထွက်လာ၏။ သင်္ကန်းစကို ခပ်တင်းတင်းကိုင်၍ ရိုက်လိုက်
သောအခါ သံပြားတစ်ချပ်နှင့် အတိုက်ခံရသည့်ပမာ ပြင်းထန်
လှသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ကျမ်းထိုးရှောင်ထွက်သွား၏။ သို့သော် စီမံ
ဆရာတော်က ဆင့်ကာဆင့်ကာဆင်ရိုက်သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ
ဆက်တိုက် ကျမ်းထိုးပြီး မျှောင်ရပြန်လေ၏။ ဝင့်ဆိုသည်မှာ
ချက်ချင်းလည်တတ်ပေတကား။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံသည် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်၏
သိုင်းပညာကို ယခင်ကလည်း အထင်အသေးခဲ့ပေ။ သို့သော်
ယခုကဲ့သို့တိုက်ခတ်မှုများဖြင့် တွေ့ရသောအခါတွင်မူ ပို၍ အထင်
ကြီး လေးစားလာမိသည်။

‘ဆန်ကွမ်းချိုဟာ ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းသမား သူရဲကောင်း
ဖြစ်တယ်။ ဒါတောင် စီမံဆရာတော်ကို သူ့ဟာနီ ကိုယ်တင်ပဲ
တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်’

သူသည် ‘မ’အက္ခရာပါသော ဆရာတော်များ အကြောင်း
ဆက်၍ စဉ်းစားနေ၏။ သူ့ထံတွင် ရောက်ရှိနေသော တက်ခွဲ
ဆရာတော်ကလည်း မ’အက္ခရာပါသည်။ တက်မဆရာတော်
ပေါ်ပြီးဖျန်ပြေခိုင်းလျှင် ကောင်းလေသည်လေဟု ချီဆိုချင်
ဖြစ်နေ၏။



အိုယန်ထုံ ထိုလို စိတ်ကူးနေခိုက်တွင် စိမ့်ဆရာတော်သည်
'မိုးနဂါးလက်ဝါးဆယ့်ရှစ်ကွက်' ခေါ် လက်သိုင်းဖြင့် ဆက်
တိုက် ရိုက်ထုတ်လာလေ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် အကြိတ်အနယ်
ခုခံနေရသည်။

မိုးနဂါးလက်ဝါးဆယ့်ရှစ်ကွက် သိုင်းကွက်ကို ထစ်သုံးပြီး
မကြာမီ သူ့တို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ထူးခြားစော လေလှိုင်း တုန်
ခတ်မှုကို ဆန်ကွမ်းချို ခံစားလာရ၏။

'ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ဒီသိုင်းကွက်က ဒီလောကီတောင်
အချိန်ပြင်းထန်သလား'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အတွင်းအားကို နှိုက်ထုတ်၍ ခုခံလာ
ရ၏။

'ဒီလှိုင်းဆင့် နောက်ပြန်ဝင်' သိုင်းကွက် ထုတ်ဆုံးရသည်။
ထိုသိုင်းကွက်မှာ အဆင့်တိုင်း အဆင့်တိုင်း အားပျောင်းကိုအဆက်
မပြတ် ထုတ်ဆုံးသော သိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။

နိုင်ချစ်နော်သည် တိုက်ပွဲကိုကြီးကြပ်ကွပ်ကဲနေသော စစ်သူ
ကြီးပမာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ယခုအချိန်၌ မည်သူ့ကိုမျှဝင်ကူညီမလိုဘဲ သူမ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချသည်။

အိုယန်ထုံ သည် လက်ခုပ်သုံးချက် တီးလိုက်၏။
'ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း'

ထိုလက်ခုပ်သုံးချက်ကြောင့် တိုက်ပွဲ ရုပ်ဆင်းမသွားပါ။
ထူရိပ်နှစ်ရိပ် လွှားခနဲလွှားခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။ လက်ယာရံ
ထူးဝယ်နှင့် လက်ဝဲရံလူဝယ်ပင်တည်း။

အိုယန်ထုံက လက်ဝဲရံလူဝယ်အား အမိန့်ပေး၏။

'ဆန်ကွမ်းချိုကို သွားကူလိုက်'

'ဟုတ်ကဲ့...အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်'

လက်ဝဲရံလူဝယ်သည် ခုန်ထွက်သွား၏။

စိမ့်ဆရာတော်သည် နောက်တိုးရန်သူကို မျက်ခြံညှိမပြတ်ပါ။
ချက်ချင်း လှမ်း၍ခုခံသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ဘက်မှ စစ်ကူဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ
သောအခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွား၏။

ယခု တွေ့ကြုံတိုက်ခိုက်မှုများ ဆိုးယုတ်လှသော ကွန်လုံဝမ်
ဟုတ်ပါ။

ရှောင်လင် ကျောင်းတော်မှ ဆရာတော်တစ်ပါးသာ ဖြစ်
သည်။

'ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့ ဝင်လာရတာလဲ'

'အစ်ကို...ကျွန်တော် လက်ဝဲရံ ကျန်းဖန်းပါ'

'မလိုချင်ဘူး၊ ခုထွက်'



ဆန်ကုမ်းချီက ဒေါသဖြူဖြူနှင့် ကြိုးအော်လေ၏။

လက်ဝဲရံလူငယ်မှာ ကွန်လုံဝစ်နှင့် လက်ရည်ဘုန်းပါး တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော ဆန်ကုမ်းချီအား မလေးမစား မပြုရပါ။

ချက်ချင်း ခုန်ထွက်သွားရမည်။ ဆန်ကုမ်းချီ ဒေါသထွက်မည်ဆိုကလည်း ထွက်စရာပါပေ။

သိုင်းလောက၌ တစ်ဦးချင်းယှဉ်ပြိုင်နေခိုက် အခြားသူဝင်ကျခြင်းကို လုံးဝသက်မခံလိုကြပေ။

စစ်ကူခြင်းသည် မိမိ တက်တော်သားအား သိက္ခာချခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ယခုတိုက်ပွဲမှာ အကြိတ်အနစ် တိုက်ပွဲဖြစ်နေ၏။ လက်ဝဲရံလူငယ် လာကူခြင်းဖြင့် ညီမျှနေသော တိုက်ပွဲသည် ချိန်ခွင်လျှာ စောင်းသွားနိုင်သည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် သူ့ဘက်မှ ဝင်ကူလာခြင်းကြောင့် စိတ်ထွက်သွားပြီး သူ့တိုက်ကွက်များကို ပို၍ထုတ်လာသော ဆရာတော်၏ဆေးကွင်းများကို ပို၍တိုက်လာသည်။ ယတ်လိမ့်မထုတ်ပေ။ အကြောက်င်ပမ်းဆီးလိမ့်ဖြစ်သည်။

ခကာလေး ဘော်တယ်

အဆက်လူ တိုက်ခိုက်နေချိန် ဒေသီမှ စီမံဆရာတော်က လွှဲကျူးသေး၏။

ထိုတခက်အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ဆန်ကုမ်းချီ၏လက်ဝဲသည် စီမံဆရာတော်၏ပခုံးကို ထစ်ချက်ရိုက်နိုင်သွား၏။
အား....

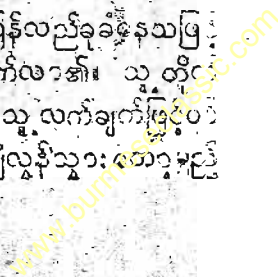
ဆရာတော်ထံကျဉ်သွားသည်။ ဆန်ကုမ်းချီသည်လျှပ်တစ်ကြောင်းချဉ်းကပ်လာပြီး ဆရာတော်၏ အကြောကို ထိုးပိတ်ပြန်၏။
ဝုန်း....

ဆရာတော် လဲပြိုကျသွားလေတော့၏။ ဆန်ကုမ်းချီ၏ ခြိတ်သိမ်းပုံမှာ အများမခံမျှင်လင်သည့် တိုက်ကွက်ဖြင့် တိုက်ပွဲသိမ်းလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သပ်ရပ်သည်။ လျင်မြန်သည်။ ပို၍သည်းစိမ့်ဆရာတော် မလှုပ်နိုင်တော့။

သူသည် စီမံဆရာတော်အားအနိုင်ယူပြီးသည်နှင့်တိုက်ပွဲစဉ်အတွင်းမှ ခုန်ထွက်သွားကာ အိုယန်ထု၏ဘေး၌ သွားရပ်နေလေ၏။ တိုက်ပွဲသည် သူနှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်တော့သလောက်ပင်။

တစ်ဖက်တိုက်ပွဲစည်းအတွင်းမှ ယွမ်ရှောက်သည်လည်း သူ့ပြိုင်ဖက်နှစ်ဦးအား အကြောထိုးပိတ်ပွဲသိမ်းလိုက်သည်။ မကြာမြင့်မီ ကာလအတွင်း ရှောင်လစ်ဆရာတော် သုံးပါးမှာ ကျန်လူဂိုဏ်း၏ သို့မဟုတ် ကျေးရာကံသွားလေတော့၏။

ဗုဒ္ဓဆရာတော်က ကျားကုတ်ကျားခဲ ပြန်လည်ခရီးခန့်သဖြင့် ယွမ်ရှောက်သည် အလွန်တရာ ဒေါသထွက်လာ၏။ သူ့တိုက်ကွက်များ အလွန်တရာ ပြင်းထန်လာသဖြင့် သူ့လက်ချက်ဖြင့်ပင် ဗုဒ္ဓဆရာတော်မှာ အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ပျံလွန်သွားလေတော့သည်လောဟု ထင်မှတ်မှားဝံ့ကြရ၏။



ယုမ်းရှောက်သည် လေထဲ၌ တစ်တက်ကျမ်းပစ်သွား၏။ ယုမ်းရှောက် နှစ်ကြိမ် သံခေါင်း ဖွဲ့မုဆရာတော် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကျသွားသည်။

ယုမ်းရှောက်သည် လေထဲမှနေ၍ ဖွဲ့မုဆရာတော်၏ လက်ပြင်ကျော့ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

အား....

ယုမ်းရှောက်သည်စိတ်ထွက်နေပြီဖြစ်၍ ဆရာတော်၏ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲရန် သို့ လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

အိုယန်ထူ မှာ မျက်ဖြူဆိုက်မတတ် ဖြစ်သွား၏။ သူ အော်ဟစ် ဘားမြစ်ချင်သည်။ ရုတ်တရက် မအော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ညီလေး... မလုပ်နဲ့

အော်ဖြစ်သွားသည့်သူမှာ ဆန်ကွမ်းချို ဖြစ်နေသည်။ ဆန်ကွမ်းချို၏ အသံလည် လေထဲ၌ ထုန်ဟည်းသွားသည်။

ယုမ်းရှောက်၏ လက်ဝါးစောင်းသည် လမ်းခုလတ်၌ ရပ်တန့်သွားသည်။ ဆန်ကွမ်းချို၏ အမိန့်သည် သူ့အတွက် တစ်သွေးတစ်သံ တစ်မိန့်ဖြစ်သည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက မသတ်နှင့်ဆိုလျှင် သူသည် ပရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကိုပင် မသတ်။ ဆန်ကွမ်းချိုက သတ်ဆိုလျှင် ယမမင်းကိုပင် သတ်ဖြစ်အောင် သတ်ပေလိမ့်မည်။

နိုင်ချစ်နော်က ခုန်ဝင်လာပြီး ဖွဲ့မုဆရာတော်၏ သွေးကြောကို ပိတ်လိုက်သည်။

ယုမ်းရှောက်...ရှင် ဖမ်းဆုပ်ထားတဲ့အကြောကို လွှတ်လိုက်တော့

ယုမ်းရှောက် လွှတ်လိုက်သည်။ ဖွဲ့မုဆရာတော် ဝန်းစဉ် လဲကျသွားသည်။ တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားပေပြီ။ ရှောင်လင် တုန်းခက်ကြီး လေးပါးစလုံး သို့ ပန်းများ ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

နိုင်ချစ်နော်က ဆန်ကွမ်းချိုအား လှည့်ကြည့်၏။

ဆန်ကွမ်းချို... မိဘုန်းကြီးတွေကို စုသားလိုက်စမ်းပါ။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် စေသည့်ကျွန်၊ ထွန်သည်နွားပမာ တုန်းတော်ကြီးများကို ချီပိစုပေးရလေ၏။

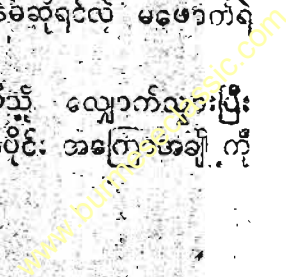
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်... ရှောင်လင်ကျောင်းဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီးက ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပိုးချည်အိတ်ကို ခဏလေးကံပေးပါ။

အိုယန်ထူက ထုတ်ဖမ်းလိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်က ပိုးချည်အိတ်ကို အသေအချာစစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းယမ်း၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... မိမိအိတ်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မဖောက်ဖျက်ဟာ သိပ်ကောင်းပါဘယ်။ အခု ကျွန်မဆိုရင်လဲ မဖောက်ရပါဘူး။

နိုင်ချစ်နော်သည် စိမ့်ဆရာတော်ထံသို့ လျှောက်လွှားပြီး စကားပြောနိုင်စေရန် ခန္ဓာကိုယ်ဆက်ပိုင်း အကြောအချို့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။



'ခရာတော်...ဆရာတော်ဟာလေးပါးအုပ်စုခေါင်းဆောင်
ဖြစ်တယ်၊ ဆရာတော်ရဲ့စကားအရ ဒီစာဟာ ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာ
တော်ကြီးရဲ့စာလို့ ဆိုတယ်၊ ဒီတော့ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဒီစာကို
ပေးတာပေးပါ'

စီမုဆရာတော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ခါးသီးစွာ ပြင်း
ဆည်း။

'ဟင်အင်း...ကျုပ် မဖောက်နိုင်ဘူး'

'တပည့်တော်မ သိပြီ၊ ဆရာတော်တို့ အဆိပ်အမိခံခဲ့ရတယ်
မဟုတ်လား'

စီမုဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရေထဲနေတာက
အဆိပ်အပ်ပါ'

'တယ်ဆူ လက်ချက်လဲ'

'ကွန်လုံဝမ်ရွဲ လက်ချက်ပါ'

'ဒီအပ် ထုတ်ပေးမယ်၊ ဒီစာ သွားပေးပါဆိုတဲ့ အပေ
အယူကြောင့် ဆရာတော်တို့ ဒီကိုရောက်လာတာ ဆိုပါတော့'

'မုန်ပါတယ်'

'အဲ့ဒီအဆိပ်အပ်ကို ဆရာတော် ထိုင်းချုပ်ခဲ့သေးသလား'

'ခါပေါ့၊ ထိုင်းချုပ်ရတာပေါ့'

'ဒီပိုးချည်အိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုထောင်ချောက်ပါတယ်ဆိုတာ
သိသလား'

'ဘာထောင်ချောက်လဲဆိုတာတော့မသိဘူး၊ ပါတယ်ဆိုတာ
တော့ ကျုပ်သိနေပါတယ်လေ'

နိုင်ချစ်နော်သည် အောင်နိုင်သူ၏ အပြုံးမျိုးကိုပြုံးရင်း ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး အိုယန်ထု ကို လှည့်ကြည့်လေ၏။ အိုယန်ထုက
ခေါင်းညိတ်ပြုလေ၏။



စာခန်း (၁၃၆)

အသေခံ သူရဲကောင်း သုံးယောက်

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်ကျွန်အပေါ် သံသယရှိပါသေးလား'

'မိန်းကလေးအပေါ် သံသယရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်း'

နည်းကလေးလောက် လွဲချော်သွားတာနဲ့ ရှောင်လင့်ကျောင်း'

တော်နဲ့ ငြိမ်းသူ ရန်မက်ဖြစ်မှတ် ဖိုးရိုမိတာပါ'

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... ဒီစာကို လောလောဆယ်ဆယ် မပွင့်တာ'

အကောင်းဆုံးပါ'

'မိန်းကလေးရဲ့ အယူအဆ မှန်နေပြီပဲ၊ ဒါမှ ကျုပ်တို့က'

အပ်စွင့်ရင် ကျုပ်တို့လောက် မိတ်တူလူ ရှိပါဦးမလား'

နိုင်ချစ်နော်သည် စိမ့်ဆရာတော်နှင့် ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ပြန်လေ၏။

'ဆရာတော် ဒီစာကို ဘယ်လို ဖာဆောင်ထားပါသလဲ'

စိမ့်ဆရာတော်က ရိုးရိုးခင်းစင်းပင် ဖြေသည်။

'ဒီစာဟာ ပထမကတော့ ရှောင်လင် ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာမပါပဲ'

'နောက်ပိုင်း ဘယ်လို ဖြစ်သွားသလဲ'

'နေ့မှတ်ပိုင်း ကျုပ်တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ဆီလာကြတာပါ။ ဒီစာကိုပေးပြီး သဘောထားမေးဖို့ပဲ ဆိုပါတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံဆီက ပြန်ကြားချက်ရပြီးရင် ရှောင်လင်ကျောင်းကို ပြန်ဖို့ပဲ။ ကံဆိုးသွားတာက ကျုပ်တို့ ဝေးယောက်စလုံး ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အဖမ်းအဆီးကို ခံလိုက်ရတာပဲ'

'နောက်တော့'

'ကုန်လုံဝမ်းဟာ ကျုပ်ဆီက စာကိုယူတယ်။ သူပေးတာပင် မှာ လေချာပါတယ်။ အထဲမှာလဲ ဆိုးဆိုးရွားရွားတွေ ဖန်ထားတာမှာ သေချာပါတယ်။ ဘာတွေ ဖြစ်ပြင်ရေးသားထားတာတွေ ဆိုးဆိုးရွားရွား စီရင်ထားတယ်ဆိုတာတွေ ကျုပ်တို့ မဆီဘူး'

နိုင်ချစ်နော်သည် စာအိတ်ကို ကျောက်ဖျာအောက် ချိတ်စွမ်း၍ညည်းပြီး မီးခတ်ကျောက်ကို ခတ်ကာ မီးရှို့ပစ်လိုက်၏။

ဒီးရှို့ စဉ် သူမပင် အနီး၌ကပ်၍ မရတော့ပေ။ ကြိုပိုးချည်အိတ် အတွင်း၌ လူ့ဘစ်ရာမှ လူ့ဘစ်ကောင် သေစေနိုင်သည့် အဆိုးများ အဆိပ်ငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သူမသည် ကုန်လုံဝမ်းကို မည်သည့်အခါမှ ဝေလျှာမထွက်ခဲ့ချေ။ နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကုမ်းချိုကို အေးစက်စက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

'ရှင်အပြစ်ကို ရှင် သိသလား'

ဆန်ကုမ်းချို အံ့ဩသွားသည်။

'ဘာအပြစ်လဲ'

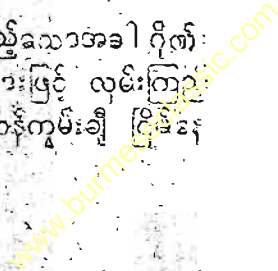
'ရှင် တကယ် မသိဘူးလား'

'နိုင်ချစ်နော်...ခင်ဗျား ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ'

'ရှင် ပေါ့ဆခြင်းအားဖြင့် စိမ့်ဆရာတော် လူတ်မြောက်ဆွား နိုင်တယ်။ သူတို့ကို ဖမ်းမိထားခြင်းအားဖြင့် ကုန်လုံဝမ်းကိုတိုက် ချက်သွားနိုင်တယ်။ ပထမပိုင်း တိုက်နေတဲ့ ရှင်တိုက်ကွက်တွေဟာ အလကားတိုက်ကွက်တွေပဲ။ ရန်သူကို ပေါ့ပေါ့ဆဆတိုက်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကွပ်ကဲမှုကို ရှင် သံသယဖြစ်နေတယ်'

ဤကား အမှန်တရားများပင် ဖြစ်၏။ ဆန်ကုမ်းချို မငြင်နိုင်ပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံအား လှမ်းကြည့်သောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သည်းခံပါဟူသော အကြည့်များဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆန်ကုမ်းချို ငြိမ်နေလိုက်သော့သည်။



နိုင်ချစ်နော်က လက်ဝဲရံလှူငယ် ကျန်းဖန်ကိုကြည့်ပြီး အမိန့်ပေး၏။

ရှင်လှူကတူနဲ့ ဟေးဒီဘုန်းကြီးသုံးပါးကို လှိုင်းတုခါ ခေါ်သွားပါ။ စီမံဆရာတော်ကို ထားခဲ့ပါ။

ကျန်းဖန်းသည် မီးခိုးရောင် ဝတ်ဆင်သူ ကုန်လုဂိုဏ်းဆားသုံးဦးကို လွှမ်း၍အချက်ပြလိုက်၏။ ထိုသူများသည် ချီမု၊ ရင်မု၊ ဗုမုဆရာတော် သုံးပါးကို ပခုံးထက်၌ ထမ်းချီသွားလေ၏။

ကဲ...ကျွန်မတို့လဲ သွားကြာရအောင်၊ ဆန်ကွမ်းချိုက စီမံဆရာတော်ကို ထမ်းခေါ်ခဲ့ပါ။

သိုင်းထုံရဲကောင် တစ်ဦးအဖြစ် အိုယန်ထုံ၏ အလေးပေးဆက်ဆံခြင်းခံရသော ဆန်ကွမ်းချိုမှာ နိုင်ချစ်နော်၏ စီးစီးပိုးပိုးအခိုင်းခံနေရသော သားမန်ဂိုဏ်းသားတစ်ဦး ဖြစ်လာနေ၏။

နိုင်ချစ်နော်သည် သူမ ရောက်ရှိနေသည့် ထန်ရွင်၏ နေရာနဲ့ အခွင့်အာဏာများကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုနေ၏။ နောက်ဆုံးကုန်ကုန်သုံးရလျှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ပင် ရုပ်သေးရုပ်တရုပ်ပမာ သူမခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားနေရပေ၏။

အိုယန်ထုံသည် သူ့အတွက် မည်သို့မျှ ခံပြင်းမှု မရှိပေ။ ဆန်ကွမ်းချိုအတွက်မူ အားနာနေပေသည်။ ကုန်သွင်းကောင်းကလေးသည် သူ့အတွက် မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်မှ မရှိဘဲ အကြောင်းမသက်သက် ကျန်လှူဂိုဏ်းကို ကူညီရင်း အနိမ့်ခံနေရသည်ကို အိုယန်ထုံ ကောင်းစွာ သိနေသည်။

ထို့ပြင် ဆန်ကွမ်းချို ယွမ်းရွှေ့ကံနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့၏ သားပွင့်ဆိုင် အချစ်ဇာတ်လမ်းကိုလည်း ဆူထိုက်သင့်သလောက်

မိပြီးဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ဆန်ကွမ်းချို အနိမ့်ခံနေခြင်း အတွက် အိုယန်ထုံ အလွန်တကြံ့ခံခဲ့မိပေသည်။

သူတို့ကားလုံး ချောက်ကမ်းပါးပေါ်သို့ ခက်ခဲစွာ တစ်ခုကြလေ၏။

အိုယန်ထုံက...

‘မိန့်ကလေး၊ တဲခန့်ကို သွားဖလှိုလား’

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ပထမတော့ သွားဖလှိုက၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စိတ်ပြောခဲ သွားပြီ၊ စီမံဆရာတော်နဲ့ ဒီမှာပဲ စာရင်းရှင်းကြတာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချိုက အလိုက်ဆီစွာပင် စီမံဆရာတော်ကို အေးခဏသို့ ချပေးလိုက်လေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံ၊ ဆန်ကွမ်းချို၊ ယက်ယာရံလှူငယ်တို့က ဝိုင်း၍ကြည့်ကြသည်။

သူ့သည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ သေးငယ်သော သံလိုက်တုံးကလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး စီမံဆရာတော်နှင့် အပြန်အလှန် မေးခွန်းထုတ်တော့သည်။ ထိုနောက် ဆရာတော်၏ခံသွားကြောများကို ခမ်းသပ်ပြီး သံလိုက်တုံးကလေးဖြင့် အဆိပ်အုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း အှူပြောင်းယူသည်။ နောက်ဆုံး အဆိပ်အုပ် ကလေးထွက်လာလေ၏။

နိုင်ချစ်နော်က အဆိပ်အုပ်ကလေးကို ကြည့်၍ ရယ်၏။

‘ကျွန်မဆိုရင် ဒီထက် ဆိုးရွားတဲ့ အဆိပ်ကပ်ပေးတာကို ခံခဲ့ရသေးတယ်၊ ဆရာတော်က ကျွန်မထက် အများကြီး ကံအကောင်’

ပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ကံကြမ္မာပေါ့ပဲလေ။ ကံကြမ္မာရှိရင် အယ်သုမ မသေနိုင်ပါဘူး။

ဆရာတော်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားရသည်။

နိုင်ချစ်နော်က...

‘ဆန်ကွမ်းချို၊ စိမ့်ဆရာတော်ရဲ့ပိတ်ထားတဲ့သွေးကြောတွေကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ အသေအချာဆွေးနွေးကြမယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက သွေးကြောများကိုဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဆရာတော်သည် မတ်တတ်ရပ်ကာ အိုယန်ထုံ၊ နိုင်ချစ်နော်နှင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို လက်ထုပ်ချီ ဝါရဝပြုလေ၏။

ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကယ်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ခံမလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအဆိပ်အပဲထုတ်နိုင်သမျှ ကျုပ်တော့ကွန်လုံဝမ်းတစ်ပါးကျွန်ပြစ်မှာ သေချာပါတယ်။

နိုင်ချစ်နော်က ပြုံး၍ပြော၏။

‘ကျေးဇူးတင်ရင် ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်’

စိမ့်ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်၏။

‘ကျုပ် ဝန်မလေးပါဘူး။ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမယ် ဆိုတာကိုသာ ပြောပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထုံက ချောင်းဟန်လိုက်၏။ ကျေးဇူးကို အသဲအလှယ်မလုပ်စကောင်းဟု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ သဘောပိုက်သည်။

နိုင်ချစ်နော်က လှည့်ပြီး....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကျွန်မမှာ အကြိတ်ခွေရှိနေပါတယ်’

‘ဘယ်လိုအကြိတ်ကလဲ၊ ကွန်လုံဝင်နဲ့ ပတ်သက်သလား’

‘ပတ်သက်ပါတယ်၊ ကွန်လုံဝင်ဟာ မရိုးမဖြောင့် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကော်ဇူတစ်ချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကောက်ကျစ်တဲ့ နေရာမှာ သူများထက် ခေါင်းတစ်လုံးသာပါတယ်’

‘မိန်းကလေးက ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ချင်သလဲ၊ အောင်မြင်ပါ့မလား’

‘မအောင်မြင်ရင် ကျွန်မအသက်ကို ပေးပေးပါ့မယ်’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက ပျာပျာသလဲ ပြောခွင်း၏။

‘အို... ဒီလိုလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က အခြေအနေကို တီးခေါက်တဲ့ သဘောပါ’

‘စိတ်ချပါ။ ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်။ ကျွန်မပြောပြီးတဲ့စကားအတွက် ကျွန်မ မျက်နှာအပျက် မခံနိုင်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးမြောက်အောင်မြင်သွားရင်တော့ ကျွန်မ ကျွန်ထုဂိုဏ်းထဲက ထွက်ပါမယ်။ အဲဒါကို ကြိုတင်မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

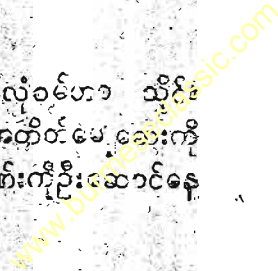
အိုယန်ထုံက သဘောတူ၏။

‘ဒီကိစ္စအတွက် ဘုရားစိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့။ ကျုပ်က ခွင့်ပြုပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ’

‘ဒါဆိုရင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးပြတ်ပြီပေါ့။ ကွန်လုံဝင်ရဲ့ကိစ္စနဲ့ပဲ စဉ်းစားဖို့လိုတော့တယ်’

‘မိန်းကလေးရဲ့ စိတ်ကူးက...’

‘ကျွန်မသိထားတာဝန်ခပ်န့်တယ်။ ကွန်လုံဝင်ဟာ သိင်္ဂါညွှာ ထူးချွန်တာတစ်ဖက် အဆိပ်ဆေး၊ အတိတ်ပေးသွေးကို ချိုးနိုင်တာတစ်ဖက်၊ ဘက်နှစ်ဘက်နဲ့ဝန်ဂိုဏ်းကိုဦးဆောင်နေ



တယ်၊ တကယ်လို့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အဆိပ်ပညာတစ်ဖက်ကိုဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ရင် သိုဏ်းပညာ ထူးချွန်သောကုန်လုံဝမ်းမဲ ကျွန်ခဲမယ်၊ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ သိုဏ်းပညာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ဆန်ကုမ်းချီတို့ ယှဉ်ချောက်တို့ စုပေါင်းတိုက်ဖျက်နိုင်ပါတယ်။

‘ဒီတော့ မိန်းကလေးက ဘယ်လိုစိတ်ကူးသလဲ’

‘ကျွန်မက ကုန်လုံဝမ်းရဲ့အဆိပ်သို့လှောင်ခန်းကို သိထားပါတယ်။ အဲဒီအဆိပ်သို့လှောင်ခန်းကို ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ရင် ကုန်လုံဝမ်းကို ဖျက်ဆီးတာနဲ့အတူတူပါပဲ’

‘ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ အဆိပ်သို့လှောင်ခန်းကို ကုန်လုံဝမ်းက ဘယ် ပေါ့ပေါ့ဆဆ ထားလေး၊ အစောင့်အကြပ်တွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမှပေါ့’

‘လည်နေတာကတော့ မြေကြီးလက်ခတ်လွှဲတဲ့ အဲဒီအကူအညီက စီမံဆရာတော်ကို ပြန်အသုံးချရတာပေါ့’

ထိုအခါကျမှ နိုင်ချစ်နော်က စီမံဆရာတော်အား ပြန်လှူကျေးဇူး ဆပ်ခိုင်းလည်သဘောကို နားလည်စေသည်။

‘အဲဒီအဆိပ်သို့လှောင်ခန်းကို ကျွန်မတို့ပြန်ဝင်ဖို့ဆိုတာဟာ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ စီမံဆရာတော်ကို ပြန်လှူတစ်ရမယ်၊ ကျွန်တို့ရဲ့ အသေခံတပ်သား သုံးယောက်လောက်ကို ထည့်ပေးရမယ်’

‘ကျုပ်အတွက် ဝါးကိဝန်မလေးပါဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ဂိုဏ်းသားတွေက သေဆံ့သေ ရှင်ဆိုရှင်ပဲ၊ ကျုပ်ဘာဝန်ပေးရင် တစ်ဂိုဏ်းလုံး အသေခံကြမယ်လူချည်းပါပဲ’

နိုင်ချစ်နော်က ခေါင်းခါ၏။

‘လူငိုင်းတို့တော့ ရှေးလွှဲမပြစ်ဘူး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စခန်းကိုဝင်ရမှာဆိုတော့ သိုဏ်းပညာသုံး အင်မတန်သက်မြက်ဖို့ လိုအပ်ပါအယ်’

‘တိတိကျကျပြောပါ၊ ဘယ်နှစ်ယောက်လို့မလဲ’

‘အသေခံတပ်သား သုံးယောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ’

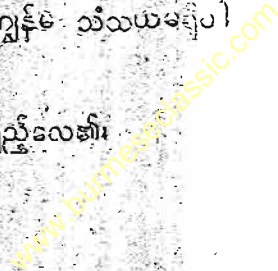
‘ဝါဆို ကျုပ်ဂိုဏ်းထဲက ဝါစဉ်ကြီး သိုဏ်းသမားတွေထဲက ရှေးချယ်ရမှာပဲ’

အိုယန်ထုသည် ကုန်လုံဝမ်းနှင့်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သောဆန်ကုမ်းချီနှင့် ယှဉ်ချောက်တို့အား ဘာဝန်ပေးလိုသည်။ သို့ရာတွင် ယခုကိစ္စမှာ တွေ့တင်းထဲ အဆင်းခိုင်းရမည်ကိစ္စဖြစ်နေ၍ ဘာဝန်ပေးရမည်ကိုလည်း အားနာနေသည်။ ယခုအထိဝင်ရောက်ကူညီနေသည်ကပင် ကျေးဇူးတင်၍မကုန်နိုင်အောင်ဖြစ်နေရပေသည်။

‘ဒီတော့ နိုင်ချစ်နော်က ရှင်ရှင်လင်းလင်း ဝင်ပြော၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းထဲက ဝါစဉ်ကြီး သိုဏ်းသမားတွေ အသေခံနိုင်ကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိသယမချပါဘူး၊ ဝါပေမယ်...’

ယခုသည် ဆန်ကုမ်းချီအား လှမ်းကြည့်လေ၏။ ဆန်ကုမ်းချီ မနေသာတော့ပေ။



‘နိုင်ချစ်နော်...အသေခံတပ်သား သုံးယောက်ထဲမှာ ကျုပ် ပါဝင်မယ်ဆိုရင် အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား’

နိုင်ချစ်နော်က ပြုံး၍ပြောလေ၏။

‘ဒါဟာ အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်မှုပါရှင်၊ ကုန်လုံဝမ်းကို ထောက်ရုံတန်ရုံလူ့ တယ်ယှဉ်နိုင်ပါ့မလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ သူ့စိတ် သူ့ သဘောနှင့် မရွေးချယ်ပေ။

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပဲ၊ ခင်ဗျားက တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးပဲ၊ ခင်ဗျား ရွေးချယ်ပါ’

ယုမ်ရွှေဂုဏ်သည် သူ့အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ လိုက်လိုသည်။

သို့သော် နိုင်ချစ်နော်က ‘တာဝန်မပေးသဖြင့် မူလနေရာ ဦးပင် ရပ်နေရတော့မည်’

နိုင်ချစ်နော်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှင်...ကျွန်တို့ အသေခံတပ်သား နှစ်ယောက် ကိုတော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပဲ ရွေးချယ်ပေးပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံက လက်ယာရံလူငယ်နှင့် လက်ဝဲရံ လူငယ်တို့အား အမိန့်ပေးလေ၏။

‘လိစင်းနဲ့ ကျန်းဖန်း...သူ့ရဲကောင်း ဆန်ကွမ်းချိုတို့နဲ့အတူ လိုက်သွားလိုက်ပါ’

လူငယ်နှစ်ဦးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံအား ဦးညွှန် ဝါရဝပြုပြီး ဆန်ကွမ်းချို၏ဆေး၌ သွားရပ်သည်။ ကုန်လုံဝမ်း၏ အဆိပ်သို့လှောင်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြရမည့် အခါမှ သူ့ရဲကောင်းသုံးယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီးသေပြီ။

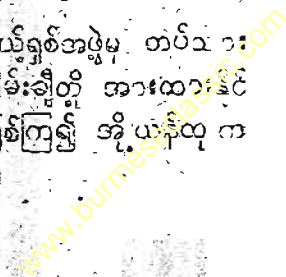
နိုင်ချစ်နော်က သူ့မ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သံ၍ ပြောလေ၏။

‘ဒီထက်ကောင်းတဲ့လူတွေကိုတွေ့မရနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီခေတ်ခင် ခြေကအထွက်မှာ ကူညီစို့ဆောင်ပေးမယ့် တပ်သားသုံးယောက် ကိုလဲ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကပဲ ရွေးချယ်ပေးပါ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံသည် လက်ယာရံ လူငယ်ငါး ယုမ်းခေါ်၍ လက်ရွေးစင်ဂိုဏ်းသား သုံးဦးကို သွားခေါ်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

လက်ယာရံ လူငယ်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ တရိုပ်ခိုပ် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ သူ ပြန်လာသောအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည့် မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံဝတ် ကျပ်လှ ဂိုဏ်းသားသုံးဦး ပါလာသည်။

ထိုဘူးယောက်သည် အမှတ်လေးဆယ့်ရှစ်အဖွဲ့မှ တပ်သား များ မဟုတ်ကြချေ။ သို့သော် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ အားထားခိုက် လောက်သည့် အရည်အချင်းရှိသူများ ဖြစ်ကြ၍ အိုယန်ထုံက အထူးရွေးထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။



၂၃၆ တက္ကသိုလ်ဆရာမ၏ အခန်း

နိုင်ချစ်နတ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံသွား တီးတီး ပြောလေ၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူတို့သုံးယောက်ကို အပြစ်မက သုံးနှိုင်းမယ် ဆိုရင် အနက်ရောင် ဝတ်စုံတွေကို ဝတ်ဆင်ပေးဖို့ လိုပါသေး တယ်။

ဆန်ကုမ်းချီတို့ကော မလိုဘူးလား။

လိပါတယ်။ ကုန်လုံဝမ်းဂိုဏ်းသားတွေဟာ များသောအား ဖြင့် အနက်ရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတွေ ဝတ်ဆင်ကြတော့ သူတို့ အတွက်လဲ လိုအပ်မှာပါ။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအနားနဲ့ သူတို့အတွက် အဲဒီဝတ်စုံတွေ စီစဉ်ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းပါတယ်။

ကောင်းပြီ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စခန်းကိုပြန်ပြီး စီစဉ်လိုက်ဦး မယ်။ မိန်းကလေးတို့ ဒီက စောင်နေကြပေတော့။

ကောင်းပါပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအိုယန်ထံဆိုလိုသည်စခန်းမှာ ပညာရှိထန်ခွင့် ခေလင်းချစ်သဆုံးခဲ့သည့် တစ်ခန်းကို ဆိုလိုခြင်းဟုတ်ပေ။ သူတို့ ဘာသာ သီးခြား အညီဆောက်ထားသည့် လာယီဂျာနယ်ချုပ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထံ လက်ဝဲရုံ၊ လက်ယာရုံလှည့်လည် ကျန်လှဂိုဏ်းသား လက်ရွေးစင်သုံးဦးတို့ ထွက်သွားသည့်အခါ နိုင်ချစ်နတ်က ဆန်ကုမ်းချီဘေး သိုင်းလောက၏ ရတနာသုံးမျိုး ကိုစွဲစွဲ ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ဆန်ကုမ်းချီ... သိုင်းလောက၌ ရတနာသုံးမျိုး ဆိုတာကို ကြားဖူးထားဘယ် ဟုတ်လား။

ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးထားပါတယ်။

ကုန်လုံဝမ်းကိုယ်တိုင် ဒီရတနာတွေကို သိပ်လိုချင်နေတာ ပေါ့။ သူ့တာကျွန်မကို ဝမ်းကတော့ထဲဝင်ခိုင်းခဲ့တာ သိုင်းလောက ရတနာသုံးမျိုးရှာဖွေတင်ကို သိဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းကို သိမထားတော့ ကျွန်မ အပင်ပန်းခံထားရတာတွေလဲ အယကား ဖြစ်ကုန်တာပဲ။

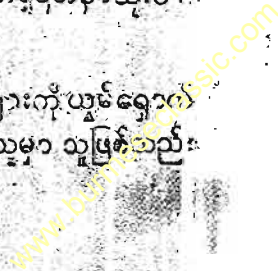
ခင်ဗျားက ဒီရတနာတွေအကြောင်း သိခဲ့ပြီလား။

ဟုတ်ကဲ့... သိခဲ့ပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ ရှင်ညီယွမ်ရှောက်နဲ့ ကျွန်မ ရောက်သွားတဲ့ ဝိုင်းမာစန်းစောင်နဲ့ တောတောင် တစ်နေရာမှာ ဒီရတနာတွေ ရှိနေတာပဲ။

ဪ... အပြုအမူတွေ ထူးထူးခြားခြား ရစ်သိုင်းလွမ်းခြုံ နေတဲ့ ကျောက်တံခါးနေရာပေါ့။ ထူးခြားတဲ့ ဆေးရေအိုင်ရှိတဲ့ ကျောက်လှိုက်ကြီးပေါ့ ဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီဂုဏ်က အရိုးစုမှာ ဖိုက်နေတဲ့ ရွှေခွေး ရယ်။ အရိုးစုတွေ ဝတ်ထားတဲ့ ထူးခြားတဲ့ အင်္ကျီရယ်။ ထူးခြား တဲ့ အိတ်ငယ်ရယ်။ အဲဒါတွေဟာ သိုင်းလောက၌ရတနာသုံးပါ ပါပဲ။

ဆန်ကုမ်းချီ အံ့ဩသွားသည့် ဤပစ္စည်းများကို ယွမ်ရှောက် က ပထမဦးဆုံး တွေ့ရှိရသည့် ဒုတိယ တွေ့ရှိသူမှာ သူဖြစ်သည်။



သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ မရှိကြသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သေဆုံးနေကြသည့် ဆရာ့ဆရာကြီးများ၊ ဆရာ့ ဆရာမကြီးများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ရိုသေလေးစား သဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ထိုပစ္စည်းများကို ခုံမင်တပ်မက်ခြင်း၊ ဖြတ်ယူ ယူငင် ခြင်းတို့ မပြုလုပ်ခဲ့ကြပေ။

ပိုင်မာစန်းသစ်တောကြီး အတွင်း ကုန်လုံဝမ်းကို ဥဒဟိုတွေ နေရခြင်းမှာ ကုန်လုံဝမ်းသည် ထိုရတနာသုံးမျိုး၏ အတင်းအဓ ကို ရရှိသဖြင့် ထိုသစ်တောအတွင်းကျက်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆန်ကွမ်းချီ ရိပ်မိလာလေ၏။

‘ဪ...ဒါတွေကို သိုင်းလောကရဲ့ ရတနာသုံးမျိုးလို့ ခေါ်တာကိုး’

နောက်ဆုံး ဆန်ကွမ်းချီက ဤသို့ ရေရွတ်ခိုခဲ့ပေသည်။

‘မှန်တယ်၊ အဲဒီရွှေခေးကို ဝိညာဉ်လိပ်ပြာနုတ် ရွှေခေးလို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့ဝတ်ထားတဲ့ အနီရောင်အင်္ကျီနဲ့ အပြာရောင် အင်္ကျီကို ပိုးချည်မျှင်အင်္ကျီလို့ ခေါ်တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ အိတ် ကလေးကိုတော့ နတ်ဆူးလုံးအိတ်ဝယ်လို့ ခေါ်တယ်။ နတ်ဆူး လုံးဆိုတာ လက်နက်ပုန်းတစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီလက်နက်တွေ ထည့်တဲ့ အိတ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့’

‘ဒါတွေက အယ်လောက်များထူးဆန်းလို့လဲ’

‘အင်မတန်ထူးတဲ့ပစ္စည်းတွေပေါ့။ သိုင်းလောကသားတွေ အရူးအမူးအိမ်မက်ကြတာကို ကြည့်ပါလား၊ ရွှေခေးက တယ်

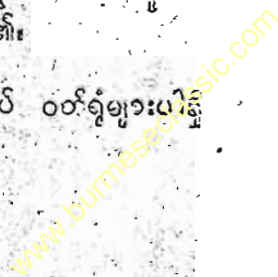
အရာကိုမဆို ‘ဖောက်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအင်္ကျီတွေဟာ ရွှေခေးက လဲ့ရင် တခြား ဘယ်လက်နက်မှ ထိုးမဖောက်နိုင်အောင် လုံခြုံ တယ်။ သင်္ကေယ်ကျပ်အင်္ကျီလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအင်္ကျီတွေက အင်မတန်ပျော့ပျောင်းပြီး ချွန်ဆက်တဲ့ အရာတွေကို ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်။ နတ်ဆူးလုံးလက်နက်ကတော့ ကြောက်စရာအကောင် ဆုံး လက်နက်ပုန်းပဲ ဖြစ်ဘယ်’

နိုင်ချစ်နော်သည် ရုတ်တရက် စကားစကိ ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယနီထံ တို့လူက တစ်နိပ်ရိပ်ပြေးလာကြသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ချစ်နော်ပြောနေသည့်စကားများကို ရှောင်လင်ကျောင်း မှ စီမုဆရာတော် ကြံစားသိနေခဲ့သည်။ ဆိုသော် စီမုဆရာတော် သည် ကုန်လုံဝမ်းတို့ကဲ့သို့ အောက်လမ်းဂိုဏ်းသားများ မဟုတ် ကြသဖြင့် ကိုယ်နှင့်မထိုက်၍ မရသောပစ္စည်းများကို အတင်း အကျပ်ယူလိုသည့် သဘောမျိုးမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် သတင်းတစ်ရပ်ကို နားထောင်နေပုံမျိုးမှ လွန်၍ အခြားမတော်သောစိတ်အကြံမျိုး လုံးဝမပေါ်ပေါက်လာပေ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယနီထံတို့၏ လူသိုက်တွင် လက်ဝဲရံလူငယ် နှင့် လက်ယာရံလူငယ်နှစ်ဦးစလုံး ပါရှိလာ၏။

သူတို့လက်ထဲတွင် အနတ်ရောင် ကိုယ်ကျပ် ဝတ်ရုံများပါရှိ သာကြသည်။



နိုင်ချစ်နော်သည် ကျွန်လုပ်ငန်းထံသို့ သွားရောက်ကြိုမည့် သူများအားလုံးကို ထန်းစီစေ့ခိုက်၏။

အခု သွားရမယ့်နေရာဟာ အင်မတန်မှ ဘေးအန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ သိုင်းပညာ တော်တဲ့လူ ပြစ်စေ၊ ဘယ်သောက်ပဲ သတိဝီရိယရှိသူလှဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခဆောက်သွားနိုင်တဲ့နေရာ မြစ်တယ်။ ကျွန်လုပ်ငန်းဟာ သိုင်းလောကရဲ့ မကိုဋ်ဦးဆောင် ပြစ်မဖြစ်ကိတော့ ကျွန်မ အဘတ်မခံမြောနိုင်ပေမယ့် ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်တဲ့နေရာ၊ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်တဲ့နေရာ ခုတော့ မကိုဋ်ဦးသျှောင်ဖြစ်တယ်။

ထိုမက ခေတ္တရွာနားပြီး အင်္ဂါခတ်လေ၏။ အားလုံးငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

အခုကိုစွဲမှာ အင်မတန် တာရှေ့ကြီးမေတယ်။ ကျန်လုပ်ငန်းရဲ့ ရပ်တည်ရေးသာမက သိုင်းလောကကြီး တစ်လုံးအေးငြိမ်းစွာရပ်တည်ရေးဖြစ်တယ်။ ကျွန်လုပ်ငန်းက ရိုးရိုးတန်းတန်း သိုင်းလောကကြီးကို စိုးမိုးလွှမ်းမိုးဖို့ ကြံစည်တယ်ဆိုရင် ဝိဇ္ဇာချုပ်ကြီး အိုယုန်ထု ဘာသာ ကျွန်လုပ်ငန်းကို ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါတယ်။ အခု ကျွန်လုပ်ငန်းက ရိုးသားတဲ့လူမဟုတ်တော့ သူ့လိုပဲ ကောက်ကျစ်တဲ့ ကျွန်မက ကျွန်လုပ်ငန်းကို ဝင်ရင်ဆိုင်တာပါ။ ရှင်တို့အားလုံး အသက်စွန့်ပြီး ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်ဟာ မအောင်မြင်နိုင်စေရ အကြောင်းမရှိဘူး။

ဆန်ကုန်းချိုနှင့် ယွမ်ရွှေကဲတို့ ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း ဝဲယာလူငယ်နှစ်ဦးက ဦးညွတ် ဂါရဝပြုကြ၏။ အားလုံးက အာရုံပြိုင်တည်း တာဝန်ခံကြသည်။

‘စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသက်စွန့်ပြီး တာဝန် ထမ်းဆောင်မိမယ်။ တာဝန်မခံကျရင် အဆတ်ခံပါမယ်’

‘သိပ်ကောင်းတယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ထိုသို့မှတ်ချက်ချပြီး သူ့ရင်ထဲမှ ဆေးပုလင်းအေးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆေးလုံးက လေးမျှားတို့ ဖြစ်သည်။

‘ဟောဒီ အဆိပ်ဆေးဟာ အပြင်းထန်ဆုံးသော အဆိပ်ပေတယ်။ လည်ပင်းထဲ ဆေးရောက်တာနဲ့ ချက်ချင်း သေစေနိုင်တယ်’

လက်ဝဲရံလူငယ်၊ လက်ယာရံလူငယ်နှင့် ဓာန်ကုန်းချိုတို့သည် အလုံးအစုံလုံးစီ လက်ခံယူကြ၏။ အဆိပ်ညှိလှစေရေးပြင်မည့် ဆန်ခိုက်မည့် ကျန်လုပ်ငန်းက သားသုံးဦးကို အဆိပ်ဆေးလုံးများ ပေးလေ။

‘နောက်ဆုံးအချိန် မပျောက်မချင်း ဒီအဆိပ်ကို မထောက်ပါနဲ့။ လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့တဲ့ အခါ၊ ကျွန်လုပ်ငန်းက ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်တတ်တဲ့ အခါကုန်မှသာ ဒီအဆိပ်ဆေးလုံးကို သောက်ကြပါ’

ထက်ယာရံလူငယ်က ခေါင်းညှိတ၏။

‘စိတ်ချပါ... မှာကြားတဲ့အတိုင်း တစ်သေဝေပတ်မီး လိုက်နာမယ်’



နိုင်ချစ်နော်သည် စစ်မြေပြင်ကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်နေသော အရာရှိကြီးတစ်ဦးပင်။ ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ ရှေ့၌ ခေါင်းဆောင်ပြန် လမ်းညွှန်ပေးနေ၏။ သူမသည် ကွန်လုံဝမ်းထဲသို့ သွင်းတစ်ပါးအဖြစ် အမှုထမ်းပူးသွားရမည်။ ထိုအခါက သားများကို မည်သို့ အုပ်ချုပ်ရမည်ကို တတ်ကျွမ်းပြီးသူလေသည်။

‘ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ အိမ်ဝင်းကြီးထဲမှာ အဆင့်မြင့် သိုင်းထွန်းက အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့အားလုံးဟာ အတိတ်မေ့အဆေး အခတ်ခရရင်ခရမယ်။ မခရရင် ဖြေဆေးကို နာခံရသောက်နေရတဲ့ ထိန်းချုပ်ဆေး အခတ်ခံရတဲ့လူ ဖြစ်လာမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ သေဖို့ ဘာမှ ဝန်မလေးဘူး။ တစ်စဉ်းစားရင်ဘော့ သူတို့ဟာ အင်မတန် သနားစရာ တွေပဲ။ သူတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ပါ။ မရှောင်နိုင်ရင် မညှဉ်းတမ်း တိုက်ပါ’

ယုမ်ရွှေကသည် သူ့အစ်ကိုကြီး ဆန်ကွမ်းချို အဆိပ်ခါးကို ပြန်လည်သတိရလာပြီး ကြောက်သီးထသွား၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက လိုအပ်သည့် စကားတစ်ခွန်းကို မေးလျှင် ‘ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ အိမ်ဝင်းထဲကို ခိုးဝင်လို့ရမလား’
‘ဘယ်ရမလဲ’
‘ဘယ်လိုဝင်ရမလဲ’

‘ပြောမယ်လေ။ ကွန်လုံဝမ်းဟာ သူ့အိမ်ဝင်းကို အစေ့စဉ် အကြပ်တွေ ခိုင်ခိုင်မာမာ ချထားတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယောဝီစီစီမုဆရာထော်ရဲ့ အကူအညီကို ယူရတာပေါ့’

စီမုဆရာထော်က...
‘ကျုပ်က ကူညီဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ အဆင်သင့်ပါပဲ’

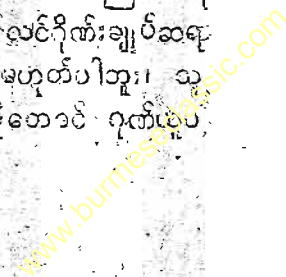
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထွန်းမှာ နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။ ရှောင်လင့်ကျောင်းထွက်မှ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို အတင်းအကျပ် နေခိုင်းရမည်ဆိုသည်မှာ အတော်ကလေး မဖွယ်မရာသော အလုပ်ဖြစ်နေသည်။

ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တာဝန်ပေးခြင်းမှာလည်း သိုင်းဂိုဏ်းကြီးအချင်းချင်း မျက်နှာအိုးမည်းသုတ်ရာ ကျနေသည်။

‘မိန်းကလေး။ စီမုဆရာထော်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်ကလေး ချင့်ချိန်ခင်းစားရလိမ့်မယ်’

နိုင်ချစ်နော်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘ဒါကို စိတ်မဝင်ပါနဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး။ သိုင်းလေးကကြီးတစ်ခုလုံး သေဘေးကြုံနေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ရှောင်လင့်ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်မတို့ကို အပြစ်တင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အပည့် အဆုတ်စွန့်ပြီး ကူညီတဲ့အတွက် ပိုတောင် ဂုဏ်ယူပဲ သိမ့်ဦးမယ်’



ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိမ်ထဲမှာ စကား ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ
 ချော့ စိမ့်ဆရာတော်ကလည်း ငြိမ်သက်စွာ ခုပ်ခနဲသည်။
 'အင်း... ဒီစကားမလေးဟာ စကားပြောလဲ ပြတ်သားတယ်
 အပြုအမူကလဲ ပြတ်သားတယ်။ မျက်လုံးတွေကလဲ အင်မတန်
 ပါးနပ်စမ်း၊ ရက်စက်ပုံလဲရတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ယှဉ်နှိုင်း
 ယေဘုယျတယ်။ ဘာဝန်ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ ဘယ်သူ့မျှ
 ကိုမှ ဆောက်မယ်ပဲ မတတ်ဘူး'

စိမ့်ဆရာတော်သည် စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချနေသည်။
 'ကျုပ်ကတော့ ထားလိုက်ပါတော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အပေါင်း
 ဆရာတော်တွေကော'

အဲဒီဆရာတော်တွေ မိသားစု အဆိပ်တွေကို ကျွန်ုပ်
 ကျွန်ုပ်တို့ကလဲ ကုသပေးပါမယ်။ အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်တဲ့
 ရာမှာ ရှိတာမို့ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့'

'ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်အသက်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်ပါဘဲ
 ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ရှောင်လောင် တွေ့ရင်းက ထွက်လာ
 အတော် ကြာနေပါပြီ။ ရှောင်လောင်ကျောင်းတော်ကို ကျွန်ုပ်
 ပြန်ပြီး အကြောင်းကြားနိုင်ရင် ထပ်မံ ထိုက်လာနိုင်ပါမယ်'

'တပည့်ထော်မတို့နဲ့ မပူးပေါင်းဘဲနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့အား
 ဖြန့်ထုက်မယ်ဆိုရင်လဲ အရှင်ဘုရားတို့အဖို့ မလွယ်ပါဘူး။
 ဤတောင်ခြေမှာ ဝိုင်းထားတယ်'

'ထားပါတော့လေ၊ ကဲ... ကျုပ်တောဝန်က ဘာလဲ၊ ကျုပ်
 ဘာလုပ်ပေးရမလဲ'

'တပည့်ကော် အဆိပ်တွေအတိုင်း လုပ်ပေးဖို့ပါပဲ။ လုပ်မယ်
 ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား'

စိမ့်ဆရာတော်မှာ အကြီးအကျယ် စဉ်းစားနေရတော့၏။
 အတန်ကြာမှ...

'ကတိပေးပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်၊ ရှေ့ပါ။ အဲဒီ အဆိပ်
 သေးလုံးကို သောက်လိုက်ပါ။ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးတဲ့အခါ အဲဒီ
 အဆိပ်ကို ပြန်ဖြေပေးပါမယ်'

စိမ့်ဆရာတော်မှာ အံ့အားကြီး သင့်သွားတော့၏။ သူက
 ကျွန်ုပ်တို့ဆီထားပါလျက် အဆိပ်သေး တိုက်ကျွေးပြီး ထပ်မံ
 သိမ်းချုပ်ခြင်းမှာ သူ့သိက္ခာကို စော်ကားရာကျသည်ဟု ယူဆ
 နေသည်။

'ဒတာမလေး... ဝါ... ဝါဟာ'

စိမ့်ဆရာတော်သည် ဒေါသ ထွက်လွန်းသဖြင့် စကားတိုပင်
 ပြောတန်းအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။



အခန်း (၁၃၅)

တိုက်ခိုက်ရေး နည်းပညာများ၏ ဝရိယာယ်

ဆရာတော်က ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီ။ တပည့်
တော်တို့က ဆရာတော်ကို အဆိပ်နှင့် ပြန်ထိန်းချုပ် တာ က
ကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကွန်လုံဝမ်ဆီ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ
ဆိပ်မိထားတဲ့ အနေအထားမျိုးရှိနေမှ သဘာဝကျမှပေါ့။
ဆိပ်ကို တပည့်တော်တို့က ပြန်ဖြေပေးမှာပဲ။

နိုင်ချစ်နောင်က သူမ စီစဉ်သည့်အချက်များကို အကိုအကား
ရှင်းပြနိုင်၏။

ကျန်လှိုက်ကား ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့နေရာမှာ ရှောင်
ထင်ကျောင်းတော်နဲ့ ဘုန်းထူရှိပါတယ်။ အခု ဒဏ္ဍာရီလေးတို
လုပ်တာကတော့ ကုန်လုံဝမ်းရုံ ဝမ်းရိုက်နဲ့ သာမဏမထူးခြားတော့
ပါဘူး။

တပည့်တော်အနေနဲ့ကတော့ ဒီအဘိုင်း ဆောင်ရွက်ရမှား
ဝမ်းရိုက်ကား ညစ်ပတ်ယုတ်မာတဲ့ ဂိုဏ်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဂိုဏ်း
ကို သူ့နည်းနဲ့ ပြန်ထိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ဆရာတော်
မကျညီချင်ဘူးဆိုရင်လဲ တစ်မျိုးစီစဉ်ရမှပေးပါ။

စိမ့်ဆရာတော်မှာ မသက်သာ ဖြစ်သွားရရှာ၏။
ခေါင်းပြို ဒဏ္ဍာရီလေးတစ်စဉ်ချင်သလို စီစဉ်ပေးတော့
ပူပူဆူဆူ ရင်ခွင်ထဲမှဆေးပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြန်ကာ
ဆေးလုံးတစ်လုံး သွန်ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

ဆရာတော် ဟောဒီဆေးလုံးကို သောက်ချလိုက်ပါ။ ကုန်
ဝမ်းတာ ဆရာတော်ကို ဘာမှ ဆံသယရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

စိမ့်ဆရာတော်သည် အိုယန်ထုံအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ အိုယန်ထုံမှာ မည်သည့်စကားမျှ မပြောနိုင်ခွင့်မသ
သဖြင့် ခေါင်းငုံ့နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဆရာတော်သည် ဆေးလုံးကို လက်ခံလိုက်

ကျုပ်အသက်ကို ဒဏ္ဍာရီလေးတစ်ပုဒ်ကယ်သင်ခဲ့ဘယ်ဒဏ္ဍာ
လေးအတွက် ပြန်ပြီးအသေခံရရင်လဲ သေရကျိုးနပ်မယ်လို့ ဆို
ပါတယ်။

စကားဆုံးသောအခါ စိမ့်ဆရာတော်သည် ဆေးလုံးကို မော့
သောက်လိုက်၏။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း နိုင်ချစ်နော်၏ အပြုအမူကို
ဘဝင်မကျဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူ့စိတ် သူ့သဘောမှာ ဖြူစင်လှ
သဖြင့် ငန့်သူ့အား ညစ်ကွက်ဖြင့် အနိုင်ယူလိုသော စိတ်ထားမျိုး
မရှိပေ။

နိုင်ချစ်နော်ဟာ ရက်စက်တဲ့ စိတ်ထားမျိုးရှိတယ်။ နောင်ကြီး
တန်ခိုးက ဘာချည်ရွယ်ချက်နဲ့ သူ့ကိုမူ ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲ မသိ
ဘူး။

ဆန်ကွမ်းချို တွေးတောနေခိုက် နိုင်ချစ်နော်၏ ဝကားသံ
ထုတ်ပေါ်လာ၏။

အခုတစ်ကြိမ် ကုန်လုံဝမ်းဆီ ပြန်သွားတာဟာ ဆရာတော်
ကပဲ ခေါင်းဆောင် သဘောမျိုးနဲ့ ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို ခေါ်
ဆောင်သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ တပည့်တော်တို့ရဲ့ တပ်သား
တွေအနေနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းဆီကို လွယ်လွယ် ဝင်ခွင့်ရပါသိမ့်မယ်။
နိုင်ချစ်နော်က ဆက်ပြော၏။

တစ်ခုခုအားရှိဘယ်၊ တောင်ခြေက ပိုင်းထားတဲ့ တပ်တွေ
ထဲမှာ ကုန်လုံဝမ်းဆီခရိုင်တော့ ဆရာတော်တို့ဟာ အခက်တွေ
ပြို ကုန်လုံဝမ်း ရှိမနေမှသာ ကုန်လုံဝမ်းဆီ တစ်ရောင်ခံဖို့ ကုန်လုံ
ဝမ်းရဲ့ ဂေဟာကို သွားပါရစေလို့ ကုန်လုံဝမ်း တပ်သားတွေကို
ရှင်းပြုလို့ရမယ်။ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ခရိုင် ကုန်လုံဝမ်းဟာ ထွက်ခွာ
လိုက်မယ်။ ဒါဆိုရင် ဝမ်းဆရာတော်မှာရှိတဲ့ အဆိပ်သို့လျှောက်
ခန်းကို မဒဏ္ဍာရီနိုင်တော့ဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုက...

‘ပိုင်းယားတဲ့ တပ်သားတွေနဲ့ မတွေ့အောင် ရွှောင်ထွက်
သွားရင်ကော...’

‘လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ရကောင်း
ရမယ်။ စိမ့်ဆရာတော် တစ်ပါးတည်းဆိုရင် ရကောင်းရမယ်။
အခုလို လူအုပ်ကြီးနဲ့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကုန်လုံဝမ်း
တောင်ခြေမှာရှိနေ မနေဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ ကြိုမသိနိုင်
ပါဘူး။ ဒါက တံ့တရားပဲ’

စိမ့်ဆရာတော်က....

‘က...အလကား အချိန်ဖြုန်းနေမယ်အစား ခုပဲသွားရင်
မကောင်းဘူးလား၊ တော်ကြာ ကျုပ်သောက်ထားတဲ့အဆိပ်က
တန်ခိုးပြနေဦးမယ်’

ဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆရာတော်အတွက် အဆိပ်
ဖြေဆေးကို ဆန်ကွမ်းချိုက အချိန်ကျတိုင်း ထုတ်ပေးပါလိမ့်
မယ်

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားရပြန်၏။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် သက်စွန့်ဆံဖွားသွားရောက်တိုက်ခိုက်ရသူချင်း
အပေါ် အဆိပ်ဖြေဆေးကို နာရီပိုင်းနှင့်ပေးပြီး ထိန်းချုပ်နေ
ရခြင်းမှာ လွန်စွာ ရဲဘော်ရဲဘက် မဆန်ခြင်းကြောင့်ပေတည်း။
နိုင်ချစ်နော်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု အား လှမ်းပြော
၏။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး... သူတို့သုံးယောက်အတွက် မျတ်နာအတူ
တွေ့ကော့ မပါလာဘူးလား’

အိုယန်ထုက ခေါင်းခါ၏။

‘မပါဘူးလော့ ကျုပ်တို့က ဝတ်စုံတွေကိုပဲ စီစဉ်လာခဲ့ကြ
တယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ပြန်ပြီးစီစဉ်ကြရအောင်၊ ကလေးခံမယ့်
သူရဲကောင်းသုံးဦးနဲ့ စိမ့်ဆရာတော်တို့အနေနဲ့ကတော့ ညသား
ခေါင်ယံအချိန်ကျမှ ပညာရှိထန်ရှင် စတည်းချခဲ့တဲ့ တံစခန်းကို
လိုက်လာခဲ့ကြပါ’

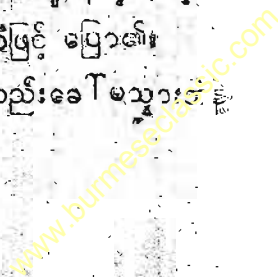
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟု ဆိုလေ့
လည်း ဩဇာအာဏာမဲ့သက်သို့ ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ကုန်လုံဝမ်းကိုယှဉ်ပြိုင်ရာ၌ ရိုးသား၍ဖြူစင်မြင်မြတ်သော ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးအိုယန်ထု ထက် နိုင်ချစ်နော်က ပို၍ အစွမ်းထက်သည်
မှာ အမှန်ပင်တည်း။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထု တို့ ထွက်ခွာသွားကြသော် အနီး
ကွမ်းချိုနှင့် လက်ခဲလက်ယာလူငယ်တို့က ဦးညွတ်ဂါရဝပြုလိုက်
ကြသည်။

ထိုသစ်တောအတွင်းပယ် ဆန်ကွမ်းချို လက်ဝဲရံ လူငယ်
လက်ယာရံလူငယ်နှင့် စိမ့်ဆရာတော်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။
စိမ့်ဆရာတော်က အေးစိမ့်သောလေသံဖြင့် ပြော၏။

‘ဒီဒကာမလေးက ကျုပ်တို့ကို တပါတည်းခေါ်မသွားဘဲ
သာဖြစ်လို့ ဒီမှာချန်ပစ်ခဲ့ရတာလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက ရှင်းပြ၏။



စိမ့်ဆရာတော်က မည်သို့မျှ မပြောကြားပေ။ ဆန်ကုမ်းချီက ကိုယ်တိုင်ပင် ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ခန်းဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

တစ်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စီးတုတ်များ ထိန်ထိန်ညှိုးဆောင် ထွန်းညှိထားကြောင်း တွေ့မြင်ရသည့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအို ယန်ထုံနှင့် နိုင်ချစ်နော်တို့က ကြိုဆိုကြ၏။

စိမ့်ဆရာတော်သည် ရှိသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံနေသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အို ယန်ထုံ ကို ငဲ့ညှာလျက် သူ့အတွက်စီစဉ်ပေးထားသည့် သက်သတ်လွတ်စင်းများကို သုံးဆောင်သည်။ ဆန်ကုမ်းချီ၊ လက်ဝဲရီလူငယ်နှင့် လက်ယာရီ လူငယ်တို့သည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ ဂါရဝပြုပြီး ဆုတိုဝမ်းများကို ဖြည့်တင်းကြလေ၏။ အားလုံး စားမသောက် ပြီးသောအခါ နိုင်ချစ်နော်သည် အဝါရောင်အထုပ်တစ်ထုပ်ကို သယ်ယူပြီး သူတို့ရွှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

ထိုအထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ သားစေ့ မျက်နှာဖုံးတသုံးခုနှင့် ခရမ်းရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံများကို တွေ့ရလေ၏။ နိုင်ချစ်နော်က....

‘ကုန်လုံဝမ်းဟာ အင်မတန် သံသယများတယ်။ ဒါကြောင့် မျက်နှာဖုံးအတုနဲ့ ခရမ်းရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတွေကို တပြင်းရှာဖွေရတာပါ။ ဒါဆိုရင် ကုန်လုံဝမ်းအနေနဲ့ရုတ်တရက် ရန်သူမှန်း မသိနိုင်ဘောပါဘူး။ မလိုအပ်ရင်လဲ မသုံးနဲ့ပေးထွက် ရုတ်တရက် စိမ့်ဆရာတော်အား လှမ်းကြည့်၏။ ‘ဆရာတော်ကတော့ ခဏလော့ကို သည်းခံပါနော်’

‘ဘာများလဲဒကာမလေး၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ’
‘ဆရာတော် အနေနဲ့ လက်ထိတ်ခတ်ခံပါ။ အဖမ်းခံရသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ပါ။ ကုန်လုံဝမ်းနဲ့ ထိပ်တိုက် တွေ့ရင်တော့....’

သူမသည် စိမ့်ဆရာတော်၏ နားနားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြောလေ၏။

‘ကျုပ်မှတ်မိပါပြီ’
စိမ့်ဆရာတော်က ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

သူမသည် ဆန်ကုမ်းချီအား ပုလင်းတစ်လုံး လှမ်းပေးသည်။ ‘ဟောဒီဆေးကတော့ ဘုန်းတော်ကြီး စိမ့်အတွက် အဆိပ် ဖြေဆေးပဲ။ ဆယ်နှစ်နာရီခြား နှေးလုံးတစ်လုံးစီ တိုက်ပါ’
ဆန်ကုမ်းချီက လှမ်းယူစားလိုက်၏။

နိုင်ချစ်နော်သည်အများ၏အလယ်တွင် မြေပုံစာရွက်တစ်ရွက် ပြန်ချသည်။

‘ဒါဟာ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့ အိမ်ပုံစံပဲ။ စေ့စုံအောင် ရေးဆွဲထားပါ။ တယ်၊ ကျွန်မထွက်လာတာ လေးနှစ်ကြာပြီဆိုတော့နည်းနည်းပါးပါးပြောင်းလဲမှု ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်။ လမ်းခရီးမှာ ဒီပုံစံကို လေ့လာသွားကြပါ’

သူမသည် မြေပုံကိုယောက်ပြပြီး အဝင်အထွက် တံခါးများ၊ ပြတင်းတံခါးများ၊ အခန်းများအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

‘ကဲ... ဒါလောက်ဆိုရင် အတော်အသင့်တော့ သဘောပေါက်လောက်ပါပြီ။ ရှင်တို့ သွားချင်ရင် သွားနိုင်ပါပြီ’

၂၅၆ နတ်ကျောင်းပျက်အစဉ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထရပ်ပြုံး ခိုက်ချုပ်ကြီး အိုးယန်ထုံကို ဂါရဝပြု၍ ဘုတ်ကောင်း၊ သူ့နှောကံမှ အခြားသူများ လိုက်ထွက်လာသည်။

သုံးခိုင်မျှလမ်းလျှောက်သွားပြီးသောအခါ ကျွန်လှိုက်ကားများ ထိန်းသိမ်းထားသည့်နေရာမှ လွန်မြောက်လာကြသည်။ တံနက်အပိုင်းမှာ ဝမ်းဂိုက်ကားများ ထိန်းသိမ်းထားသည့် နေရာဖြစ်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဘုတ်နိုင်ငံသို့ အစောင့်များနှင့် လွတ်ကင်းညွှန်နေရာကို ရွေးချယ်သည်။ တွေ့ရှိရသည့် အစောင့်များသည် စံမူဆရာအစီအစဉ်ဖြင့် မည်သို့မျှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မရှိကြချေ။ ခွင့်ပြုသည်သာ ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကံကောင်းထောက်မစွာ ဝမ်းဂိုက်ကားများကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့လေ၏။ လက်ရွေးစင် ကျွန်လှိုက်ကားများသည် ဆက်လျက်တော့ပေး နေရန်ခံကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက မိုးပေါ်ဧကန်ပြုပြီး....

မကြာခင် ကျုပ်တို့ကျုံးကျန်းဒေသကို ရောက်တော့မယ် ဘုတ်အားလုံးမြေပြန့်ဒေသသို့ရောက်သောအခါ မိုးသောက်အရက်ကျင်း၍ အလင်းရနေပေပြီ။ ကွန်လုံဝင်၏ လူများလည်း တစ်ယောက်မျှ မမြင်ရတော့ချေ။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မနားဘဲ လျှောက်လာကြရာ နောက်ဆုံး ကျုံးကျန်းဒေသသို့ ရောက်လာလေတော့၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက စံမူဆရာတော်အား လျှောက်ထား၏။

ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့မြို့လွှာထဲဝင်မယ့်အစား မြို့စွန့်ရွာစွန့်ကာ ဘုရားကျောင်းပျက်တို့မှာ တည်းခိုတခွာ ပိကောင်းမယ်နဲ့ တွေ့ပါ့ကယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် မြို့ထဲရှိတည်းခိုဆိုင်များ၌ မတည်းခိုဘဲလူ့ဖမ်းသော သစ်ကောများအတွင်းရှိ ဘုရားကျောင်းပျက်တစ်ခု၌ ဝင်ရောက် နားခိုလေ၏။

ဘုရားကျောင်းပျက် ဆိုသော်လည်း အတွင်း၌ ရှိနေသည့် ခန်းမဆောင်များ၊ အမွှေးတိုင်စင်များ၊ သစ်သားခုံကြီးများမှာ အကောင်းပကတိ ရှိနေသေးသည်။

နတ်ရွပ်ကြီးများမှာမူ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည်။ အကောင်းတူ၍ တစ်ရွပ်မျှမရှိတော့ပေ။ ဖိန့်ဖိန့်နှင့်ပင့်ကူအိမ်များ ထူထပ်များပြားနေခြင်းက ဤဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး အတွင်းသို့ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလှကြောင်း သက်သေပြနေပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

ဆရာတော်၊ တပည့်တော်တို့ ဒီမှာပဲခဏနားကြမယ်။

လတ်ယာရုံလှယ်က....

အကြောင်းရှိလို့လားအစ်ကိုကြီး၊ ပြောချင်တာက အချိန်အချက်တစ်ခုခု ရှိလားလို့ ဆိုလိုတာပါ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး....



ထိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူးက မှာကြားလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ ရာကနေ လူတစ်ယောက်ကိုစောင့်ရမယ်တဲ့

ဆန်ကွမ်းချို မြို့ထဲရွာထဲ၌ မနားခိုခြင်း အကြောင်းရင်းကို ထိုအခါကျမှ အားလုံးသိကြတော့၏။

ကုန်လုံ့မိမိ၏အိမ်အပြင်မှတိုက်မည့် သူရဲကောင်းသုံးဦးထဲ၌ လင်္ကာရဲလူငယ် ကျန်းဖန်းလည်းပါဝင်ရာ ကျန်းဖန်းကမေးခွန်း ထုတ်လေ၏။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ဘယ်သူ့ကိုစောင့်ရမှာလဲဟင်၊ ကျွန်တော်တို့ သိတဲ့လူများလား’

‘မသိဘူး။ လူတစ်ယောက်လာဆက်သွယ်သိမ့်မယ်လို့ ပြော တာပဲ’

‘ကဲ....ကဲ....အားလုံး လူသူမြင်ရခက်တဲ့ ထေခင်အသီးသီး မှာ ထိုင်ပြီးစောင့်ကြပါ’

ဗီမုဆရာတော်သည် မည်သူ့ကိုမျှ စကား မပြောတော့ဘဲ ထောင်တစ်ခုခုရှိထိုင်ကာ အတွင်းအားလေ့ကျင့်ခန်း လေ့ ကျင့် လေ့တော့၏။ ဆရာတော်သည် ထင်းရှူးသစ်တောအတွင်း ၌ အတွင်းအားလေ့ကျင့်ကစားကစားစိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေခဲ့စေ ဆည်း။ ယခု အတွင်းအား လေ့ကျင့်ပြန်သောအခါ ထိုစဉ်က အတိုင်း အံ့ဩရပြန်သည်။

အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ အမှောင်ရိပ်လည်း သမ်းလာ၏။ လုံးဝမှောင်မိုက်လာသည်အချိန်တိုင်မှ တိုးညှင်းသော ခြေသံကြား ကြားကြရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အော်ငေါက်လိုက်၏။

‘ဘယ်သူလဲဟေ့၊ အခွင့်မပေးဘဲ ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲကို ဝင်လာတာ’

‘ကျုပ်....’

တိုးညှင်းသောလေသံက သံပြည်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ၏။ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် ယမ်းထိုးနေသော ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်အနိုင်

တစ်ခုကိုတွေ့ရ၏။ အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော ခန္ဓာ ကိုယ်သည် အမှောင်ထဲ၌ ပျောက်ကွယ်နေ၏။ ရှည်လျားသော အရပ်အမှောင်းကြောင့်တစ္ဆေသရဲတစ်ဦးပမာထင်မှတ်ရလေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူထံသို့ဖြည်းဖြည်းစွာလျှောက်သွား၏။ သက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုသည်။

‘ဆရာကြီးက ကျန်းအမည်ရှိတဲ့လူပါလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဝမ်းအမည်ရှိတဲ့လူပါ’

အချိန်အချက်စကားက မှန်ကန်သွားလေပြီ။

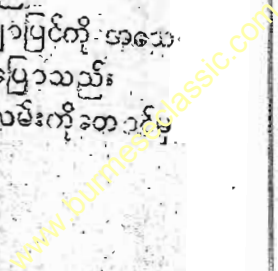
ဆန်ကွမ်းချိုက....

‘ဘာများ ညွှန်ကြားချက် ပါခဲ့ပါသလဲ’

အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆားသူသည် နှင်ခွင်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခတ်ယူပေးလေ၏။ ထိုခနားချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားသည်။ ငြင်းညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်ဝဲရံလူငယ်ကျန်းဖန်းသည် ထိုလူ၏ကျောပြင်ကို အသေ ချောငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုခနား တီးတိုးပြောသည်။

‘အစ်ကိုကြီး၊ ဒီလူဟာ ရောဂါသည်ပဲ၊ လမ်းကိုတောင်မှ မြှင့်မြှင့်ဖြောင့်တန်းအနီး မလျှောက်နိုင်ဘူး’



ငါ့မိခင်ကလေးက ဝင်၍ မှတ်ချက်ပေး၏။
'တမင် ဟန်ဆောင်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်'
'ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ထက်ထဲမှ အထုပ်ကို အောက်သို့ ချ
လှိုက်၏။

လက်စွဲရုံလူငယ် ကျန်းဖန်းအား လှမ်းပြောသည်။
'ညီသေး... ဖယောင်းတိုင်ပါရင် ထွန်းလိုက်ပါ။'
မကြားမီ ဖယောင်းတိုင်မီး လင်းလက်လာလေ၏။
'အားလုံးသတိရှိကြပါ။ ဟိုလူက အထုပ်ထပ်ထပ်ပေးသွား
တယ်'

လိစင်းက...
'ကျွန်တော် ပွင့်ရမလား အစ်ကိုကြီး'
'ပွင့်လေ'

အထုပ်ပွင့်သွားပြီးနောက် ဝေ့တံဆိပ်တုံး သုံးခုကို တွေ့မြင်
ရ၏။ စာတစ်စောင်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

'စာရသွင် ချက်ချင်းခရီးဆက်ပါ။ နေ့တစ်တစ်နေ့ နံနက်
ငါ့နာရီမတိုင်မီ ကျွန်လုံဝမ်း၏အိမ် အနောက်ဘက်သို့ ရောက်
သွားရန်လိုသည်။ တားဆီးမှုများရှိက ထိုဝေ့တံဆိပ်တုံးများကို
ပြသပါ။ ကြိုဆိုသူရှိလျှင်လဲ လိုကြည်အပ်သူမှာမဟုတ်ပါ'

စာပါအကြောင်းအရာများဖြစ်၏။ စာအောက်တွင် လက်
မှတ်ရေးထိုးထားသော်လည်း မညီသူ ထက်မှတ်မှန်း မသိရပေ။
ကျွန်လုံရိုက်တံဆိပ်တော့ ရိုက်နှိပ်ထားသည်။

လိစင်းက...

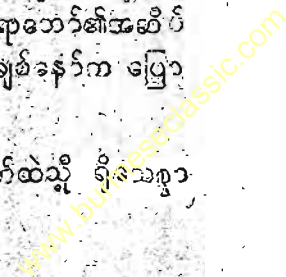
'စဉ်းစားစရာပဲ။ သူ့သာ ကျန်လုံရိုက်တံဆိပ်များနှင့် ဘာဖြစ်
လို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထားဆက်သွယ်ခဲ့တာလဲ။ ကျွန်လုံ ရိုက်
သား မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လဲ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်
ကို သိနေရတာလဲ။ ကျွန်လုံဝမ်းဟာ အင်မတန် ဉာဏ်များတယ်
လို့ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သတိ
ထားမှ တော်ကာကျလိမ့်မယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဝေ့တံဆိပ်တုံးများကို ကောက်ယူပြီး လက်
စွဲရုံလူငယ် ကျန်းဖန်းအား တစ်ခု၊ လက်ယာရုံလူငယ် လိစင်း
အား တစ်ခုပေးသည်။ ကျွန်တစ်ခုကို သူယူထားလိုက်သည်။ စိမ့်
ဆရာတော်ကိုမူ တံဆိပ်တုံးပေးအပ်ရန် မလိုပေ။

'ကျွန်လုံဝမ်း ဉာဏ်များတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါတို့အားလုံး
သိထားပြီပဲ။ အားလုံး သတိစီရိယရှိရင်တော့ ဘေးအန္တရာယ်
ရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒီတံဆိပ်တုံးတွေ ဖြစ်လာပြီး စာပါ ညွှန်ကြား
ချက်အတိုင်း လိုက်နာကြပေတော့'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် အတင်းအဓိတ်ထဲသို့နှိုက်လိုက်ရာ ဆေးပုလင်း
ဆစ်သုံးထွက်လာ၏။ ထိုဆေးပုလင်းမှာ စိမ့်ဆရာတော်၏အဆိပ်
တုံးကို ဖြေပေးမည့် အဆိပ်ဖြေဆေးဟု နိုင်ချစ်နန်းက ပြော
ပြီး လူ့အား ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆေးပုလင်းကို ဆရာတော်၏လက်ထဲသို့ ရှိသကဲ့
သို့ပေး၏။



ဆရာတော် ဒါဟာ အဆိပ်ဖြေဆေးပါပဲ၊ ဆရာတော် ကို ဆယ်နှစ်နာရီကြား တစ်ခါ ပေးနေရင် တပည့်တော် လိမ်ပြော မသင့်တော့ဘူး၊ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ချီးတူပေါင် ဘက် အသေခံတိုက်နေတဲ့လူချင်း ပြန်ထိန်းချုပ်နေတယ်ဆိုတော့ သဘာဝမကျဘူး

ဒကာလေး

ဘုရား

ဒကာလေးရဲ့ စိတ်ထားကိုတော့ ကျုပ် တတယ်ပဲ လေးစား ချီးကျူးပါတယ်

ဆန်ကွမ်းချို ငြိမ်နေ၏။

စိမ့်ဆရာတော်က ဆက်ပြော၏။

တကယ်တော့ ဒကာလေးတို့ဂိုဏ်းရဲ့ ဗိုလ်ခိုက်ရေး နည်းပညာမှူးဟာ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ကော ဒကာလေးကိုပါ လိမ်ညှာခဲ့တာပဲ။

အရှင်ဘုရားဟာ သာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဘုရား

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ သူ ကျုပ်တို့ပေးတဲ့ အဆိပ်ဟာ တကယ့်အဆိပ်ဆေး မဟုတ်လို့ပါဘဲ

ဒါဟာ သာသဘောလို့

ကျုပ်က သူ့ရဲ့အဆိပ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ခံနေရတဲ့အတွက် ကျန်တဲ့ ဂိုဏ်းရဲ့ တာဝန်ပေးချက်ကို တိတိကျကျ လိုက်နာလိမ့်မယ်လို့ လူထုဆန္ဒမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူပေးတာ တကယ့်အဆိပ် မဟုတ်ပါဘူး

အရှင်ဘုရား.... အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်ရင်းနဲ့ သိတယ် ဆိုပါတော့ ဘုရား

မှန်တယ်၊ ထင်းရှူးတောထဲမှာ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်တုန်းတလဲ ကျုပ်ရဲ့သွေးကြောမှာ ဘာအတားအဆီးမှ မရှိဘူး၊ အခု ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာ အတွင်းအားကျင့်စဉ် ကျင့်တော့လဲ ဘာအတားအဆီးမှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်ထဲမှာ ဘာအဆိပ်မှ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာပြီပေါ့

ဒါဖြင့် ဒီအဆိပ်ဖြေဆေးတော့က....

ဟား....ဟား....ဟား....ဟား

စိမ့်ဆရာတော်က ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လေ၏၊ ဆရာတော်၏ စိတ်ထဲတွင် ဆန်ကွမ်းချိုအား ညှိနှောရင်းချစ်ပမာ ခင်မင် သွားသည်။

လှင်ပစ်လိုက်တော့ ဒကာလေး၊ တကယ်တော့ ဒကာလေးရဲ့ ခိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူးဟာ ကျုပ်တို့ လျှော့ချက်ထမ်းတာပေါ့၊ ဈာန်ဟာ မျှောင်လင်ကျောင်းတော်မှာ အတော်ကလေး ဩဇာရှိတဲ့ ဆရာတော်ပါ၊ ကျုပ်နဲ့တက ထွက်ပြီးတဲ့ ဇကာ အစီအစဉ်ကို ကျုပ်က ခြေနဲ့ မဖျက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကတိကိုယ်ဖျက်တဲ့ သူလောက် အဆိုးမကျတဲ့ လူဟာ ဒီလောကမှာ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်အသေခံပြီး ကူညီဖို့ ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီကတိဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ ကျုပ်စိတ်ရင်းကို အဲဒီဘာမှလေး သဘောမပေါက်ပါဘူး

သည်းခံတော်မူပါ ဘုရား၊ ပညာရှိ ထန်ရှင်ဟာ အဲဒီနိဒါးကလေးကိုပဲတိုက် ခိုက်ရေးနည်းပညာမှူးနေရာနဲ့ လင်းလျော်

တယ်လို့ ရွေးချယ်သွားခဲ့ပါကယ် အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ လူ့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ဖို့ဆိုရင် ဆူ လက်ကိုတောင် သူ့ဖြစ်မယ် မိန်းကလေးမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ တွန့်လုံဝမ်းကို သူလိုညစ်နိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကသာ တွန်းတုတ်ရည်စူး ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှာပဲ။

‘ကြော့...ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ က ဘာမျှ မစက်မက်ဘဲ ငြိမ်နေတာကိုး။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ကိုတောင် နည်းနည်း အထင်သေးခဲ့မိဘယ် လက်ဝဲရံလူငယ် ကျန်းဖန်းနှင့် လက်ယာရံလူငယ် ထိစင်းတို့ မှာ ထိုစကားအတွက် မခံချီမခံသာ ဖြစ်သွားကြသည်။

‘အရှင်တုရား’
‘နှစ်ဦးစလုံး ဖာစီပြိုင်တည်း အသံထွက်လာကြပြီးမှ ချက်ချင်း ပြန်ရပ်သွားသည်။ စိမ့်ဆရာတော်သည် လူငယ် နှစ်ဦးအား ထူးထူးဆန်းဆန်း လှည့်ကြည့်၏။

ဆန်ကွမ်းချိုက လူငယ်နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို နားလည်ဆင်ခြင်ပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှ မပြောရန် လက်ကားပြသည်။ သူက စိမ့်ဆရာတော်အား ဆက်ချီရှင်းပြ၏။

‘ဆရာတော်... ဒီလူငယ် နှစ်ဦးဟာ ကျန်လှဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ရဲ့ သက်တော်စောင့် လူငယ်နှစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီးကို သူတို့ အင်မတန် ရိုသေလေးစားကြပါတယ်။ ဧဝံ ဧဝံက ဆရာတော်စကားကို သူတို့ ချေပကြမလို့ပါ။ သူတို့ ချေပမယ်စကားကို တပည့်တော်ကပဲ ကိုယ်စားပြောပြပါရအောင်။ စိမ့်ဆရာတော်က လက်ကာရှင်း...’

‘ဒကာလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို ကျုပ် တောင်းဝန်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အိုယန်ထုံ ကို စော်ကားချင်လို့ မပြောတဲ့စကား မဟုတ်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်မယ်လို့ထဲ ထင်ပါတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီး အိုယန်ထုံ ရဲ့ သဘောသဘာဝအတိုင်းကို ဟိုဒကာမလေး ပြောဖြည့် ကောင်းစွာချီ တစ်ဝက်ကြောင့် ကျုပ်ထဲ နားလည် သဘောပေါက်နေပါပြီ။’

လူငယ်နှစ်ဦးမှာ စိမ့်ဆရာတော်ကဲ့သို့သော ဝါခင်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက ချေချေဝင် တောင်းပန်သဖြင့် ကျေနပ်သွားကြသည်။ ဆန်ကွမ်းချိုက စိမ့်ဆရာတော်အား ပြုံး၍ပြောလေ၏။

‘ဆရာတော်... အဆိပ်ပြေဆေးပုလင်းကို တပည့်အဘိလူငယ်ပစ် လိုက်တော့မယ်’

ဆရာတော်က ရယ်ရင်း...
‘လူငယ်ပစ်တဲ့ ယူလာရင် ဒကာလေးပဲ အိတ်လေးတာ အဖတ်တင်မှာပဲ’

အဆိပ်ပြေဆေးပုလင်းသည် ဆရာတော်အား ပျက်၏။ ပျက်စီး နေသော ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လူငယ်ထွက်သွားလေ သတည်း။

ဆခန်း (၁၃၈)

စံတော်အိမ်သို့ ထိုးဖောက်ခြင်း

စိမ့်ဆရာတော်၊ ဆန်ကုန်းချို၊ လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့သည် တစ်ဦး၏ စိတ်သဘောကို တစ်ဦးက အတော်အတန် သိရှိ သွားကြပြီဖြစ်၍ လေးယောက်စလုံး ရဲဘော်ခဲ့တတ် စိတ်ဖြင့် လေးစားခင်မင်သွားကြသည်။ စိမ့်ဆရာတော်မှာ ဝါခြေအကြီး ဆုံး၊ သက်တော်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ ခိုသေစွာ ဆက်ဆံကြ၏။

စိမ့်ဆရာတော်မှအပ ကျန်လူအားလုံး ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် များ ဝတ်ဆင်ထားကြသဖြင့် ကုန်လုံဝမ်၏ ဝမ်ဂိုဏ်းသားများ နှင့် ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်နေသည်။

၂၆၈ တက္ကသိုလ်နေ့သင်းအစာစီ

နံနက် ဝါးခါးရီမတိုင်မီ တက်သူတို့နှင့်ခွဲကြရာ နောက်ဆုံး ဝါးပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေသည့် နေရာသို့ ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။ ဤနေရာမှာ ထိပ်ကပ်မှ ကျားပုတ်ဘုရင်ကြီး တူထန် ဟို ရောက်ရှိခဲ့သော ကွန်လုံဝမ်း၏ ခရီးမှာ ကွန်လုံဝမ်း၏ ဇနီး သည် ကွန်ကတော်ကြီး နှင့်ဆိုင်သည့် ဂေဟာကြီးဖြစ်၏။ ဝမ်း ဂိုဏ်းသားများ အသိအမှတ်ပြုထားသည့် နာမည်မှာ ဝမ်းကတော် ဂေဟာ ဖြစ်၏။

ယခု ဆန်ကွမ်းချိုတို့ ရောက်ရှိလာသည့် ကျန်းကျိုးဝေသမှာ ကွန်လုံဝမ်း၏ စံအိမ်ရှိသည့်နေရာ ဖြစ်သည်။ ဤစံအိမ်သည် ဂေဟာများစွာ ကျယ်ပြောသည့်နေရာကြီးကို ဗဟိုပြုကာ ဌာနချုပ် ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ရာ နိုင်ချစ်နော်ပေးသည့်မြေပုံသာမရှိပင်မီ ကွန်လုံဝမ်း၏စံအိမ်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခု သူတို့ရောက်ရှိနေသည့် ဝါးစော့မှာ စံအိမ်ဆီသို့ ဝင် နိုင်သည့်နေရာ၏ နယ်စပ်ဒေသ ဖြစ်သည်။ ထို ဝါးစော့ထဲ၌ ကွန်လုံဝမ်း၏ဘက်တော်သား အစောင့်အုပ်သားများ များစွာ ရှိနေ၏။

သို့သော် ထိုအုပ်သားများသည် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ အားလုံးထံ မဘားမြစ်ကြေးခွေ အစွန့်အပျားမှ တပ်သားများဖြစ်၍ အတွင်း ဖိုင်း စောင့်ကြပ်သူများကဲ့သို့ သတိမိရှိသ မရှိကြပေ။

ထိုသို့ ဝင်ခွင့်ပြုခြင်းအတွက် ဆန်ကွမ်းချိုတို့ စဉ်းစားနိုင်သည့် အချက်မှာ အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ထံ ဝမ်းဂိုဏ်းသားအဖြစ် မှတ်ယူပြီး ဝင်ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စီမံဆရာတော်ကိုမူ ဝမ်းဂိုဏ်းသားများ ဖမ်းဆီးလာသည့် အကျဉ်းသားအဖြစ် မှတ်ယူပုံ ရပေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် ဝါးစော့ကြီးအတွင်း အချိန် အတော် ကြာကြာ ခရီးဆက်ရသည်။

စီမံဆရာတော်သည် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်၏။

‘အချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး။ ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ စံအိမ်ကို မြန်မြန် ရောက်မှ မြစ်ပယ်’

‘မုန့်ပါတယ်၊ ခံပည့်တော်တို့ မမြေကြော့ရင် ပိုကောင်း ပါလိမ့်မယ်’

‘ကိုယ်ဖော့ပညာ သုံးဖို့ခဟုတ်လား၊ စော့စော့ကတည်းက သုံးသင့်တာပဲ’

‘အကြောင်းရှိပုံပါဆရာတော်၊ တပည့်တော်တို့အားလုံးကိုယ် ဖော့ပညာသုံးပြီး ဒီတော့ထဲဝင်ရင် အစောင့်အောက်ကို လွယ်လွယ် ကျော်ဖြတ်နိုင်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်လုံဝမ်းရဲ့ စံအိမ်ထဲကူးရာ သတိပေးချက်တွေရောက်ပြီး မြှင့်ခင်းနားတောင် မကပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ အခုလို အေးအေးဆေးဆေး ထာတော့ တပည့်တော်တို့ကို သူတို့ သိသယမရှိတော့ပါဘူး’

‘အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ’

‘အခုလဲ ကိုယ်ဖော့ပညာ သုံးပြီး ပြောတန်ပြေး၊ လိမ်း လျှောက်တန် လမ်းလျှောက် လှုပ်ရှားပဲ’



ဒကာလေးပဲ သင့်သလိုလုပ်ဆောင်ဝါ၊ ကျုပ်တို့လို့ နောက်က အခြေအနေကြည့်လိုက်မယ်

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ၏နားနှင့် မျက်စိကို အထူး အာရုံပြု၍ ရှေ့မှ ဦးဖောက်ပြေးလေ၏။ ကင်းစခန်းရှိသည်ဟု သံသယရှိသည့်နေရာတွင် အရှိန်လျှော့၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ထိုအချိန်များတွင် စိမ့်ဆရာဘော်ကလည်း အကူအညီပေး၏။

ငါးမိုင်ခန့် ပြေးလိုက်လျှောက်လိုက် လှစ်လာကြရာ ဝါးတောကြီး တဖြည်းဖြည်း ပါးလာ၏။ ဝါးသောအတွင်း၌ ကင်းစခန်း ဆယ်ခု တွေ့ခဲ့ရသည်။

မဆမဖိုင်း၌ ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကင်းစခန်းများက စစ်မေးလျှင် မည်သို့ ကြံဖန်ဖြေရှေ့မည်ကို ထွေးတော ပူပန်နေသေးသည်။ ကင်းစခန်းလေးခုခန့် ကျော်လွန်လာသောအခါ လုံးဝ မပူပန်တော့ပေ။ ကင်းစခန်းများကလည်း သူတို့ လူစုအား မတွေ့မြင်သည့်အလား လုံးဝ အရေးမလုပ်ပေ။

ထို့ နောက် ခြက်ရိုင်းလွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်မှ မြက်ပင်ကြီးများသည် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သဖြင့် ထိုလွင်ပြင်ထဲ၌ မည်သည့် ထောင်ချောက်များ ဆင်ထားမည်ကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဘေးမှ ကျော့ပတ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ခရီးရှည်လောက်လည်း အန္တရာယ်ကင်းနိုင်သည်။

သူယူဆသည့်အတိုင်းပင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကျော့ပတ်လာသည့်တိုင် မည်သည့်ထောင်ချောက်၊ မည်သည့်ကင်းစခန်းနှင့်မျှ မတိုးဆဲ ရှိနေလေ၏။

စိမ့်ဆရာဘော်က လမ်းလျှောက် မင်းချီးကျူးသည်။

ဒကာလေးရွဲစိတ်ကူး ကောင်းတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရူလ၊ ဘောက်မီဘော့ ကုန်လုံဝမ်းရဲ့စိတ်အိမ်ထဲဆောက်မှာပဲ၊ မြေပြင်အရတော့ သူ့ခြံဝင်းကြီးကလဲ သိပ်ကြီးနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ တယ်ဘက်က ဝင်ကြမလဲ။

ဆန်ကွမ်းချိုက....

‘ယက်ဝဲဘက်က ဝင်မယ်ဘုရား၊ အဲဒီ ခြံဝင်းထဲမှာ တခြားအဆောင်တွေကလဲ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ လက်ဝဲဘက်ကဘော့ ဝါးပင်တွေချည်းရှိတယ်လို့ ပုံစံထဲမှစ တွေ့လိုက်ရတယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်လဲ သဘောတူတယ်’

မကြာမီ မြက်ရိုင်းလွင်ပြင်အဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုနေရာ၌ မြင့်မားသော ထင်းရှူးပင်ကြီးများကို စတင် တွေ့ရသည်။ ထိုထင်းရှူးတောကြီး၏ အလယ်တွင် ကုန်လုံဝမ်း၏စိတ်အိမ် တည်ရှိပေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထင်းရှူးတောစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခု လှုပ်ရှားသွားသည်ကို အားလုံးပင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ကြရ၏။ အားလုံးက ကြောအခြင်များ တောင်တင်းသွားကြ၏။

စီမံဆရာတော်က...

‘ခကာလေးတို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝမပေါ့ကြန့်တော့၊ ကုန်လုံဝမ်းပိုင်တဲ့နယ်ခမြေထဲ ဆယ်မိုင်လောက် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကြပြီးလို့ ခုတစ်ခါ တွေ့မယ်ကင်းစခန်းတွေကတော့ စောစောက ရှေးနိုးတွေ့လို့ သဘောကောင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဆရာတော် မိန့်ကြားတာမှန်ပါတယ်၊ ခုလို အစောင့်တွေ လှူဓါရူးတာ မြင်ခန့်ရပြီမဟုတ်လား’

လက်ဝဲရံ ကျန်းဖန်းက ထောက်ခံလိုက်၏။ သူတို့အားလုံး သတိရှိယနှင့် ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ အရှက်ဘက်စ ပြုလာသဖြင့် အလင်းရောင်ကလေးလည်း အနည်းငယ် ရရှိလာသည်။

ထိုစဉ် ထင်းရှူးသစ်တောထဲမှ စတီစိုနက် ဝတ်ဆင်ထားသူ တစ်ယောက်ထွက်လာ၏။ သူတို့အား အရေးတကြီး လက်ယပ်ခေါ်နေလေ၏။

‘ခကာလေး သတိထား’

စီမံဆရာတော်၏ သတိပေးသံ

‘အစ်ကိုကြီး၊ ကုန်လုံဝမ်း သိပ်ဉာဏ်ချွားတယ်’

လက်ယာရံလူငယ် ခိုဝှမ်း၏ သတိပေးသံ

‘အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလူ့ ကိုယ့်လူဖြစ်ခယ်မထင်ဘူး’

လက်ဝဲရံလူငယ်၏ သတိပေးသံ

ထစ်ရှိုန်ထိုးထွက်ပြေးရန် ဟန်ဖြင့် နေသော ဆန်ကုမ်းချိုမှာ ထန်ခနဲရုပ်သွားလေ၏။

‘ဆရာတော် ဒီလူ့ဟာ တပည့်တော်တို့ကို ကြိုဆိုတဲ့လှုပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါ။ ဆရာတော်နဲ့ ဟောဒီကညီလေးနှစ်ယောက်ဒီမှာ ပုန်းခိုကျန်ရစ်ခဲ့ကြပါ။ တပည့်တော်တစ်ယောက်က ဆည်းသွားမယ်၊ အခြေအနေ မဟန်ရင် ဆရာတော်ကပဲ ဦးဆောင်လှုပ်ရှားပါ’

စီမံဆရာတော်သည် ဆန်ကုမ်းချို၏ ရဲရင့်မှုနှင့်ပြတ်သားမှုကို စိတ်ထဲမှချိုးကျူးမိ၏။

‘ကောင်းပြီ၊ ခကာလေး သွားပါ’

ကျန်လူအားလုံး ဝပ်မျောက်၍ စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ဆန်ကုမ်းချိုသည် ပျံလွှားငှက်ကလေးပမာ ပေါ့ပါးစွာ ပျံသန်းပြေးသွားသွားလေ၏။

အလင်းရောင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စ တိုးထက်လာရာ ထင်းရှူးတွေစပ်၌ အချိအချ စကားပြောနေသူနှစ်ဦးကို စီမံဆရာတော်နှင့် လူငယ်နှစ်ဦးစလုံး ကောင်းစွာတွေ့မြင်နေရ၏။ အတန်ကြာသော် ဝတ်စိုနက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဆန်ကုမ်းချိုက သူတို့ဘက်သို့လှည့်ကာ လက်ယပ်ခေါ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

‘ကဲ...စိတ်ချရပြီ၊ သွားကြစို့’

စီမံဆရာတော်က တပ်လှန့်လိုက်၏။ သူတို့သည် အလွန်ပေါ့ပါးစွာ ပြေးသွားကြသည်။

‘ဒကာလေး...စိတ်ချရဲ့လား’

‘စိတ်ချရပါဘယ်၊ တပည့်တော်တို့ နို့ကြိုတဲ့လူပဲ’

‘သုကာ တခုတွေညွှန်ကြားသွားသေးသလဲ’

‘မို့လင်းရင် အုပ်စုလိုက် ကင်းလှည့်တဲ့ စံတော်အိမ် ကင်း သမားတွေနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်တဲ့၊ သူတို့ကို လှူဒါန်းအောင် ပုန်းကြွ ရမယ်တဲ့’

‘ဘယ်မှာ ပုန်းရမှာလဲ’

ဆန်ကုမ်းချီက မြင့်မားသောထင်းရှူးပင်ကြီးများကို မော့ ကြည့်လေ၏။

‘ဆရာတော် ဒီထက်တောင်းတဲ့ ပုန်းစရာနေရာတွေ မရှိ တော့ပါဘူး’

စိမ့်ဆရာတော် သဘောပေါက်သွား၏။

‘ချက်ချင်းပုန်းတော့မလား’

‘ချက်ချင်းတော့ပုန်းဖို့မလိုသေးပါဘူး၊ ထင်းရှူးတောထဲကို ဝင်နိုင်သလောက်ဝင်ကြမယ်၊ စံတော်အိမ်နီးရပ်ဖြစ်ဖြစ် ကင်း လှည့်သမားတွေ လာရင် ဖြစ်ဖြစ် သစ်ပင်ပေါ် တက်ပုန်းကြ တာပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒကာလေး ခင်ဗာပဲ’

သူတို့သည် သတိကြီးကြီးထား၍ ထင်းရှူးတောကြီးထဲသို့ တိုးဝင်လာကြ၏။

အတော်အတန်ဝင်လာမိသောအခါ ရိပ်ခနဲ လရိပ်ကိုတွေ့ လိုက်ရာဖြင့် သစ်ပင်များအကွယ်သို့ ဝင်တပ်လိုက်ကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချီသည် သူ့ တွေ့ပူးခဲ့ရသော အကြိုတော် ဖြစ်နေ သဖြင့် ရဲရဲတင်းတင်းပင် ထွက်လာသည်။ စိမ့်ဆရာတော်လိမင်း နှင့် ကျန်းဖန်းတို့မှာမူ အကွယ်မှထွက်ဘဲ ဆက်၍ပုန်းခိုနေကြ လေ၏။

ဆန်ကုမ်းချီနှင့်ဆိုလူတို့ ထီးထီးစကားပြောပြီးနောက် ဆန် ကုမ်းချီ ပြန်ရောက်လာသည်။ အကြိုထောက်သူသည် ပျောက် သွား၏။

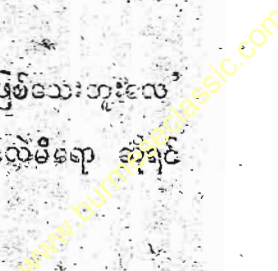
‘ဘာတဲ့လဲ ဒကာလေး’

‘အခုနေ ခြံဝင်းကြီးရဲ့ဘယ်ဘက်ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် သွားပါလို့ လာပြောနေတယ်၊ လတ်ယာဘက်အခြမ်းမှာ ကင်း သမားတွေရောက်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်’

‘စိတ်ချရပါ့မလား’

‘အခုအထိတော့ တပည့်တော်တို့ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးလေ’

‘ခြံဝင်းထဲထဲ ရောက်ရော ထောင်ချောက်လဲမိရော ဆိုရင် တော့...’



'ဒါတော့ စွန့်စားရမှာပဲ ဆရာတော်' ဆန်ကွမ်းချိုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ရင်း....

'တပည့်တော်တို့ကို အသေခံ တပ်သားတွေလို့ သမုတ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ သေတော့စသမ္မာပဲ၊ အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်ဆောင်ပြီးမှ သေရင် သိုင်းလောကသားတွေက ချီးကျူးကြမယ်၊ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့....'

စိမုဆရာတော်က ဖြတ်ပြောလေ၏။

'ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ ဝက်တွေလို့ ရှုတ်ချအပြစ်တင်ကြမယ်မဟုတ်လား?'

လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့လည်း ဝိုင်းရယ်ကြလေတော့စွန့် ဆန်ကွမ်းချိုက အမြန်ဆုံး ရယ်ရှိန်သတ်ရသည်၊ ရန်သူ့နယ်ထဲ ပျော်ပွဲစားထွက်သလိုရယ်မောနေခြင်းမှာ သေမင်းကို လက်မခေါ်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော့။

'ကဲ...ကဲ...အမြန်ဆုံး ခရီးဆက်ခယ်'

ဆန်ကွမ်းချို၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် နာရီဝက်ခန့် ပြေးလွှားကြရာ သစ်လုံးကြီးများ ကာရံထားသည့် ခြံဝင်းကြီးသို့ ရောက်လာ၏။ သူတို့ရှေ့၌ ရှိနေသော သစ်လုံးနံရံကြီးမှာ မျက်တစ်ဆုံး ရှိနေသည်။ မည်မျှရှည်လျားသည်ကို သူတို့ မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့အိတ်ထဲမှ ရှေ့လက်ကိုင်ရိုးတပ် ဓားစမ်းသင်္ချာကို ထုတ်မူကာ ထန်ရှင်၏ တွဲခခန်းအတွင်း၌

ချစ်နော်က လျှို့ဝှက် ပေးအပ်လိုက်သည့် ရွှေခန်းပင် ဖြစ်တော့မည်။

ဤရွှေခန်းသည် သိုင်းလောက၌ကျော်ကြားနေသည့်ရတနာသုံးမျိုးထဲမှ ရတနာတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာနတ် ရွှေခန်းဟု ခေါ်သော ဤအဖိုးတန် ရွှေခန်းကို နိုင်ချစ်နော်သည် ဆန်ကွမ်းချို၏ လက်ထဲသို့ ရက်ရောစွာ ထည့်ပေးခဲ့လေသည်တကား။

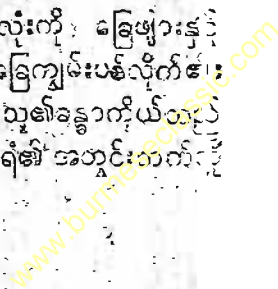
သစ်လုံးနံရံသည် အတော်ကလေးမြင့်၏။ တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ခုန်တက်ခြင်းငှာ မည့်သူမျှ မစွမ်းနိုင်ပေ။ စိမုဆရာတော်သည် ဆန်ကွမ်းချိုအား 'လှမ်းကြည့်၏။ ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းညှိတ်ပြုပြီး သု၏ရွှေခန်းကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

'တပည့်တော် အရင်ဝင်မယ်၊ ဘေးရန်ကင်းပြီလို့ အချက်ပေးရင် ဆရာတော်တို့ ဝင်လိုက်ခဲ့ကြဦးပါ'

အားလုံးက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လေထဲ၌ ခုန်တက်ပြီး သစ်လုံးနံရံသို့ ဝင်ပြန်ပြီး ခပ်ဖုဖု ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ချိန်ဆ၍ ထိုးစိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ခန်းသည် အဆုံးအထိ မဝင်ပေ။

သူသည် တွဲလောင်း ခိုနေရာမှ သစ်လုံးကို ခြေဖျားနှင့် ဆောင့်ကန်ပြီး ခြေထောက်အားကိုယူ၍ ခြေကျမ်းပစ်လိုက်၏။ အတွင်းအားထုတ်၍ ခန်းကိုဆွဲနုတ်လိုက်ရာ ဗျာဓိနွှာကိုယ်သည် လေထဲ၌ လှပစွာ ဝဲတက်သွားပြီး သစ်လုံးနံရံ၏ အတွင်းဘက်သို့ ကျရောက်သွား၏။



၂၇၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကဲ...ဒကာလေးတို့ရဲ့ခနောင်တော်ကတော့ လမ်းပြသွားပြီ
ဝုဇာချက်ပေးရင် သူ့ပုံစံအတိုင်း ဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်

မကြာမီ သစ်လုံးကို ဆက်ဖြင့် ခေါက်၍ အချက်ပေးသံကြား
ကြားလိုက်ရသည်။

စိမ့်ဆရာတော်က လိစင်းအား အချက်ပေးလိုက်၏။

လိစင်းက....

'ဆရာတော် အရှင်တက်ပါ'

စိမ့်ဆရာတော်က ရယ်ပြီး....

ကျွန်ုပ် အရှင်တော်သွားရင် ဒကာလေး ဆန်ကုမ်းချီက
စိတ်ထဲက အပြစ်တင်နေဦးမယ်၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ နောက်ဆုံးမှပဲ
တက်ပါရစေ'

လိစင်းသည် ခမားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သစ်လုံးနဲ့ရုံအလယ်သို့
ခုန်ပြီးစိုက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရွှေခြေဖျားဖြင့် သစ်လုံးက
ကန်လိုက်ရာ ခြေထောက်ဖျားက ကောင်းကင်သို့ မြောက်တက်
သွား၏။ လက်ထဲမှစားကို ဆွဲနုတ်ပြီးချိန်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်
သည် အစ်လုံးနဲ့ပေါ်၍ ဝဲခနဲတက်သွား၏။

ထို့နောက် ကျန်းဖန်း ခုန်တက်သည်။

စိမ့်ဆရာတော်သည် နောက်ဆုံးမှ ခုန်တက်လာ၏။

အတွင်းသို့ သုံးငယ်တော်စလုံး ရောက်သောအခါမှ ဆန်ကုမ်း
ချီက အတွင်းမှ ဝါးပင်များကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

ကျန်လူအားလုံး... ဘတောပေါက်ကြွသဖြင့် ဝါးပင်ချော
အကြားသို့ ပြေးဝင်ကြလေ၏။ ဝါးပင်များမှာ အလွန်တရာ
ထူထပ်သိပ်သည်းလှသဖြင့် ဆန်ကုမ်းချီတို့မှာ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်
ကြရသည်။

ဝါးရုံ၏အကိုင်းအခက်များမှာ အလွန်တရာ ရှုပ်ထွေးသ
သော်လည်း သူတို့သည် အတွင်းအားသုံး၍ လက်ဖြင့် ခုတ်လင်း
ပစ်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီပင် ဝါးပင်များပါးလျား
သွား၏။

'အစ်ကိုကြီး...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ'

လိစင်းက အလွန်တကြားပြောသဖြင့် အလွန်သကြားလှမ်း
ကြည့်မိကြသည်။ သူတို့ရှေ့တက် ကိုက်သုံးရာခန့် အကွာတွင်
သေးငယ်လှန်းလှသော အိမ်လုံးကလေးများကို တွေ့လိုက်ကြ
သည်။ ထို့ကြောင့် အသာ နောက်ပြန် ဆုတ်ကြရပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသည် မိုးပေါ်လာ
ကျလာသလို ရိပ်ခနဲ ရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့သည် သူတို့နောက်၌ ရောက်ရှိလာသော အနက်ရောင်
ဝတ်စုံနှင့်လူကို လုံးဝအတိမ့်မြင်ကြပေ။ ထိုလူကသာ လုပ်ငြံ
လျှင် စိမ့်ဆရာတော်မှအစ ကျန်းဖန်းအဆုံး ယေးယေးကပ်စလုံး
မည်သူသတ်မှန်း မသိဘဲ သေကြရပေလိမ့်မည်။

သူတို့ သတိလက်လွတ် ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်လောက်သည်
ဤမျှ သေးငယ်သော အိမ်မျိုးကို မည်သူမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့ကြပေ

ထိုအိမ်ဝယ်ကလေးများမှာ အလုံး သုံးလေးဆယ်မျှ ရှိနေလေသည်။

အိမ်တစ်လုံးစီတွင် ရှေ့ပေါက်တစ်ပေါက်သာရှိသည်။ ကျန်သုံးဖက်စလုံး အပိတ်ဖြစ်၏။ ထိုသစ်သားအိမ်ကလေးများ၏စိုစိုမှာ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ သိုသွောင်သည့် အိမ်ကလေးများဟု ဆင်မှတ်များနေကြရ၏။

‘အဟမ်း...အဟမ်း’

စီမုဆရာတော် အပါအဝင်လူအားလုံး ထိတ်လန့်သွားပုံမှာ စာဖွဲ့စရာပင်မရှိတော့ချေ။ ထိုလူက ဆန်ကွမ်းချိုတို့၏ ပေါ့လျော့ပုံကို မသိကျိုးကျွံပြု၍ သူတို့အားလုံး အနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့် စီမုဆရာတော်တို့မှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အမြစ်တင်မဆုံး ရှိကြလေ၏။ ထိုဝတ်စုံနက်သာ သူတို့၏ မိတ်ဆွေမဟုတ်လျှင် သူတို့အားလုံး သေပွဲဝင်နေကြရတော့မည် မတူတိပါလား။

ဆန်ကွမ်းချိုတို့သည် ထိုလူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ကြသည်။

ခင်ဗျားတို့ သိပ်ပင်ပန်းနေကြပြီ။ ဟိုရှေ့မှာတွေ့တဲ့သစ်သားအိမ်ကလေးတွေကို တွေ့သလား။ လက်ဝဲစွန်းက အိမ်ရှစ်အိမ်ဟာ အလွတ်တွေဖြစ်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ ဝင်နားလိုက်ကြပါ။ တင်းသမားတွေ လက်ထဲက အကောင်းဆုံး ပုန်းရွှောင်နိုင်မှုဟာ အဲဒီအိမ်တွေထဲ ဝင်ပုန်းနေခြင်းပဲ။

စီမုဆရာတော်၊ လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်းတို့သည် အကြံထေ့စက်သူအား ဝိုင်း၍အကဲခတ်ကြ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ဝတ်စုံနက် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်လုံး နှစ်လုံးတွင်သာ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် သေးကျေး၏။ ကျောတွင် ခားရှည်တစ်ချော့နှင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

‘အဲဒီအစွန်က အိမ်ခဲတဲ့သာ လူတိတ်တယ်ဆိုတော့ ဒီဘက်က အိမ်တွေက မလွတ်ဘူးပေါ့။ အဲထဲမှာ ဘာတွေ ထည့်ထားသလဲ’

ဝတ်စုံနက်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

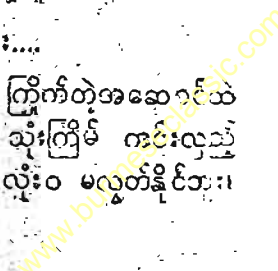
‘အများအားဖြင့်တော့ ဝမ်ဂိုဏ်းကို သစ္စာဖောက်တဲ့ လူတွေပဲ’

‘ရှယ်စရာပဲ။ ဒီသစ်သားအိမ် သေးသေးကလေးကို သာမန်သိုင်းသမားဟာ လက်ဝါးတစ်ချက်တည်းနဲ့ ရိုက်ပစ်နိုင်တယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုချုပ်နိုင်မှာလဲ’

‘ခင်ဗျားတို့ကို ရှင်းပြဖို့ အချိန်သိပ်မရှိဘူး’

‘သူသည် အိမ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြီး...’

‘ဟိုဘက်မှာ အလွတ် ရှစ်အိမ်ရှိတယ်။ ကြိုက်တဲ့အဆောင်ထဲ ဝင်ခိုနိုင်တယ်။ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး သုံးကြိမ် ကင်းလှည့်တယ်။ ဒီဝါးတောထဲ ပုန်းခိုလိုက်တော့ လုံးဝ မလွတ်နိုင်ဘူး။’



ညတျာရင် ကျုပ်လာခဲ့မယ်၊ လက်ခုပ်သံနှစ်ချက် ကြားရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၊ လက်ခုပ်သံ မကြားဘဲ နဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့ လုံးဝ မထွက်ကြနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ အပြာအစည်တွေ အားလုံး ရေစုန်မျောကုန်မယ်

ဆန်ကွမ်းချိုက လေးစားစွာ ပြော၏
'ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့တစ်လဝေမတိမ်း လိုက်နာ ပါမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ပကတိမျက်နှာကို ကျုပ်တို့ တွေ့မြင်ချင်ပါ့တယ်'

ထိုလူက ဟက်တက်ဖက်ပက် ရယ်၏
'ခုခာချိန်ဟာ မိတ်ဆွေတွေ မျက်နှာချွင်းဆိုင် တွေ့ကြရမယ် အချိန် မဟုတ်သေးဘူး၊ အခုဆိုရင် ခြံဝင်းအတွင်းထဲမှာ လှည့် တဲ့ ကင်းသမားတွေ လာတော့မယ်၊ မြန်မြန် ဝင်ပုန်းကြပေ တော့'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုလူနှင့် ပတ်သက်၍ တွေးခတ်နေမိ၏
'အင်း... ဒီလူရဲ့ အကူအညီယူခဲ့တဲ့ ဓာတ်ချိန်လုံးတော့ ဟာ အန္တရာယ်မှ မတော့ရဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဓာတ်သစ်သားအိမ်ကလေး တွေက ဘယ်လိုအိမ်တွေမှန်း မထိနိုင်ဘူး၊ အထဲဝင်ပြီး အားလုံး အဖမ်းခံရရင်တော့...'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုအိမ်များဆီသို့ပြေးရန် အမိန့်မပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။
ဝတ်စုံနက်နှင့်လူက လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။

'တကယ်လို့ ကျုပ်စကားကို ခင်ဗျားတို့ နားမထောင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်မှာပဲ၊ ကျုပ်ကို မယုံရင် ဘာမှလေ့ပဲကြမိနဲ့'

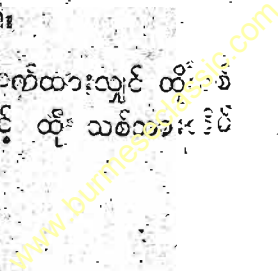
ဆန်ကွမ်းချိုက စိမ့်ဆရာတော်နှင့် လူငယ်နှစ်ဦးအား လှမ်း၍ ပြော၏။

'အရှင်ဘုရားတို့ ဒီမှာ ခဏ စောင့်ကြပါ၊ တည်ငြိမ် သွားပြီး စုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်'

စိမ့်ဆရာတော်သည် ဆန်ကွမ်းချို ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် ဝတ်စုံနက်အား မပြုတ် တမ်း အကဲခတ် စောင့်ကြည့်တော့သည်။ ဝတ်စုံနက်ကမူ မလှန် မလှုပ် စောင့်ကြည့်သည်။

သစ်သားအိမ်များအနီးသို့ ရောက်လေလေ ထိုသစ်သားအိမ် ကလေးများ၏ သဘာဝအကျသော အဖြစ်များကို တွေ့ရလေ ဖြစ်လာ၏။ ထိုသစ်သားအိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လျှင် ထိုင်ရုံထိုင်နိုင် သည်း မထိုင်ချင်လျှင် အိပ်နိုင်သည်။ အပြင်သို့ထွက်လျှင် လေး ဘက်ထောက် ထွက်ရမည်။ ထိုမျှ သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ကလေးများကို မည်သို့သောရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် တည်ဆောက် ထားရသနည်းဟု ဆန်ကွမ်းချို တွေးနေ၏။

သိုင်းပညာ ထိုက်သင့်သမျှ ဖတ်မြောက်ထားလျှင် ထိုသစ် သားအိမ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရှိတ်ချရုံမျှဖြင့် ထို သစ်သားအိမ် ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။



၂၀၄ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းစောစော

‘အင်း...ငါကသာ ငါစိတ်နဲ့ ငါကိုယ် တွေးချင်တိုင်း တွေးနေတာ၊ ဟိုဝတ်စုံနက်ပြောတဲ့ စကားအခုဆိုရင် ဒီဆစ်သား အိမ်ကလေးထဲမှာ အကျဉ်းသားတွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ထူတို့ လူတို့မြောက်ဖို့ မကြိုးစားကြတာလဲ။ နောက်ပြီး ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အချိန်မလပ် စောင့်ကြပ်နေတဲ့ အစောင့်တွေ မရှိဘူး’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထီးတိုး ရေရွတ်ရင်း လွတ်နေသည်ဟု ထင်ရမသာ သစ်သားအိမ်တစ်လုံးကို တွန်းဖွင့်ကြည့်၏။

သူ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ကျဉ်းမြောင်းလှပေသည်။

သူသည် စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ပြန်ပြေးလာ၏။

ဝတ်စုံနက်က အေးစက်စက် မေးလေ၏။

‘ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ် သွားတော့မယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် ဝတ်စုံနက်လည်း ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ရှင်းပြ၏။

‘သစ်သားအိမ်ကလေးက ကျဉ်းတော့ကျဉ်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်တော့ ကောင်းကောင်းခင်အိပ်လို့ရတယ်’

ကျန်းဖန်းက မေး၏။

‘အင်ကိုကြီး၊ ဘာထူးခြားချက် တွေ့သလဲ’

‘ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ ဟိုဘက်က သစ်သား အိမ်ထဲမှာတော့ ဝတ်စုံနက်ပြောသလို အကျဉ်းသားတွေ ရှိမှာပေါ့၊ ဘာပဲပြောပြော ငါတို့ အဲဒီမှာ ဒီတစ်ညတော့ ဝင်ခိုရဦးမှာပဲ’

လိစင်းက...

‘ဒီသစ်သားအိမ်ထဲဝင်ရတာ ကျားဂူထဲ ဝင်ရသလိုဖြစ်နေမှာပဲ...’

ကျန်းဖန်းက ရယ်၍ပြော၏။

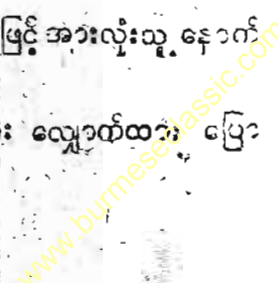
ကျားဂူထဲမဝင်ရင် ကျားကို ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရမှာပေါ့’

ဆန်ကွမ်းချိုက အားလုံးရှေ့တက်ရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်သည်။

‘ကဲ...အားလုံးရှေ့တက်ကြ၊ တော်ကြာ ကင်းသမားတွေနဲ့ တိုးနေရင် တိုက်နေ ခိုက်နေရဦးမယ်၊ တိုက်ခိုက်တာက သေတဲ့ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့အစီအစဉ်တွေ ပျက်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရတာပါ’

ဆန်ကွမ်းချို ဦးဆောင်ထွက်သွားသဖြင့် အားလုံးသူ နောက်ကိုးလိုက်ကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက စီမံဆရာတော်အား လျှောက်ထား ပြောကြား၏။



ဆရာတော်က အစွန်ဆုံးက သစ်သားအိမ်မှာ ဝင်ခိုပါ။
ထပ်ညှိခတ်ဆိုက ဒီဘက် တစ်အိမ်စီအစဉ်လိုက် ဝင်ခိုမယ်။ သူတို့
နှစ်ယောက်က အလယ်အိမ်နှစ်အိမ်ပေါ့။

ထူအားလုံးဆန်ကွမ်းချိုအမိန့်အတိုင်း တံခါးဖွင့်၍ ဝင်ကြ၏။
ထို့နောက် တံခါးပိတ်ကာ အိပ်စက်ကြတော့သည်။ သို့သော်
တစ်ဖက်တစ်ဖက် မည်သူမျှ ဖော်မိနိုင်ကြချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ထူသံသယများကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့
သည် ကင်းဆေးများ လှည့်မလာမီ လက်မတင်ကလေး ဝင်
လိုက်မိကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကုန်လုံ့မိ၏ လက်အောက်ငယ်သားများ၌ အတန်းအစား
နှစ်မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးမှာ အသိဉာဏ် ထိုဆိုင်းစေသော အဆိပ်
များမိသွားပြီး ပင်ကိုအသိဉာဏ် ပျောက်သွားသည့် လက်
အောက်ငယ်သားနှင့် တစ်မျိုးမှာ ပင်ကိုစိတ် မပျောက်သော
လက်အောက်ငယ်သားတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ပင်ကိုစိတ် မပျောက်သော လက်အောက် ငယ်သားတို့
သည်လည်း အဆိပ်မိသည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် သူတို့သည် ရက်ပိုင်း၊
လပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းအားဖြင့် အဆိပ်ဖြေဆေးစားကြရ၏။ ထိုအဆိပ်
ဖြေဆေးကို ကုန်လုံ့ဝမ်းက အချိန်မှန်မှန်ပေး၏။ သူ့အမိန့်မနာခံ
ဆူသည် အဆိပ်ဖြေဆေးမှရဘဲ ကြီးစွာသောဝေဒနာကို ခံစား
ရသည်။ နောက်ဆုံး ဖြေဆေးမရလျှင် သေဆုံးသွားကြရသည်။

ယခု ကင်းလှည့်လာသူများသည် ပင်ကိုအသိဉာဏ်ပျောက်
နေသူ ကိုးယောက်ပါရှိပြီး ပင်ကို အသိဉာဏ်ရှိသူ တစ်ဦးပါ။

နှိုင်း။ ထိုတစ်ခယာက တည်းသမားက လူကိုးယောက်ကို အုပ်ချုပ်
သည်။

ငမိဒေဟာထဲသို့ ဆန်ကွမ်းချိုဝင်သွားစဉ်ကာလ အဆိပ်မိခဲ့
ရာတွင် ဆူသည် နိုင်ချစ်နော် အမိန့်ပေးသမျှကို လိုက်နာဆောင်
ရွက်ခဲ့ရသည်။ ယခုကင်းသမား ကိုးယောက်သည် ဆန်
ကွမ်းချို အမိန့်ရသည့်အဆိပ်မျိုး တိုက်ကျွေးခံထားရပေသည်။

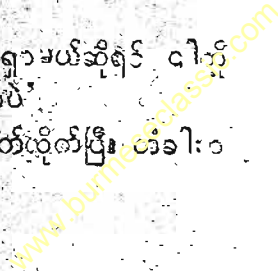
ထိုအဆိပ်သေဘာကို သိထားမည်။ ထိုသူများ၏ ဘိယံကျပ်
အင်္ကျီများကို ရရှိထားမည်ဆိုလျှင် ကုန်လုံ့ဝမ်း၏ ဂိုဏ်းအတွင်း
ဝင်ရောက်ရာနေရာနှင့် လွန်စွာလွယ်ကူသည်။ တိပတိကျောပွတ်
ဘုရင်ကြီးတုံထန်ဟိုသည် ထိုနည်းဖြင့် ဝင်၍ ရောနှောနှိပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခိုက် ကျယ်သောလှသော အသံတစ်သံသည် ဆန်ကွမ်း
ချိုတို့၏ သစ်သားအိမ်ကလေး အဘွင်းသို့ပင် ထိုးဖောက် ဝင်
ရောက်လာသည်။

ဆရာ အမိန့်ရှိထားတယ်။ လမ်းတိုင်းကို ပိတ်ဆို ထားရ
မယ့်၊ ကင်းသမားတိုင်း၊ နားမျက်စိရှင်ရှင်သားရမယ်။ သစ်သား
အကျဉ်းထောင်တွေကိုပါ တစ်ခုချင်း လိုက်ဝစ်ဆေးရမယ်ဟေ့။
မင်းတို့ ငေးထိပိုင်တိုင်ကြီး လုပ်နေကြပြန်

ဆန်ကွမ်းချို ထိတ်လန့်သွားသည်။
‘ဗုဒ္ဓပဲ၊ သူပြောသလိုသာ တကယ်ရှားမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘုံ
အကြံအစည်တွေ ရေစုန်ပျော့တုန်တော့မှပဲ။’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဝမ်းလျှားထိုး မှောက်ထိုက်ပြီး တံခါးဝ
မှ အသာချောင်းကြည့်၏။



ထိုစဉ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် နင်းလာသည့် ခြေသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ထိုလူ၏ အသံကို ချစ်ခြင်းကြားလိုက်ရ၏။

လမ်းတွေကို သတိဝီရိယနဲ့ စောင့်မယ်ဆိုတာတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ တယ်နွယ် သစ်သားအကျဉ်းထောင်တွေထဲ ဝင်စစ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်ရန်သူက အဲဒီ ကျဉ်းကျဉ်း ကြိုက်ကြိုက်ထဲ ဝင်ပြီး ခုက္ခခံနေမှာလဲကွ၊ မင်းဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုအသံရှင်အား ကျေးဇူးတင်မိသွား၏။ တစ်ဖက်မှ မည်သည့်အသံမျှ ပြန်ကြားခြင်းမရှိသဖြင့် နောက်ဝင်လာသူအသံရှင်၏ တားမြစ်ချက်ကို တစ်ဖက်လူ သဘောတူသွားသည်ဟု ယူဆရပေသည်။

အတန်ကြာမှ မူလအသံရှင်၏ အော်ခံကို ကြားရသည်။ ကဲ...ကဲ...အနောက်ဖက်ကို ဆက်လျှောက်မယ်၊ ဒီမှာလဲ ဘာမှမကွာဘဲ ရောမတွေ့ဘူး။

ခြေသံများ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားသည်။ ဆန်ကွမ်းချို ရင်အေးသွား၏။

အင်း...ကွန်လုံခမ်းကတော့ တူပါပေ ကွာ၊ သူများတွေလို သံအကျဉ်းထောင်ထိုက်သစ်သားအကျဉ်းထောင်ထိုက်မဆောက်ဘူး။ သစ်သားအိမ် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဆောက်ပြီး အကျဉ်းထောင် လုပ်ထားတယ်။ ငါသာ ဒီအိမ်ထဲအကျဉ်းချထားရင် လက်ဝါးနဲ့ တစ်ချက်တည်း ခိုက်ပြီး ထွက်သွားလိုက်မယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်နေရာမှ တစ်မျိုး တွေးမိပြန်သည်။

ကွန်လုံခမ်းလောက် ကောက်ကျစ် ဉာဏ်များတဲ့လူဟာ ဒီလေးကမှာ လုံးဝ မရှိဘူး။ ဒီအကျဉ်းထောင် ကိစ္စဟာ ဒီလို မစဉ်းမစား လှုပ်ထမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဧည့်စဉ်းစားစားနဲ့ အဖမ်းခံရတဲ့လူကို ခုက္ခအရောက်ဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ထားမှာ သေချာတယ်။

သူသည် သစ်သားအိမ်ကလေး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လက်ဖြင့် လိုက်စမ်းသည်။ ထူးခြားသော ခလုတ်များ ရှိမရှိ စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပျဉ်ပြားများ ကာရံထားခြင်း မှလွဲ၍ အခြား မည်သည့် ခလုတ်မျှ မရှိပေ။

သူသည် သစ်သားအကျဉ်းထောင်ကိစ္စကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်၏။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို သည်းခံနိုင်လို့သဖြင့် တံခါးကလေးကို အသာတချို့ ချောင်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်

သူသည် တံခါးကလေးကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ဟလိုက်၏။ ကျွန်တို့သော အသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်ထိုက်ရာ ကျန်းဖန်း၏ သစ်သားအိမ်ကို တွေ့ရ၏။ ကျန်းဖန်း၏ တံခါးသည် လူတံခါးကဲ့သို့ပင် အနည်းငယ်တနေသည်။

အင်း... ကြည့်ရတာ ကျန်းဖန်းလဲ ငါ့လိုပဲသည်။ မခံနိုင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ငါသာ စိတ်မရွံ့ဘဲ အပြင်ထွက်ရင် သူတို့လို လိုက်ထွက်လာကြမှာ သေချာတယ်။ ငါတံခါးကို ပြန်ပိတ်ဖို့ပဲ။

ဆန်ကွမ်းချို၏မျက်လုံးသည် ရုတ်တရက် ကျန်းဖန်း၏ တစ်
စိမ့်ကျော် အိမ်ကလေးဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ကျွဲခနဲ တံခါး
ပွင့်သွားပြီး ဆံပင်ဖားလျှား ချသားသော အဘိုးကြီးတစ်ဦး
၏ ဦးခေါင်း ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဆံပင်များ၊ မျက်စိများ၊
မုတ်ဆိတ်များအားလုံး ပြူဖူးနေသည်။

‘ကျွဲ’

တံခါးသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်သွားလေ၏။
ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီး ကြက်သေသေသွား
၏။ အဘိုးကြားမှ သူ့နှုတ်မှ တုန်ယင်လိုက်လှဲ့သောအသံ ပေါ်
လာသည်။

‘ဆရာ...ဆရာ’

အခန်း (၁၃၉)

မရွာဘဲနှင့် တွေ့ရသူ

ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူ့ သစ်သားတံခါးကိုဆွတ်မှ ပြန်မပိတ်
နိုင်ဘဲဖြစ်သွားရသည်။ သူ့မျက်စိဝယ် သူ့ဆရာ၏ ရုပ်သွင်ကို
မြင်ယောင်လျက်ရှိနေသည်။ မျက်လုံး ပိတ်ထားသည့်တိုင် ဆရာ
မျက်နှာသည် သူ့ရှေ့၌ ပေါ်နေသည်။

ဆရာ...ဆရာ

ဆန်ကွမ်းချို၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တလှုပ်လှုပ်တရွရွဖြစ်နေ
သည်။

ဆရာ့သိုင်းပညာဟာ ပြိုင်စံရွေးတဲ့ သိုင်းပညာပါ။ ကျွန်လို့
ခမ်းလို့လူမျိုးကို ဆရာဟာ အသာကလေး အနိုင်ယူနိုင်ပါကယ်။

ဘာဖြစ်လို့ ကုန်လုံဝမ်းခြုံ အဖမ်းကို ခံနေရတာလဲ။ ဒီနေရာမှာ အချုပ်အနှောင် ခံနေရတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်နေမိသည်။

အို...ကုန်လုံဝမ်းခြုံ ပညာနဲ့ ဆရာ့ ပညာက ပင်လယ်နဲ့ ကျွဲ ခြေရာခွက်လို ကွာတာပဲ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဖမ်းခံရတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါတို့လို ဝင်ပြီး ပုန်းခိုနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ မမျှော်လင့်သောအချိန်၊ မမျှော်လင့်သော နေရာ၌ သူ့ဆရာကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အကြီးအကျယ် ဦးနှောက် ခြောက်သွားသည်။ အဖြေကိုရှာ၍ မရနိုင်သဖြင့် ကာစီခေါင်းလုံး ထူပူလာသည်။

သူ စိတ်ထဲ၌ အခုချက်ချင်း သစ်သားအိမ်အပြင်သို့ ထွက်ခွာရာရာကြီးက တွေ့လိုက်ချင်သည်။ သူသည် သစ်သားအိမ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်ပါက စီမံဆရာတော်၊ ကျန်းဖန်းနှင့် လိမ္မော်တို့သည် လိုက်လာမည့်ဖွဲ့ ဗုဒ္ဓပင်၊ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်ဆန္ဒများကို ချီးနှိမ်ထားရလေ၏။

သူ ကတိပြု ယူဆောင်လာသည့် တာဝန်မှာ အလွန်တရာကြီးလေးလှသည်။ ကုန်လုံဝမ်းနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခြင်း မဟုတ်သော စီမံဆရာတော်ကဲ့သို့သော ရွှောင်လင်ဘုန်းတော်ကြီးပင် သိုင်းလေးကကြီးတစ်ခုလုံး၏ ဘေးရန်အန္တရာယ်ကို ကယ်တင်ရန် လိုက်ပါလာသေးလျှင် ဒီဇီ၏ ဆရာတစ်ဦးတည်း အကျိုး

အတွက် အပြင်ထွက်လိုက်ပါက ဒီဇီသာ အသုံးမကျရာ ကျတော့မည်။ ညံ့ရာကျတော့မည်ကို တေးတောလျက် အပြင်ထွက်လိုသည် သူ့ခြေလှမ်းများကို တားဆီးနေရတော့သည်။

သူ အပြင်ထွက်ပြီး ဆရာသမားနှင့် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းတွေ့ဆုံခွင့် ရပါက အကြောင်းမဟုတ်ချေး သူ အပြင်ထွက်ချိန်နှင့် ကုန်လုံဝမ်း၏ ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးဦးကို တွေ့ဆုံလိုက်ပါက စခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်ပျက်ဆူသွားမည်မှာ သေချာနေသည်။ စောစောက ကင်းသမားခေါင်းဆောင် ပြောသွားသည့် စကားအကြောင်းစခန်းထဲသို့ လှူစိမ်းလှူစိမ်း ဝင်လာသဖြင့် အစောင့်အကြပ်များ သတိစီရိယရှိနေသည့်အချက်ကတော့ ပေါ်လွင်နေသည်။ ထိုအချက်ကြောင့်ပင် ပို၍ သတိထားရမည်ဟု ဆန်ကွမ်းချို သိနေသည်။

ဆရာဟာ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ကုန်လုံဝမ်းခြုံ အဆိပ်များ မိခဲ့သလား မသိဘူး။ ကုန်လုံဝမ်းက တကယ်ယုတ်မာတဲ့လူဆိုတာ့ ဆရာ့ အလိမ်မိခံရရင်လို့ ခံရလိမ့်မယ်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တစ်ဖက်မှ ဖြန်တေးပြန်သည်။

ဆရာဟာ ကုန်လုံဝမ်းထက် သိုင်းလောက အတွေ့အကြုံ ပိုမိုတယ်။ ဆရာ့ကို ကုန်လုံဝမ်း လိမ်လို့မရနိုင်ဘူး။

သူသည် တွေ့ပြားနေသော စိတ်အာရုံကြောင့် သစ်သားတံခါးကလေးကို အစားထုတ်၍ ချောင်းကြည့်မိပြန်လေ၏။

ဟာ
ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထူးခြားမှုတစ်ခုကို တွေ့ရှိရပြန်လေ၏။



သူ့ဆရာတစ်ဖက်က သစ်သားအိမ် တံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ဝှင်ဟလာပြီ။ လက်တစ်ချောင်း ထွက်လာသည်။ ဆရာ သစ်သားအိမ်နှင့်ထိုလက်တစ်ချောင်း ထွက်လာသော သစ်သား အိမ်မှာ အခြားအိမ်နှင့်မတူဘဲ ထူးထူးခြားခြား ဖန်နေသည်။ တံခါးဖောက်လားပုံကလည်း ထူးခြား၏။

ထိုစဉ်...
'ဟာ'

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထပ်မံ၍ အခမေတ္တိတ် ပြုမိပြန်သည်။ အတယ်ကြောင်ဆိုသော် သူ့ဆရာ၏လက်တစ်ဖက်ကလည်း တံခါးကြားမှ ထွက်လာနေသောကြောင့်ပေသည်။ ဆိုလက်နှစ်ဖက်တို့သည် ကြောမီ ဆုပ်ကိုင်မိသွားသည်။

ထိုအချက်ကို ကြည့်ပါက အကျဉ်းသားများအားလုံး သေကောင်ပေါင်းလဲ လူနာများ မဟုတ်ကြောင်း ဆိုသွားသည်။

'အင်း... လက်ဖဝါးနှစ်ခု ဆုပ်ကိုင်ပုံဟာ အတော် ထူးခြားတယ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က အတွင်းအားနဲ့ ဒဏ်ရာ တုသဖူးနေပုံရတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရထဒေးတာ သေချာနေပြီ'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်ကိုင်ထားပုံကို အသေအချာ လေ့လာနေ၏။

'ဟင်း... ဒီအချိန်မှာ ကင်းသမားတွေ ရောက်လာရင်တော့ ခုကွပ်'

ထိုအတွေးကို သူ့ပယ်ဖျောက်ပစ်ပြန်သည်။

'အတွင်းအားနဲ့တောင် ဆေးတုသနိုင်တယ်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ အကြားအမြင် အာရုံဟာ သိပ်ကောင်းနေမှာ မသေချာတယ်။ ဒါဆိုရင် ငါတို့လေးယောက် သစ်သားအိမ်တွေထဲ ဝင်မုန်းတာကို ဆရာတို့သိမှာ သေချာတယ်'

ထိုစဉ် ခြေသံများ ကြားလာရ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် အင်ကိုင်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို သေချာစွာ ကြည့်နေမိ၏။

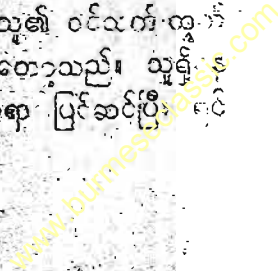
လက်နှစ်ချောင်းများ ပြုတ်ခနဲ ရုပ်သွားပြီးနောက် တံခါးများလည်း အသားအယာ ပြန်ပေးသွားခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သစ်သားအိမ်တံခါးကို ပြည်းညှင်းစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်ရလေ၏။

'ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုသည် အကြားအာရုံကို အစွမ်းကုန် မြှင့်တင်ထား၏။ ခြေသံသည် သူ့ပုန်းအောင်းနေသော သစ်သားအိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်သွားကြောင်း သိရှိလိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားမိသည်။

'တရားရှေ့... ရန်သူက ငါ့ရှေ့တည့်တည့် လာရပ်နေပါကလေး။ ငါတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်တော့ မီကောင်ကို လူ့လောကထဲမှာ အသက်ရှင်လျက်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုသို့တွေးနေမိ၏။ သူ၏ ဝင်လက်ထွက်သက်တိုသည် ပြည်းညှင်းစွာ ရှုရှိုက်ရတော့သည်။ သူ့ရိုးနှစ်ကြောင်း ရန်သူမသိစေရန် အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ပြီး ဝင်ထုတ်ထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်နေရလေ၏။



ရန်သူ၏ ခြေသံလည်း တစ်မံ ထွက်ပေါ်မလာသဖြင့် ဆူ၏ အိမ်ရှေ့၌ ရပ်မြဲရပ်နေသည့်ဟာသာ ဆန်ကွမ်းချိုကလည်း ယူဆထားပေ၏။ အတန်ကြာသော် ဆန်ကွမ်းချိုမှာ သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။

သူ့လက်သည် တံခါးအစွန်းကို ကိုင်လိုက်သည်။
ပွင့်ကြည့်တော့မည်း ထိုစဉ်...
'ဖြောင်း...ဖြောင်း'

လက်ခုပ်သံသည် သစ်သားအိမ်ရှေ့မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။
'လက်စသတ်တော့ ငါတို့နဲ့ချိန်းထားတဲ့လူက ငါ့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်နေတာကိုး'

ဆန်ကွမ်းချိုသည် တံခါးပွင့်ပြီး ခုန်ထွက်လေ၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ အချိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေပုံရသော စိမ့်ဆရာတော်၊ ပိစင်းနှင့် ကျွန်းဖန်းတို့လည်း ရိပ်ခဲနဲ့ ရိပ်ခဲနဲ့ ခုန်ထွက်လာကြလေ၏။ ထိုသုံးယောက်စလုံး ဆန်ကွမ်းချိုကဲ့သို့ စိတ်မရွည်စွာ စစ်ဆေးစဉ်းနေခဲ့ကြရသည်။ ဆန်ကွမ်းချို ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူတို့ သိပ်ဝမ်းသာသွားကြ၏။

သစ်သားအိမ်ရှေ့ တွင်သူ့ထင်ထားသလိုဝတ်စုံနက်ရှိုင်းနေပေးတတ်စုံနက်သည် မသွမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်ပေါ်၌ မျောက်နေ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုတို့ကို တွေ့သောအခါမှ ခုန်ဆင်းလာ၏။ အေးစိမ့်၊ သာ လေသံဖြင့် စတင်စကားပြောသည်။

'ခင်ဗျားတို့ အနားရကြရဲ့လား'

စင်စစ် ထိုသစ်သားအိမ်ကလေးထဲ၌ စိတ်အေးလက်အေး အနားယူလျှင် တကယ်အနားရကြပေမည် သို့သော် မည်သူမျှ အနားမယူနိုင်ကြပေ။ စိုးရိမ်သောက ရှိနေသူများအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် အနားယူနိုင်ပါ့မည်နည်း။

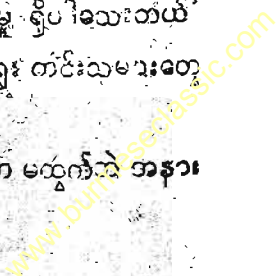
ဆန်ကွမ်းချိုက အမှန်အတိုင်းပင် မြှောက်၏။
'ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့ စိတ်မချတော့ အနားမယူနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ'

'ခင်ဗျားတို့ သိပ်မှားတယ်'
'တကယ် လုံခြုံမှုရှိအယ်လို့ သိရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အခု ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီကစခါတော့ ကျုပ်တို့ နားနှိုင်ကြပါပြီ'
'ခင်ဗျားတို့ ဒီသစ်သားအိမ်တွေထဲမှာ အနားယူလို့ မရတော့ဘူး'

'ဗျာ...'
'ဟုတ်အယ်၊ ဒီသစ်သားအိမ်တွေထဲမှာ အလွန်ဆုံး ဆယ့်နှစ်နာရီပဲ နေလို့ရမယ်။ အဲဒီထက် ကြာရင်တော့ အန္တရာယ်ဟာ လက်တစ်ကမ်းမှာပဲရှိတယ်'

'ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အယ်သွားရမှာလဲ'
'အခုထိတော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်ဟာ လုံခြုံမှု ရှိပါသေးတယ်'
'ခင်ဗျားပြောခဲ့တုန်းကတော့ အချိန်မရွေး တင်းသမားတွေ လာစစ်နိုင်တယ်ဆို'

'ဒါက ခင်ဗျားတို့ သစ်သားအိမ်တွေထဲက မထွက်ဘဲ အနားယူနိုင်အောင် မြှောခဲ့တာပဲ'



ခင်ဗျားပြောတာက ကျုပ်တို့အတွက် အကျိုးမဲ့ ဖြစ်စေ တာပဲ'

အခု အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ ဝါးတောထဲဝင်ပြီး အတွင်း အား လေ့ကျင့်ရင် အများကြီး အချိန်ရှိပါ့မယ်၊ ညကျရင် ခင်ဗျားတို့ တိုက်ပဲ့ဆင်ရင် ဆင်နေရမှာပေါ့'

ထိုလူသည် ထိုမျှသာပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။
'ခင်ဗျား သွားတော့မလား'

ဆန်ကွမ်းချိုက မေး၏။

'သွားတော့မယ်'

'ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်တော့လောက် ဆက်သွယ်ဦးမလဲ'

'မခင်္ဂြာနိုင်သေးဆူး၊ အခြေအနေအရပဲ'

ထိုလူသည် ဝါးရုံးတောထဲ ဝင်သွားတော့၏။ ဆန်ကွမ်းချို သည် ထူ၏ ရဲဘော်များဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာသည်။ ကျန်းဖန်း က...

'အစ်ကိုကြီး...အဲဒီ အစ်သားအိမ်ကလေးထဲ ဝင်နေရတာ ဝေပဲပြည့် ရောက်နေသလိုပဲ၊ သိပ်စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်၊ ဟို ဝတ်စုံ နက် ပြောသလို အတွင်းအား လေ့ကျင့်ဖို့ကတော့ အတော် လမ်းဝေးတာပဲ'

'ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး'

လိစင်းကလည်း ထောက်ခံ၏။ စိမ့်ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ် ရင်း...

'အခန်းက ကျဉ်းရုံတင်မကသူး၊ ထူးခြားတဲ့ အနံ့အသံက တစ်မျိုးလဲကတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက...

'ဘယ်လိုအနံ့ အသံကလဲ'

'တိတိကျကျတော့မပြောနိုင်သူး၊ ဆေးနဲ့ပဲ'

'အဆိပ်ဆေးနဲ့လား'

'ဖြစ်နိုင်တယ်'

လိစင်းကလည်း ဝင်၍ဝသာကံခံ၏။

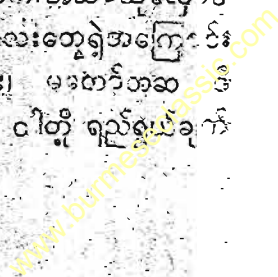
'ကျွန်တော့် ဗီတံထဲမှာလဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ချော တော်ပြောတော့မှပဲ ပြန်သတိရသောတယ်'

ကျန်းဖန်းက ဝင်၍အကြံပေး၏။

'အစ်ကိုကြီး...ဒါဘာမှမခက်သူး၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ ဘေးကင်း ရန်ကင်း ရှိနေကြတာပဲ၊ သစ်သားအိမ်ထဲက အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်ခံရလိက်ရင် အဘဲ မှာ ခာယ်လိုလုပ်ထားတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး သိနိုင် တာပေါ့'

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါ၏။

အခု ဝါတို့လာတဲ့အိမ်ကရည်ရွယ်ချက်က အဆိပ်သို့လှေ့ပတ် ခန်းကို ဇာတ်ဆီးဖို့ပဲ၊ ဒီသစ်သားအိမ်ကလေးတွေရဲ့အကြောင်း သိရလို့ ဝါတို့အတွက် ဓာမှအကျိုးမရှိသူး၊ မသော်ဘဲအဲဒီ အကျဉ်းသားတွေက ပြဿနာထုပ်ရင် ဝါတို့ ရည်ရွယ်ချက် တောင် ပျက်စီးသွားနိုင်တယ်'



၃၀၀ တက္ကသိုလ်နေ့ထမ်းအားပိုင်

သို့သော် ဆန်ကွမ်းချီသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ပြေးထွက်သွားလေ၏။ သစ်သား အိမ်ကလေးများဆီသို့ ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်ရာ စီမုဆရာတော်နှင့် လူငယ်နှစ်ဦးတို့က ဆန်ကွမ်းချီ စိတ်သဘောထားပြောင်းသွားပြီဟု ထင်မှတ်၍ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

စင်စစ် ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆရာဖြစ်သူအား ရုတ်တရက် သတိရလိုက်သောကြောင့်ဆိုသည်။

စီမုဆရာတော်တို့သည် ဆန်ကွမ်းချီအား မျက်တောင်မခတ်စေဘဲ ကြည့်နေကြ၏။ သူသည် သစ်သားအိမ်၌ ခူးထောက်ထိုင်ချုပ်ပြီး သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခိုးကန်တော့နေကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရှိကြရတော့သည်။

ထို့နောက် သစ်သားတံခါးကို လက်ညှိုးဖြင့် တစ်တောက်တောက် ခေါက်နေလေ၏။

သဘောသရုပ်အမှန်ကိုမသိရှိသော စီမုဆရာတော်နှင့်လူငယ်နှစ်ဦးတို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မျက်လုံးများဖြင့် မေးခွန်းထုတ်နေကြလေ၏။

စီမုဆရာတော်၏ ခြေလှမ်းများသည် ဆန်ကွမ်းချီ ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားရာ လိစင်းနှင့် ကျန်းဖန်ထို့လည်း ခပ်သွက်သွက်လိုက်ကြရလေ၏။ လိစင်းနှင့်ကျန်းဖန်တို့စိတ်ထဲတွင် မူလူတို့အစစ်ကိုကြီးရူးသွပ်သွားလေပြီလားဟု တွေးတောနေမိကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချီသည် အတွင်းအားထုတ်၍ အသံ ထွက်လိုက်၏။
'အာဆရာကြီး'

ထိုအသံကို ပြင်ပမှလူများ မကြားနိုင်သော်လည်း တဲအတွင်းရှိ ဆရာကြီးကမူ ကောင်းစွာ ကြားနိုင် ဖေသည်။ သို့သော် အတွင်းမှ မည်သည့်ထူးသံမျှမကြားရပေ။

'ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်'

ဆန်ကွမ်းချီသည် တံခါးကို လက်ဖြင့်ခေါက်ပြန်၏။ သို့တိုင် အတွင်းမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်ချက်မျှ မရှိပေ။

ဟင်...ငါတို့ ဝတ်စုံနှစ်နဲ့ စကား ပြောနေတုန်းကများ ဆရာ ထုတ်သွားပြီလားမသိဘူး။

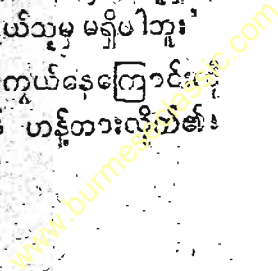
သူသည် သစ်သားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရန်ဟန်ပြုလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ စီမုဆရာတော်နှင့် လူငယ်နှစ်ဦး သူ့အနီးသို့ရောက်လာသဖြင့် လက်ကို ပြန်ရုပ်လိုက်မိသည်။

ကျန်းဖန်က...
'အစစ်ကြီး...ဒီသစ်သားအိမ်ထဲမှာ ဝိတ်လျှောင်ခံထားရတဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ။ အစ်ကိုကြီးနဲ့သိလို့လား။

ဆန်ကွမ်းချီသည် ဆရာဖြစ်သူ၏ လူသူရှောင်ရှားသည်။ စိတ်နေ သဘာဝကိုသိထားသဖြင့် တပျာကယာ ပြန်ပြောသည်။

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အထဲမှာ လူရှိနေသလားလို့ စမ်းကြည့်နေတာပါ။ အခု ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး။

စီမုဆရာတော်သည် ဆန်ကွမ်းချီ ဖုံးကွယ်နေကြောင်းသိသဖြင့် လူငယ်နှစ်ဦးအား ဆက်မမေးရန် ဟန်တားလိုက်၏။



၃၀၂ တက္ကသိုလ်နေ့ထင်းအောင်

‘ခကာလေး၊ အဲဒီကိစ္စကို ထားလိုက်ပါတော့၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ကြရအောင်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ဘစ်သားအိမ်ကလေးကို ကျောခိုင်းပြီး စီမံဆရာတော်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရ၏။

‘ဇိန့်ကြားပါဆရာတော်၊ သပည့်တော် နားထောင်နေပါတယ်၊ ဘာအကြောင်းများလဲ’

‘ကျုပ်တို့ကို ကူညီနေတဲ့ အကြံတော်ထေရ်က သူ့ရဲ့ ထူးခြားချက်တွေကို တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ’

‘ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ’

‘ထူးခြားချက်တွေရှိနေတယ်၊ တပည့်တော်တို့လဲ အဲဒီလိုပဲ ခံစားနေရတယ်’

တိုစကားကို ကျန်းပန်းက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်၏။ စီမံဆရာတော်က ခေါင်းညှိတံ၏။

‘ကဲ... မင်းပဲပထမဦးဆုံးပြောပါဦးကုန်၊ လိုတာရှိရင် ကျုပ်က ဖြည့်စွက်မှာပေါ့’

‘ဒီလူဟာ ကျန်းကျိုးခေစာကိုအဝင် ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာ တောခွဲရတဲ့လူပဲဖြစ်လိမ့်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက ခေါင်းခါ၏။

‘ဟိုလူက အရပ်အရှည်ကြီးပဲ’

‘ဘစ်သားခြေထဲ တပ်သားတယ်လို့ထင်တယ်၊ တမင် အရပ်ရှည်တယ်လို့ ထင်ရအောင် လုပ်လာတာပါ။ သူ့ ယိမ်းထိုးနေတာကိုကြည့်ရင် ကျွန်တော်ပြောတာ သဘာဝကျတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိပါလိမ့်မယ်’

‘ဒါ မှန်တယ်’

စီမံဆရာတော်က ဝင်၍ ဆရာတော်ခံ၏။ ကျန်းပန်းက...

‘နောက်ပြီး သူ့အဆီက ပင်ကိုအသံ မဟုတ်ဘူး၊ သံမှန်မဟုတ်ဘူး၊ အသံဖျက်ပြီးပြောတာ ဖြစ်ရမယ်၊ အသံမမှန်ဘူးလိစင်းကလည်း...’

‘အခု ကျွန်တော်တို့ကို ထာထွေတဲ့လူဟာ သေးကွေးတယ်၊ ပိန်ပါးတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထင်တော့...’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ရုတ်တရက် အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။

‘အင်း... နိုင်ချစ်နော်များ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဝင်လာနေသလား၊ မသိဘူး၊ သူကတော့ ဒီနေရာကို ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သူ့ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်’

သူသည် စီမံဆရာတော်ဘား လှမ်းမေး၏။

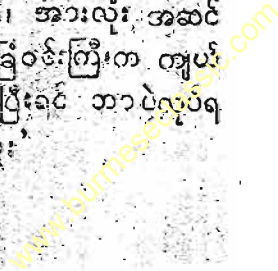
‘ဆရာတော်၊ ဧယုအဆကရော’

‘သူဟာ မိန်းကလေး ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ဖေပည့်တော်တို့အထက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နိုင်သလား’

‘ခုတော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ တော်ကြာ...’

‘တပည့်တော်တို့ အခု ဝင်လာတဲ့ တစ်ချိန်လုံး၊ သူ ကူညီနေတာပဲ၊ အားလုံးလဲ ဘေးရန်ကင်းနေတယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေနေတယ်၊ သူ့ကို ပုစိပယ်လို့မရဘူး၊ ဒီခြံဝင်းကြီးက ကျုပ်ကလွန်းတယ်၊ အဆီပဲသိုလျှင်ခန်းကို ဒတ္တုပြီးခင် ဘာပဲလုပ်ရသင့်ရ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး’



ကျွန်းဖန်းက....

'ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်'

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆက်ပြော၏။

'ဒါကြောင့်ပဲ သူ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် လူ့အကူအညီကိုတော့ ဆက်ယူနေရမှာပဲ။ တပည့်တော်တို့ကို ချောက်မချရင် ပြီးသားပဲ'

'အင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာပါပဲလေ'

သူတို့လေးယောက် ဆွေးနွေးနေစဉ် အဝေးမှ ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အရေးစာကြီး ညွှန်ကြားလိုက်၏။

'ဝါးလေးထဲ ပြန်မပြေးကြနဲ့တော့၊ စောစောက ဝင်ခဲ့တဲ့ သစ်သားအိမ် အလွတ်တော့ထဲမှာ ပြန်ဝင်ကြ၊ တံခါးလေးတွေကို ဟပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြ၊ ရှောင်လို့ မရရင်တော့ အိမ်လုံးကို သုတ်သင်ပစ်ရမယ်'

လေးယောက်စလုံး ဖျတ်လတ်စွာ သစ်သားအိမ်များအတွင်း သို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

မကြာမီ သစ်သားအိမ်များရှေ့သို့ အင်္ကျီနီဝတ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အင်္ကျီနီဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသူ လူလေးဖေခက် ရောက်ရှိလာသည်။ အင်္ကျီနီ ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးမှာ ကွန်လုံဝမ်၏ ဧတိယ မွေးစားသမီး ဖြစ်သည်။ ဧတိယ သခင်မဟု အားလုံးက ခေါ်ကြ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုနှင့်တကွ လူအားလုံး တံခါးဝမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေကြသည်။

အင်္ကျီနီ မိန်းကလေးက....

'နံပါတ်တစ်နဲ့ နံပါတ်နှစ်အဆောင်ကို သွားပွင့်စမ်း၊ အဲဒီ အထဲက နှစ်ယောက်ကို ခေါ်ထုတ်ခွဲ'

အစောင့် နှစ်ယောက်သည် ထိုမိန်းကလေးအား ဦးညွတ်၍ ဂါရဝမြဲပြီးနေခက် လက်ယာဘက် အစွန်ဆုံးရှိ သစ်သားအိမ် ကလေးများဆီသို့ သွားနေသည်။

သူတို့သည် သစ်သားအိမ်တံခါးများကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲ လူများကို ဆွဲထုတ်သည်။

'ဟာ'

ဆန်ကွမ်းချို၏နှုတ်မှ ရုတ်ဘရက် ယောင်ယမ်းထွက်သွား၏။ သူ့မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အတိုင်းမှာ အသက်ရှိနေသေးသော်လည်း အသားမရှိတော့သည့် အင်္ကျီနှင့် အရေကပ်နေသည့် သက်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်တစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဤမျှ ပိန်အပ်အောင် ထားခြင်းမှာ နှစ်ရှည်လများ အစ၊ မကျားဘဲ ထားခြင်းလားဟု ထင်မှားဖွယ် ရှိသည်။ သို့သော် ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် အကျဉ်းသားများသည် တတ်နိုင်သမျှသော် အင်အားကလေးဖြင့် ထိုသစ်သားအိမ်၏ တံခါး ကလေးကို တုတ်ကပ်ဆွဲထားသေးသည်။ ထိုအပြုအမူက 'ထို သစ်သားအိမ် ကလေးကို အလွန်တရာ သံယောဇဉ်ရှိပြီး တွယ်တာနေသည့် သဘောပင်တည်း။

အကျိုးမိန်းကလေးသည် ဆန်ကုမ်းချို၏ အာမေဒိုတ်သံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် သစ်သားအိမ်ကလေးများ အနီးသို့ တစ်ပတ်ပတ်၍ လျှောက်သည်။ မည်သည့်တံခါးကိုမျှ တုန်းဖွင့်၍ မကြည့်ပေ။ ကြည့်လျှင်လည်း သူမ မချသေးဆုံးပေလိမ့်မည်။

သူမသည် တစ်ပတ်သွားရောက်စစ်ဆေးပြီး မူလနေရာ၌ ပြန်ရပ်ခနဲ၏။

သူမ စေခိုင်းထားသည့် အစောင့်နှစ်ဦးသည် ကမ္ပဋ္ဌာန်းရုပ်လှူနှစ်ဦးကို ထမ်းယူလာ၏။

ဟင်း...ငါလုပ်လိုက်ရင် သေကုန်တော့မယ်၊ သေကုန်းတောင် ကောင်းကောင်းမလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းတို့ ရှေ့ကလျှောက်ကြပေတော့။

အကျိုးမိန်းကလေးက အမိန့်ပေးသဖြင့် အစောင့်များသည် ကမ္ပဋ္ဌာန်းရုပ် လှူနှစ်ဦးကို ထမ်း၍ ရှေ့မှထွက်သွားကြ၏။

အကျိုးမိန်းကလေးက ဝေးလွတ်ကိုင်၍ နောက်မှလိုက်သည်။ သူတို့၏ခြေထံများ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ ဆန်ကုမ်းချိုတို့ ထွက်လာကြသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုက စိမ့်ဆရာတော်အား လှမ်းပြော၏။
'ဆရာတော် မြင်လိုက်ပြီမဟုတ်လား'

'မြင်လိုက်ပါသည် ဒကာကလေး'

'တပည့်တော်ခဏာ ဘာမှစဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ အာဖြစ်လို့ ဒီလူတွေ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေရတာလို့ အဆားအရေတွေကလဲ သွေးမှိုသလို ပြူပွေးနေတာပဲ။ အစိုးပေါ် အရေတင်

ကမ္ပဋ္ဌာန်းရုပ် ဘဝနဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီသစ်သား အိမ်ကလေးတွေကို တစ်မက်နေရတာလို့

ဆရာတော်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြော၏။

'အတိအကျဘော့ ပြောဖို့ခက်တယ်၊ ယေဘုယျ ပြောနိုင်တာ ကန့်ခင်တော့ရှိတယ်။ သူတို့ အဆိပ်ဆေးတစ်မျိုး မိနေကြတာပဲ'

'ကြောက်စရာပဲ'

ဆန်ကုမ်းချိုက မှတ်ချက်ချပြီး ဆက်ပြော၏။

'အရှင်ဘုရားတို့ ဒီက ခေတ္တခဏ စောင့်ကြပါ။ တပည့်တော်တို့အစွန်က သစ်သားအိမ်နှစ်လုံးကို ခဏလောက် သွားစစ်ဆေးပါရစေ'

စိမ့်ဆရာတော်၏ စကားပြန်ကိုမစောင့်တော့ဘဲ ဆန်ကုမ်းချို ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ဆန်ကုမ်းချိုသည် ဒုတိယ အဆောင်၏ နားစည်းကလေးတို့ မော်ကြည့်၏။

'ကျန်ထောင်အနီး'

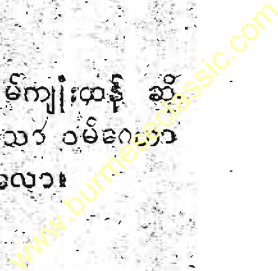
'ဒါ အကျဉ်းသားရဲ့ နာမည်ပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ဆန်ကုမ်းချိုက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ပထမအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ နဖူးစည်းကလေးကို မော်ကြည့်သည်။

'ဝမ်ကျုံးထန်'

'ဘုရားရေ'

ဆန်ကုမ်းချိုမှာ ဘုရားတသွားမိခင်တစ်ဦး၏ ဝမ်ကျုံးထန် ဆိုသူမှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားလှသော ဝမ်ခေတ်တိုင်း၏ သခင်ကြီး ဝမ်ကျုံးထန်ပင် မဟုတ်ပါလော့။



'ဟင်...သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန် မဆေးသေးပါကလေးအား အသွယ်အဖြစ်က သေတာထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ်'

သူသည် ပိုင်မာစန်းတောင်မှ စတင်ထွက်ခွာ လာခဲ့သည့် အဖြစ်များကို ပြန်လည် သတိရလာ၏။ သိုင်းလောကအတွင်း နဂါးနက်ရှိုင်းရှိုင်း ပါဝင်လာခဲ့ခြင်းမှာ ဝမ်းဂေဟာကြီးအတွင်း သို့တိဝက်ကျ ပွတ်ဘုရင်ကြီး တုထန်ဟိုနှင့်အတူ လိုက်ပါမိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူ တစ်ချက် ဖြေသာသည်မှာ ဤမျှ ခုကွသွယ် ရောက်သော အရှုပ်အထွေးကြီး၌ မပါဝင် မပတ်သက်မိဘဲ ယခုကဲ့သို့ အဘဆရာကြီးနှင့် တွေ့ကောင်းမှ တွေ့လိမ့်မည် သော အချက်ပင်တည်း။

'ကွန်လုံငမဟာ အတော်ရက်စက်တာပဲ၊ ဝမ်းကျုံးထန်ဆီ ရတနာသုံးမျိုး သတင်းမရတော့ သေလွန်းပါး အကျဉ်းခံ ခုကွပေးထားတယ်။ ဝမ်းကျုံးထန်၌ သားကလေးလဲ ခုကွ ခုကွရောက်မှာ သေချာတယ်'

သိုင်းလောကသားများသည် ဝမ်းဂေဟာ၏ သခင်ကြီး ဝမ်းကျုံးထန် သေဆုံးသွားပြီဟု ထင်မှတ်နေကြသည်။ ယခု အဘနေအရာ ဝမ်းကျုံးထန် မသေသေးပေ။

အသက် ပြန်ရှင်လည်း လေ့ယံကူစော့ပေ။

ဆန်ကွမ်းချိုမှာ ထိုဘစ်သားအိမ်ကလေးရှေ့၌ အတန်ကြာ ရပ်နေမိ၏။ ထိုနောက်မှ စီမုဆရာတော်တို့ စောင့်ဆိုင်းနေသည့် ကို သတိရလာဟန်ဖြင့် ဝမ်းကျုံးထန်၏ သစ်သားအိမ်ကို ခွာထွတ်လာခဲ့ရ၏။

'ခဏအလား၊ ဘာတွေ့တွေ့လို့ ဘာတွေ့ ဒီလောက်ကြာနေရ တာလဲ'

ဆန်ကွမ်းချိုက အခြေအနေများကို ရှင်းလင်း ပြောပြလိုက် လေသည်။

စီမုဆရာတော်မှာ အံ့ဩလွန်းလှသဖြင့် ရုတ်တရက် စကား ပင် ပြန်ပြောနိုင်ချေ၊ အတန်ကြာမှ...

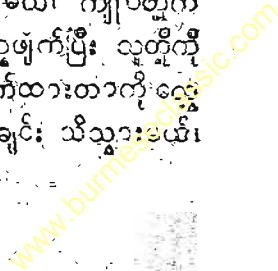
'ဝမ်းကျုံးထန်ဟာ ကျုပ်တို့ ရှောင်လင် ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ အတော်ရှင်းနီးပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့နောင်တော် တက်မုဆရာတော် နဲ့ဆိုရင် အတော်ကလေး ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနီးနီး၊ ရှိပါ တယ်'

ကျန်းပန်းက....

'အစ်ကိုကြီး၊ ဒီသစ်သားလျှောင်အိမ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ခုပဲ ဖျက်ပစ်လိုက်ကြရအောင်။ အခု အကျဉ်းကျနေတဲ့ လူတွေကို လဲ ကယ်တင်ရာကျတယ်။ နောင် အကျဉ်းကျမယ့် လူတွေ အတူကလဲ ကောင်းတယ်'

စီမုဆရာတော်က ခေါင်းခါ၏။

'မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလူတွေကို ကယ်ထုတ်တယ်ဆိုရင် တစ်ခါတည်း ဖန်နေရာရာကို ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုသရမယ်။ ကျုပ်တို့က လုပ်စရာတာဝန်တွေ ရှိသေးတယ်။ ဒီအိမ်တွေဖျက်ပြီး သူတို့ကို ဝါးတောထဲ ပစ်ထားခဲ့မလား။ အိမ်တွေဖျက်ထားတာကို လေ့ ရင် ရန်သူ့ရောက်ပြီဆိုတာ ကွန်လုံဝမ်း ချက်ချင်း သိသွားမယ်။ ကျုပ်တို့အကြံအစည်တွေလဲ ဖျက်ရော'



စီမံရေးရာတော်၏ ပြောကြားချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ဆင်
ကွမ်းချီ ဆုံးဖြတ်၏။

‘ဆရာတော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ညီလား၊ သူတို့ကို ကယ်ခွင့်
ရစ် အဆိပ်သို့လှောင်ခန်းကို ဖျက်ဆီးပြီးမှ ကယ်ဆင်တယ်’
ကျန်းဖန်းက....

‘ဒါဖြင့် အခု ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

‘လောလောဆယ်တော့ ဝါးတောထဲမှာပဲ နားနေရဦးမှာပဲ
ကင်းသမားတွေ မလာနိုင်သေးဘူးလို့ ဟိုမိတ်ဆွေက ပြောသွား
တယ်’

‘အစ်ကိုကြီး၊ အခုပဲ ကုန်လုံခမ်း၍ စံအိမ်တော်ကြီးကို သွား
ရင် မကောင်းဘူးလား’

‘မကောင်းဘူး၊ ညဘက်မှသွားသင့်တယ်လို့ အကြံအစာ
တဲ့ ဖိတ်ဆွေက ပြောထားတယ်၊ သူက ဒီ စံအိမ် တော် ဝင်း
အကြောင်းကို အတော်ကလေး သိထားပုံရတယ်၊ သူ့ ကိုကျော်
ပြီး မလုပ်သင့်ဘူး’

‘ဟေ့’

လိစင်းက ဝါးပင်များအကြားသို့ ကြည့်ဖို့ လက်ညှိုးထိုး
လိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီး၊ အကြံထောက်သူ လာနေပြန်ပြီ’

‘မင်းတို့ ဒီမှာပဲစောင့်ကြ၊ ငါ သွားတွေ့လိုက်မယ်’

‘အစ်ကိုကြီး’

‘တာပြောမလို့လဲ’

‘သူ ဘယ်ဘုလဲဆိုတာ’

‘ငါ ဆီပါတယ်၊ မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့ တာဖြစ်လို့ အစား
အကျပ်ပေးထုတ်ရမှ လဲ၊ အရေးကြီးတပေ ငါတို့ကိစ္စအောင်
မြင်ဖို့ပဲ’

‘ဒါတော့ဟုတ်ပါတယ်’

ဆန်ကွမ်းချီသည် အပြေးအလွှားထွက်သွား၏၊ ငတ်စိုနု
သည် ဝါးပင်များအကြား၌ လက်ပိုက်၍ ရပ်ခေတ်နေလေ၏။



အခန်း (၁၄၀)

ဥယျာဉ်ထဲမှ ထိုက်ပဲ့

ဆန်ကုမ်းချီသည် အတွင်းအိတ်ထဲမှ ဝိညာဉ်နုတ် ရွှေခေးကို
 စမ်းသပ်ပြီး အကြံစောင့်အုန်းနှင့် ခင်ဆိုင်လိုက်၏။
 'ခင်ဗျားဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောရင် ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီ
 ကို ဆက်မယူတော့ဘူးလို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ'
 'အင်မတန်မိုက်မဲတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ'
 'ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'
 'ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာက အရေးကြီး ဘလား၊ ခင်ဗျား
 တို့ အကြံအစည်အောင်မြင်ဖို့က အရေးကြီး ဘလား'
 'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်'

ဆန်ကုမ်းချီသည် ထိုလူ၏လက်ကောက်ဝတ်ကိုလျှပ်ဆစ်ပြက်ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

ထိုလူက သူ့လက်ဖဝါးများကို ကွေ့စိုက်ထုတ်၍ချော့ခွင့်လိုက်သည်။ လွတ်သွားသည်။ သဘိဒန္တသူဆိုသည့် ဆန်ကုမ်းချီ ဖမ်းလိုက်သည်နှင့် မိသွားမည်သာဖြင့်၏။

သို့သော် ထိုလူ၏လျှို့ဝှက်မှုသည် ထိုရွာငယ်တိုင်းမှကြောင့်တစ်ချက်တည်း ပေါ်သွားသည်။ သူ၏ လက်ဖဝါးများသည် လွန်စွာ ပြုစုပေးနေသည့် မိန်းကလေး၏လက်ဖဝါး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဆန်ကုမ်းချီသည် တိုက်ကွက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး ဦးညွတ်ဂါရုပြု၏။

ခင်ဗျား နိုင်ချစ်ခန့် မဟုတ်လား။

ဝတ်စုံနက်ထဲမှ မူလမိန်းမသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တကယ်ရိုးတာပဲ။ သိသာသီစေ မမြင်စေနဲ့ ဆိုတဲ့စကားကို လိုက်နာမှပေါ့။ အခုအတော့ရှိစေတော့။ ရှင်လူတွေ မသိအောင် ဖုံးဖိထားလိုက်ပါ။

ဖိုးဖိလို့မရဘူး။ ကျုပ်ကတော့ခင် အသိအောင်ကျနေသေးတယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို မိန်းမသားမှန်း ကြိုတင်သိနေကြတယ်။

ကိုစွမရှိဘူး။ သူတို့ကိုဖွင့်မခပြောလိုက်နဲ့။

ကောင်းပါပြီ။ ကျုပ်တို့ ကွန်လုံဝမ်းခြုံစံအိမ်ထောင်ကို ဘယ်အချိန် ဝင်ရမှာလဲ။

အဲဒါကိုပြောချင်လို့လာတာပဲ။ ဝတ်စုံတွေ စီစဉ်ပေးလိုက်တုန်းက ရှင်တို့ သူ့ခင်ကောင်း သုံးယောက်အတွက်ပဲ ပါတယ်။ စီမံဆရာဘက်အတွက် မပါဘူး။ ကွန်လုံဝမ်းခြုံစံ ရှိနေရင် မိထောင်းယခုပေးဖို့ ကွန်လုံဝမ်းခြုံရင် သက်န်း ဝတ်ထုံးတဲ စီမံဆရာဘက်ကို သူတို့ ပြဿနာလုပ်ကြလိမ့်မယ်။ ရေခဲ သူ့အတွက်ဝတ်စုံ။

ဆန်ကုမ်းချီက ဝတ်စုံကိုလှမ်းယူ၏။ ဆနက်ရောင် ဝတ်စုံခေါင်းစွပ်ဝင်ပါလာသည်။ ဆရာတော်အတွက် သီးခြားယူလာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

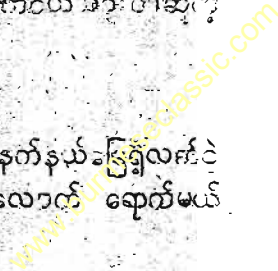
ရှင်တို့လေးယောက်စလုံး အနက်ရောင်ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ပြီး ရင် ခပ်တည်တည်သာဝင်ပါ။ မီးစင်ကြည့်ကပ်။ စိတ်ကောင်းဝင်ပေါက်ကကြီးတယ်။ အဲဒီအနှောက်တက်မာလဲ ဥယျာဉ်တွေ၊ အဆောင်တွေရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တိုင် မီးစင်ကြည့် မဟာတတ်ရင်းအော့ မလွယ်ဘူး။

အချိန်အချက်စကားတွေ မလိုဘူးလား။

ဒီနေ့အဖို့မလိုဘူး။ သူတို့ဘဝစုံခေးခေးရင် တယ်တက် လက်ဖဝါးကို ညာဘက်ရင်ဆုံမှာသာ တစ်ပြလိုက်ပါ။ ဒီနက်အတွင်းမှာ အနားယူခွင့်တွေ ကွန်လုံဝမ်းခြုံ လက်အောက်ဝယ်သာ ပါဆိုတဲ့ အမှတ်အသားပဲ။

ခါဆိုရင် မဆိုးပါဘူး။

အခု ဒီဝါးတော့မှာ ကွန်လုံဝမ်းခြုံပိုင်နက်နယ် ခြေရုံလှောင်ဘက်ဖြစ်တယ်။ ရွှေတိုးသွားမယ်။ အလယ်လောက် ရောက်မယ်။



ခိုရင် ကုန်လုံဝမ်း၌ စံအိမ်ဘော်ကြီးကို ဆွေရမယ်၊ အစောင့်
ခကြပ်တွေလဲများလိမ့်မယ်

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်နှစ်မိုင်လောက် အတွင်းထဲ ဆက်ဝင်ရမှာလဲ’

‘တစ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက် ရှိမလဲ’

‘ဒါဖြင့် ဒီခြံဝင်းကြီးက...’

‘အကျယ်ကြီးပေါ့၊ သားကောင်တွေ မွေးထားမယ်ဆိုရင်
ပစ်တောက်ကြီးတစ်ခုပမာဏရှိပါတယ်၊ သားကောင်တွေ လွတ်
စွတ်လပ်လပ် ပျော်မြူးနိုင်လောက်ပါဘယ်’

‘ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့သွားတော့မယ်’

‘သွားပေတော့၊ အမြဲတမ်း ကျွန်မလာမကူနိုင်ဘူးကြီးစား
ပြီးတော့ လာခဲ့မယ်၊ တချို့ နေရာတွေမှာ မီးစဉ်ကြည့်ကပါ’

‘စိတ်ချပါ’

နိုင်ချစ်နော် ပြေးထွက်သွားသည်။

ဆန်ကွမ်းချီလည်း သူ့မိတ်ဆွေများ ရှိရာသို့ မြန်လာလေ
သည်။

‘ဘာထူးခြားသလဲ’

‘ဒီမှာ ဆရာတော်အတွက် ဝတ်စုံ၊ သည်းခံပြီး ဒီဝတ်စုံကို
ဝတ်ဆင်တော်မူပါ’

စိမ္မာဆရာတော်သည် အခြေအနေအရ ဝတ်စုံကို လှမ်းယူ၍
ဝတ်ဆင်လိုက်ရသည်။

ဆန်ကွမ်းချီက နောင်အခက်အခဲကြုံလျှင် ကိုယ့်သူ အဆင်
ချင်း မှတ်မိသိရှိရန် အချက်ပေး အမှတ်အသားများ စီစဉ်ပေး
သည်။ အားလုံး ကျေနပ်သဘောပေါက်ကြ၏။

‘ကဲ...အားလုံးသဘောပေါက်ကြပြီ၊ ဒီရီးဆက်ကြစို့’

သူတို့သည် သစ်ပင်များကြားမှ နားမပျက်စိဖွင့်ကာ ဂရုစိုက်
၍ ရီးဆက်ကြသည်။ ကင်းသမားများတွေ့ရသော်လည်း ည
ဘက်ရင်ပေါ်သို့သယ်ဘက်လက်ဖဝါးတင်ပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် အ
ချမ်းစွာ ပြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်မိုင်ပျော့ပျော့ခန့် လျှောက်မိသောအခါ နောက်ထပ်ခြံ
ဝင်းတစ်ခု တွေ့ရလေ၏ ထိုခြံဝင်းထဲ၌သို့ မိုင်းဒသာ ကုန်လုံဝမ်း
၏ စံအိမ်ဘော်ကြီးရှိသည်။

စိမ္မာဆရာတော်က ဆန်ကွမ်းချီကား တီးတိုး လှမ်းပြော၏။

‘ကျုပ်တော့ သိပ်ဆင်မကျဘူး ဒကာလေး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာတော်’

‘ကျုပ်တို့ ဖြတ်သန်း ဝင်ရောက်ခွင့်မရဘဲ သိပ်လွယ်ကူ
နေတယ်’

‘ဒါသား’

ဆန်ကွမ်းချီသည် သူတို့အား လိုက်ပါကူညီသူမှာ ကျွန်လူ
ဂိုဏ်း၏ တိုက်ခိုက်ရေးနည်းပညာများ တာဝန်ယူထားသူ နိုင်ချစ်
နော်ဖြစ်ကြောင်း ထိုနိုင်ချစ်နော်မှာ ကုန်လုံဝမ်း၏ မွေးစားသမီး
များအနက် အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ပထမ သခင်ဓာတ်

ကုန်လုံဝမ်း၏ လက်ရုံးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဤစံအောင်အိမ်ကြီး၏ အသားစိတ်များကို အကုန်အစင် သိသဖြစ်ကြောင်း မျှင်းလင်း ပြောဆို ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော်....

ရှင်လှတေ့ မသိအောင် ဖုံးဖိထားလိုက်ပါ။

နိုင်ချစ်နော်၏စကားကို ပြန်လည်သတိရလိုက်သဖြင့် စိမ့်ဆရာ တော်အား ဆက်၍ရှင်းမပြောဘဲပေ။

အခြေအနေ အခွင့်အခါပေးလို့ တပည့်တော်တို့ ခုလို လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်လာနိုင်တယ်။ သိပ်သံသယမဖြစ်ပါနဲ့ ထိုမျှသာ ပြောမိသည်။

ပထမ ခြံစည်းရိုးအတွင်း၌ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနက် ဝတ်ဆင်သူ အမြောက်အမြား ရှိသော်လည်း ဆန်ကွမ်းချိုက ဣန္ဒြေရရ ရှေ့ဖိုလ်ဘဲ ဝင်လာသဖြင့် မည်သူမျှ မတားဆီးကြပေ။ သို့သော် ခံတော်အိမ်ကြီး၏ တံခါးမကြီးအတွင်းတွင်မူ တစ်ဖက် လှံ ခေးချောင်း စုစုပေါင်း ရှစ်ချောင်း၏ တားဆီးမှုကို ခံလိုက် ခဲ့လေသည်။

‘ခါ ဘာလုပ်တာလဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက မာရေကျော့ခေ မေးလိုက်၏။ တားဆီးသူ အစောင့်များက သူတို့၏ လှံများကို မချုပ်သိမ်းကြပေ။

‘စကားဝက်’

ဆန်ကွမ်းချို ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ နိုင်ချစ်နော်ထံမှ သူပြောမည် စကားဝက်ကိုလည်း မသိခဲ့ရပေ။ မီးစဉ်ကြည့်ကပါ ဟုသာ မှားကြားခဲ့သည်။

ရှေ့ပိုင်း၌ ဆန်ကွမ်းချို အကျဉ်းအကျပ်ကျနေခိုက် လိစင်း သည် ဆန့်ဝင်ဆန့်ဝင်ဖြင့် လဲကျသွား၏။

စိမ့်ဆရာတော်က ဆန်ကွမ်းချိုအား ဂါရဝပြုပြီး....

‘ဆရာ...သူ အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးဖို့ အချိန်ကျနေပါ ပြီ။ အချိန်မီ ဖြေဆေးမပေးရင် သူ့ဗုဒ္ဓဓာတ်က သွားပါလိမ့်မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိမ့်ဆရာတော်နှင့် လိစင်းတို့၏ စိတ်ကူး အကြံဉာဏ်ကလေးကို ချွတ်ခြည်း သဘောပေါက်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖင်းမာခက်ထန်သော လေသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက် လေသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် သူ့ကို သယ်မခဲ။ ခန်းမထဲရောက်မှ သူ့ အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးမယ်’

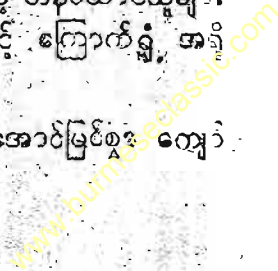
ဆန်ကွမ်းချိုသည် စိမ့်ဆရာထော်နှင့်ကျန်းဖန်းတို့အား မင်နှင့် မောင်းနှင့်ပြောကာ လှံကိုင်သူများအား လှည့်ငေါက်လိုက်၏။

‘မင်းတို့လှံတေ့ ဖယ်ကြစမ်း၊ အရေးထဲ အရာပေါ်မနေကြနဲ့’

လှံကိုင်အစောင့်ရှစ်ယောက်မှာ ထိတ်သိတ်ပျာပျာဖြင့် သူတို့ လှံများကို ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကြရသည်။

ကုန်လုံဝမ်း၏ အုပ်ချုပ်ပုံမှာ အပြင်ပန်းအကြည့်၌ အလွန် တင်းကျပ်သော်လည်း တကယ်ကမ်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဟန်ဆောင်သူများ ကိုမူ သူ့ဘာမှန်းမသိ ကိုယ်ဘာမှန်းမသိဖြင့် ကြောက်ရွံ့ အချိ အသေပေးကြရသည်သာ ဖြစ်သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုထိုသည် ပထမအဆင့်ကို အောင်မြင်စွာ ကျော် လွှားလာနိုင်ခဲ့ကြလေ၏။



ထောင်ချိုးအကျေ့သို့ ရောက်သောအခါမှ ဆန်ကွမ်းချို ဟင်းချနိုင်တော့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက လိစင်းအား ချီးကျူးလိုက်၏။

ညီသေး၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းပါပေတယ်။ အဲဒီအဝင်အဝ မှာ လုံးဝ တိုက်ခိုက်လို့ မဖြစ်ပေဘူး။

လိစင်းက ပြုံး၍ပြောသည်။

ကျွန်တော်ကို ချီးကျူးပါနဲ့ အစ်ကိုကြီး။ ဒါက စိမ့်ဆရာ တော်ရဲ့ အကြံဉာဏ်ပါ။ ဆရာတော်က တီးတိုးအမိန့်ပေးတာနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် လုပ်လိုက်ရတာပါ။

ဆန်ကွမ်းချိုက ဆရာတော်အားလက်အုပ်ချီ၍ ဂါရဝပြုလိုက် လေ၏။ ဆရာတော်က တည်ကြည်သော အပြုံးကို ပြုံးသည်။ ရွှေဆက်သွားရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြုလေ၏။

အဆောက်အအုံထဲတွင် ဝတ်စုံနက်များ သွားလာနေကြ သဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုတို့မှာ ဣန္ဒြေမပျက် ရောနှောနိုင်ကြပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကြီးမားသော တံခါးမကြီးတစ်ခုရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ ၏။ ထိုတံခါးမ၌ အစောင့်ဆယ်ဦးမျှရှိရာ လက်နက်မျိုးစုံ ကိုင် ဆောင်ထားကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူဆယ်ယောက် မှာ တံခါးမကြီးကို ဖန်းစိပ်တံဆိပ် ရပ်နေကြသဖြင့် ဆန်ကွမ်း ချို အကျပ်တည်းသွားသည်။ သို့သော် နိုင်ချစ်နော် ခပ်ထားသည် ငွေတံဆိပ်တုံးကို သတိရလိုက်သဖြင့် အဆင်ပြေလို့ပြောပြား ထုတ် သုံးလိုက်၏။

ငွေပြားကို မြင်သောအခါ အားလုံးက ဦးညွှတ် ဂါရဝပြု ကြပြီး လမ်းဖယ်ပေးကြလေ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုတို့လည်း ခပ်သွက် သွက် ဝင်ခဲ့ကြရသည်။

ခန်းမကြီးကို ဖြတ်လျှောက်လာကြရာ သူတို့အားလုံး ကိုယ် ဖော့ပညာကောင်းသူများ ဖြစ်သည့်တိုင် ခန်းမကြီး၏ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်မှုကြောင့် ခြေသံများ ထပ်ပေါ်ပေါ် ပေါ်လာခဲ့သေး၏။

ခန်းမအဆုံးတွင် တံခါးကြီး သုံးပေါက်ကို တွေ့ကြရပြန် လေ၏။

ဆန်ကွမ်းချို တွေးသည်။

‘ခုနေ ပုံစံစာရွက် ထုတ်ယူပြီး ဝေလလဲရင် ခက်ခင်းမယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဘက်မှာ အစောင့်တွေ ရှိနေသေးတယ်။ သူတို့ကိုလဲ သတိထားရမယ်’

ဆန်းကွမ်းချိုက သူ့အတွေးကို စိမ့်ဆရာတော်အား တီးတိုး ထွမ်းပြေး၏။

ဆရာတော်က ခေါင်းခါသည်။

‘ခကာလေး သတိမထားမိဘူးလား၊ ကျွန်လူဂိုဏ်းရဲ့ တိုက် နိုက်ရေးနည်းပညာမှူးပေးတဲ့ပုံစံစာရွက်ထဲမှာ အဆိပ်သိုလှောင် ခန်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မပါပါဘူး။ ခုနေ ပုံစံ စာရွက်ကြီး ထုတ်ကြည့်နေရင် ရန်သူတွေ မသင်္ကာဖြစ်သွား ကြလိမ့်မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်’

သုသည် တံခါးပေါက် ဆုံးပေါက်ကို မေးဝေါ့ပြဦး....

ဆရာတော်...အဲဒီဆုံးပေါက်ဟာ ပြဿနာပဲ၊ တပည့်တော် နီလိစိတ်ကူးကယ်၊ ဆရာတော်က လက်ဝဲအစွန်ထိဝင်၊ တပည့် တော်က အလယ်ပေါက်ကိုဝင်လေ၊ လိစိတ်ကူးကယ်နဲ့ ကျန်းမန်းတို့ နှစ် ယောက်က ညာဘက်အစွန်ကို ဝင်လေ၊ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ အဆီမိသိုလျှောင်ခန်းကို ရှာကြမယ်၊ မကောင်းဘူးသား၊

ဟာ...အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့၊ အုပ်စုကြီးနဲ့ သွားတာ ထက် ကစ်ယောက်ချင်း သွားတာက ပြေရွင်းရ ပိုလွယ်တယ်၊ ဒါကလေးပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် ဆိုပဲကောင်းပါတယ်

လိစိတ်ကူး ကျန်းမန်း၊ ဝါပြောတာ ကြားသလား

ကြားပါတယ် အစ်ကိုကြီး

ဒါဖြင့် ဝင်တော့

အားလုံး ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ဝင်သွားကြသည်။

အခြားသူတို့ယောက် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားမှန်း မသိသော်လည်း ဆန်ကုမ်းချိုမှ မှု ကိုက်နှစ်ရာခန့် လျှောက်ပြန် သည်နှင့် အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်လေဟာပြင်ထဲသို့ ရောက် ရှိ၍ သွားတော့သည်။ သူ့ရှေ့တွင် အလွန်တရာ လှပသော ဥယျာဉ်ကြီး ရှိနေ၏။

ပန်းဥယျာဉ်ကြီး၏အနောက်တွင် မြို့နယ်ပျာအဆောင်ကြီးဝန်း ဖျား ရှိနေသေး၏။ ဆန်ကုမ်းချိုသည် တီးတိုး မှုတ်ချက် နေ တော့သည်။

ကမ်း...ကကယ် ကြီးကျယ်တဲ့ ခြံဝင်းကြီးပဲ၊ ဘုရင်ကေရင်- တစ်ပါးရဲ့ နန်းတော်တော် ဝီလောက် ကျယ်ဝန်းလိမ့်မယ်၊ ငါ့ မထင်ဘူး၊

သုသည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းလာသည်။ ပန်းဥယျာဉ် ဘုံ တံခါးမျှားဆပ်ဆင်ထားသော်လည်း အစောင့်ဆို၍ ဝာစ်ယောက် မျှ ပရိပေ။

လေပြည့်ကစ်ချစ် ရေ့ယခိးသွားသဖြင့် ပန်းခင် ကြီးမှ လှပစွာ လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းလှိုင်းကြီးများ လှုပ် ဆင်းလာသကဲ့သို့ ပန်းခင်ကြီးလည်း လှိုင်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည်။

ဆန်ကုမ်းချိုသည် သူ၏ လာရင်းကိစ္စကို မေ့လျော့သွားပြီး ပန်းခင်ကြီး၏အလှ၌ ယစ်မှု နေမိလေ၏။

တကယ်လှတာပဲ၊ ကုန်လုံမိဟာ အင်မတန်ရှိုင်းစိုင်းတယ် ကောက်ကျစ်တယ်၊ ယုတ်မာတယ်လို့ သိုင်းသမားတိုင်းက ပြော ကြတယ်၊ သူက ဒီလိုအလှအပမျိုးတော့ ခံစားတတ်သလား

ဆန်ကုမ်းချို ဝေးမေ့ ဘေးဘောနေစဉ် သူ့နောက်ဘက် အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

ရှင် တယ်သူလဲ

ဆန်ကုမ်းချို ချာခဲနံ့လှည့်ကြည့်၏။ နန်းတွင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင် ထားသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ယပ်တောင် တဖျတ်ချင် ခတ်ရင်း သူ့ဆီသို့ လျှောက်လဝနေ၏။ မည်သည့် နေရာက ထွက်ပေါ်လာကြောင်းကို သူလုံးစေဦးစား၍ မရဘဲ ရှိနေသည်။

သူတွေမြင်နေရသည့် အဆောင်များမှာလည်း အတော်ဝေးနေသဖြင့် ထိုနေရာမှ လမ်းလျှောက်လာသူ ဆိုလျှင် ဆန်ကွမ်းချိုအနေဖြင့် ကြိုတင်တွေ့မြင်နိုင်ရပေမည်။

ထိုမိန်းမပျိုအား အံ့ဩနေစဉ်မှာပင် သူ့ ဓနာန်မှ တစ်ခဲစ်ရယ်သံကြားသဖြင့် ချာနေ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ယခုအခါ တွေ့ရသူများမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘဲ လေးယောက်ဖြစ်နေသည်။ လေးယောက်စလုံး သိုင်းဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထန်ရွှင်နှင့်အတူ ရှာဖွေရေးခရီးထွက်ရာမှ ကွန်ကတော်ကြီးနှင့် တွေ့ဆုံရပုံ၊ ကွန်ကတော် ကြီးအတွက် အသက်စွန့် တိုက်ခိုက်ကြသော မိန်းကလေးများ တွေ့ရပုံတို့ကို ပြန်လည် သတိရလာ၏။

ယခုတွေ့ရသည့် မိန်းကလေးများမှာ ကွန်ကတော်ကြီး၏ လူယုံမိန်းကလေးများနှင့် တစ်ဆပဲတည်း ဝတ်စားဆင်ယင်ကားသည်။ ဤမိန်းကလေးများက ကွန်လိုဝမ်အပေါ်သာ သစ္စာစောင့်ထိကြပေလိမ့်မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် နန်းတွင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးထံသို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးညွတ် ဂါရဝပြု၏။

‘ကျွန်တော် ကို ခေါ်ပါသလား ခင်ဗျာ’
‘ရှင် သိပ်ပြီ သတ္တိရှိနေပါလား၊ မိန်းမဆောင်ထံ ဝင်လာရတဲ့သတ္တိဟာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ ဒီထဲဝင်တဲ့လူဟာ ဘယ်အဖြစ်ခင်မျိုး ခံရမယ်ဆိုတာ ရှင် နည်းနည်းကလေးမှ မသိဘူးလား’

ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာ ပြုံးနေ၏။ သို့သော် သူပန်းနှုတ်ထွက်စကားမှာမူ ခြိမ်းခြောက်စကားများသာ ဖြစ်နေ၏။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ထိုမိန်းမပျို ဝါးယောက်ကို နှုတ်ပိတ်သင်မပိတ်သင့် အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေရလေတော့၏။ နှုတ်ပိတ်ပစ်ခြင်းထက် ပြေးပြုသည်သည် ဆက်ဆံပြီး ဘောင်းပန်ခြင်းတို့ကိုကောင်းမည်ဟု သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ် ဂါရဝပြုသည်။

‘ကျွန်တော်က ဂိုဏ်းသားသစ်ပါခင်ဗျာ၊ အိမ်တော်ရှိ စည်းကမ်းသစ်တွေကို နားမလည်သေးလို့ ဒီအထဲကို ဝင်လာခဲ့မိတာပါ ခင်ဗျာ’

‘ရှင်ဆရာက ဘာမှ မသင်ဘူးလား’

ဆန်ကွမ်းချို ရုတ်တရက် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ အကြံပေါ်လာသဖြင့်...

‘ဟုတ်ကဲ့...တစ်ချို့ လဲသင်ပေးပါတယ်၊ ဒီကြားလဲမှာကျွန်လူဂိုဏ်း သားတွေကို ပိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့မယ်၊ တင့်တေထဲမှာ ကျွန်တော် ဆရာ ပါသွားတဲ့အတွက် ဒီဘက်က ပန်းဥယျာဉ်အကြောင်း ဘာမှမသိခဲ့တာပါ ခင်ဗျာ’

ဆန်ကွမ်းချို၏စကားကို မိန်းကလေး ယုံကြည်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆန်ကွမ်းချိုသည် သူမိုးမျက်စိဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပန်းခင်းကြီးကို ဝေးခမာနေခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ဆန်ကုမ်းချီက...

ကျွန်တော် မားရင် ဆုံးပေါင်ဗျာ၊ မေတ္တိ ဆုံးမသလို
ခံယူဖို့အသင်ပါပဲခင်ဗျာ

မိန်းမပျိုက...

ဒါဟာ မိန်းမဆောင်ရွဲ ပန်းဥယျာဉ်ပဲ၊ ဒီထဲဝင်လာမိတဲ့
လူဟာ သေဒဏ်ထိုက်တယ်၊ နားထည်ရဲ့လား

မသလိပ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် ခုချက်ချင်းပဲ
အပြင်ကိုထွက်သွားပါမယ်

ဆန်ကုမ်းချီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ထွက်ပေါက်ရှိရာသို့
ကျော့ရှောင်ထွက်လာသည်။

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့သို့ လှူပို့နှစ်ရိပ် ခန့်ဖျံရောက်ရှိလာ၏။ အလွန်
ဇာတု ပေါ့ပါးသော ခန့်ပျံမျိုးဖြစ်၍ ဆန်ကုမ်းချီ အံ့ဩစွာ

ကြည့်သည်။
သိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သူ့ကို

ထားဆီးခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်သေးသည်။
အလို သူတို့အယ်ကေကြပါကလား၊ တချို့ သိုင်းလမား

ကြီးတွေတွေဝင် သူတို့သောက် ကိုယ်ဖော့ပညာ မကောင်းကြ
ဘူး

ဆန်ကုမ်းချီ စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိသည်။ ထိုမိန်းကလေး
နှစ်ဦးက....

ရှင် တစ်ပြေးမလိုလဲ
မပြေးပါဘူး၊ တံခါးဝဆီလွှားလေ့ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ခွင့်မပြု
လို့ ကျွန်တော် ပြန်ထွက်တာလေ

ရင်ဝင်လဲ ထုန်းက ရှင်ကိုတယ်သူမှမဟာကြဲဘူးလား

ကျွန်တော်ဝင်လာတာ လူတစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ဘားရင်
ခုလိုမဖြစ်တာဘူးပေါ့ဗျာ

မုန်တယ်၊ အဆေးခွ ခွင်ဟာအပြစ်ကျူးလွန်သူ ဖြစ်သွားပြီ၊
ဒီအပြစ်ကိုကျော့ဖောက် ဘယ်သူမှ မလွတ်နိုင်ဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

ကလဲရင်ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဗီပန်းဥယျာဉ်ထဲ အခြေကျူးလာ
ရင် ခွားဖြတ်ပစ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပေးထား

တော့ ရှင်အခန့် ဘယ်လိုမှ လွတ်လမ်းမရှိတော့ဘူး
ခင်ဗျားတို့က တောင်းပန်လို့လဲ မရပါကလား

သိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးများသည် တစ်
ခစ် ရယ်မောနေကြ၏။ သူတို့စိတ်ထဲ၌ ဆန်ကုမ်းချီအား အမဲ

ဖျက်သလိုဖျက်နိုင်မည်ဟု ထင်မှတ်နေပုံရသည်။
ဆန်ကုမ်းချီကမူ တက်ကြွဖျတ်လတ်သောသူတို့၏အမူအရာကို

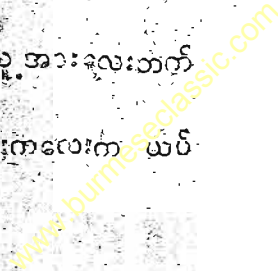
ကြည့်၍ မည်သည့်အဆီလဲမျိုး မိသားစုနှစ်ဦးဟု အကဲခတ်နေ၏။
ဤ မိန်းကလေးများသည် အချိန်ပိုင်းနှင့် အဆီပဲ ပြေးဆေး

သောက်သုံးနေရသည့် မိန်းကလေးများသည် ဖြစ်မည်ဟု ဆန်
ကုမ်းချီ ဆုံးဖြတ်လေ၏။

က...ကျွန်တော် တောင်းပန်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဖယ်ကြပါ
တော့

သိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ့အားလေးဘက်
လေးထန်မှ ဝိုင်းရံလိုက်ကြ၏။

နန်းတွင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက ယပ်
တောင်မြှောက်ပြပြီး....



မင်းတို့ကားခန် သီတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကျူးကျော်ရေး သမားကို ဝိုင်ပမ်းစမ်း၊ ခူးဖြာပြီးမှ သခင်ကြီး ကုန်လုံဝမ်းဆီ ဆက်သရမယ်

မိန်းကလေးများ၏ မာန်သွင်းအင်္ဂါတစ်သံ ဆူညံသွား၏။ ဆန်ကွမ်းချို၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲ၌ ဝေဝေမြောက်တက် သွားပြီး မိန်းကလေး လေးယောက်၏ ခေါင်းပေါ်မှ ခုန် ထွက်သွားလေ့၏။

အောင်မာ...တကယ် အစွမ်းထက်တဲ့သူနဲ့ လာတွေ့နေတာ ကို၊ ညည်းတိုလေးယောက် သူ့မိအောင် မမ်းစမ်း၊ မမိရင် ညည်းတိုဦးကို ဖြတ်မယ်

ခန်းတွင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေး၏ အမိန့် သံက ပြင်းထန်လှ၏။

ဆိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးများသည် ဆန်ကွမ်း ချိုထံသို့ ခုန်ဝင်လာကြ၏။ ဆန်ကွမ်းချိုက တစ်ယောက်၏ ခြေ သလုံးကို လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ထုတ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကို ဘေးဖတ်ခြေဖြင့် ကန်ထုတ်၏။ နှစ်ယောက် လှင့်စဉ်ထွက်သွား သည့်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ခုန်ပျံ၍ ဝင်တိုက်ပြန်သည်။

မိန်းကလေး လေးဦး၏အဝင်အထွက် တိုက်ခိုက်မှုမှာလှန်စွာ တက်ညီသက်ညီရှိလှသဖြင့် လေးဦးသည် ပူးပေါင်း တိုက်ကွက် တစ်ခုတို့ မနတ်ဆားကြောင်း ဆန်ကွမ်းချို သိရှိလာလေ၏။

သားမန်တစ်ဦးချင်း ဆိုင်းပညာဖြင့် ဆန်ကွမ်းချိုကိုတိုက်ခိုက် လျှင် ကုန်လုံဝမ်းနှင့် အဆင့်တူလောက် ဖြစ်နေသော ဆန်ကွမ်း ချိုကို ထိုမိန်းကလေးများ လုံးဝ တိုက်ခိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ဆန်ကွမ်းချို၏ စိတ်ထဲ၌လည်း ထိုမိန်းကလေးများက သူ့အား တစ်ဦးချင်းဆိုင်းပညာဖြင့် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည်ဟုထင်မှတ်နေမိ၏။ ယခုသော် မိန်းကလေးများ၏ ထူးခြားသော စွမ်းရည်ကို တွေ့နေရသဖြင့် လေးလေးစားစား ခုခံ တိုက်ခိုက်နေရတော့ သည်။

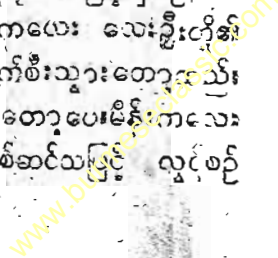
ခန်းတွင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက ယပ် တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ရင်း ဆန်ကွမ်းချို၏ ဟာကွက်များကို ထောက်ပြ အော်ဟစ်နေ၏။

‘သူဟာ နယ်ကျော်ရဲကင်မကဘူး၊ ငါတို့ကိုပါ အသေတလဲ ခုခံနေတဲ့လူဖြစ်တယ်၊ သူ့ကို ဖမ်းမိရင် ရိုးရိုးသက်လို့ မဖြစ် တော့ဘူး၊ နှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်မှ ဖြစ်တော့မယ်၊ တိုက်ကြစမ်း၊ သိထိမိမိ တိုက်ကြစမ်း’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် ခြေထောက်ဖြင့်ခုန်ကန်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်အား ဖမ်းချုပ်ပြီး အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးထံသို့ လှုပ့် လိုက်သည်။ အောက်မှ တိုက်ခိုက်မည့် မိန်းကလေးက သူ့ အချိန်ကို ကမန်းကစား ပြန်သတ်လိုက်ရ၏။ သူ့တိုက်ကွက်ကို အချိန်မီ မရုပ်သိမ်းနိုင်ပါက အချင်းချင်း ရိုက်မိကြတော့မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက ထိုအကွက်ကို ဖျတ်နိုင်လိုက်သဖြင့် နှစ်ဦးဝင် နှစ်ဦးထွက် တိုက်ခိုက်နေကြသော မိန်းကလေး လေးဦးတို့၏ စုပေါင်းတိုက်ကွက်မှာ တစ်ခဏအတွင်းပျက်စီးသွားတော့မည်။

ဆန်ကွမ်းချိုသည် စောင့်ကြို၍ မတိုက်တော့ပေးမိန်းကလေး လေးယောက်အား မနားတမ်း တိုက်စစ်ဆင်သဖြင့် လှင့်စဉ် ထွက်ကုန်သည်။



‘ကြော်...ရှင်က သိပ် အစွမ်းဆက်နေတာကိုး၊ အဲဒါ ရှင့် အတွက် နစ်သပ်ကုမ်းသေခဏပဲ’

ဆန်ကုမ်းချိုသည် မိန်းကလေးများအား ဖက်ရွာအနာတရ မပြုစေချင်စွမ်း ယခင်ကချိန်ကျမှ ရှင်လွတ် ထွက်ခွာသွားမီက ကိုယ့်လည်ပင်းကမ်း ကြိုးကွင်းစွပ်ပူလို့ဖြစ်မည်ကလည်း သေချာ သည်။

သည် မိန်းကလေး ငါးယောက်အား သတ်ပစ်မည် ဆို ကလည်း လူ့ခေတ်ရာကျပေတော့မည်။

သူတို့တောနေခိုက်မှာပင် မိန်းကလေး လေးယောက်က လူတို့၏ ပူးပေါင်းတိုက်ကွက်ကို ပြန်သုံးကြပြန်တော့သည်။ ဆန် ကုမ်းချိုက စိတ်မရွည်စွာ ချပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ တိုက်ကွက်ကို သိပ် ဟုတ်နေစာယ်လို့ ထင်နေ သလား၊ မဟင်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ကွက်နဲ့ ဟာကွက်ကို ကျုပ် က သိပြီးနေပြီ’

‘တောင်းမရှည်ပါနဲ့လေ၊ ရှင်ကြောက်နေပြီ မဟုတ်လား’ လေးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် မသတ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ကို တွေးအေး ဆေးဆေး တွက်ခွာခွာပြုစင် ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှမလုပ် ပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဝိုင်းသားသစ်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီအမှားကို ကျူးလွန်မိတာပါ’

နန်းတူင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးက ဆေးစိန် သောလေသဖြင့် ပြောသည်။

‘ဘာကိုက်သားလစ်လဲ၊ ကျွန်တို့ ဝိုင်းသားတွေထဲမှာ ရှင် လောကီ သိမ်းပညာ ရှင်ကျက်လူ မရှိဘူး၊ ရှင်တိုက်ကွက် ဟာ သိပ်အဆင်ပြေတယ်၊ ရှင်ဘယ်သူလဲ’

ဆန်ကုမ်းချိုသည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ခေါ်မပူ လဲ သိမ်းကွက်ဖြင့် ရိုက်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုတိုက်ကွက်မှာ အတွင်းထားထုတ်၍ တိုက်ခိုက်ရသော ပိုင် ကွက်ဖြစ်၍ ဆာမန်သိုင်းကွက်များဆက် ပြင်းဆန်သည်မှာ မှီ မှာ အပြင်းအထန် ဖက်ရာရသွားသည်။

‘ကျင်းရီ ဖက်ရာရသွားပြီ၊ ငါခင်ကူမယ်’

နန်းတူင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့်မိန်းကလေးသည် ခေတ်သစ် က ယဉ်နွဲ့သော သူမ၏ အမှုအရာများကို ခင်ပါချလို့ ပြီး ဆန်ကုမ်းချိုအား ယပ်တောင်ဖြင့် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လာ၏။

‘ရှော်...တယ်ခက်ပါလား၊ ငါ မသတ်ချင်ဘဲနဲ့ သတ်ရတာ မယ်ထင်ပါရဲ့’

‘ရှင်ကယ်ရှင် သိမ်အထင်ကြီးမနေပါနဲ့၊ တော်ကြာ ခူမနဲ့ ပဲနဲ့ ဒီဥယျာဉ်ထဲက ထွက်သွားနေရမယ်’

နန်းတူင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေး၏ လက်ငါး ရိုက်ချက်မှာပြင်းထန်သည်။ ဆန်ကုမ်းချိုကပူးကပ်ရှောင်တိမ်းပြီး လတ်ကောက်ဝတ်အကြားကို လှုပ်တင်ပြက် ဖမ်းထိလိုက် ၏။

‘ကဲ... မိဖြီ’



၃၃၂ ❀ ကျွန်ုပ်တို့၏အခန်းအစဉ်

‘ကျွန်မတို့ အဆောင်ရှင်မကို လွှတ်’

သိုင်းဇွန်လှသည် အခန်းအစဉ်ကို စတင်ဖတ်ရှုရာတွင် အခန်းအစဉ်၏ အဓိကအားဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။ အခန်းအစဉ်၏ အဓိကအားဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။ အခန်းအစဉ်၏ အဓိကအားဖြင့် တိုက်ခိုက်သည်။

မိန်းကလေး သုံးယောက် အကြိမ်ကြိမ် ဝင်တိုက်တိုင်း ထို အမျိုးသမီးကို ထိုးခဲပေးရာ မိန်းကလေး သုံးယောက်သည် လုံးဝ မတိုက်ရဘဲ နောက်ဆုံး တိုက်ခိုက်တစ်ခုလုံး ရပ်ဆိုင်းသွား လေတော့သည်။



ဆန်ကွမ်းချိုက ရယ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

‘ကဲ...ကျုပ်ကို ဒီဥယျာဉ်ထဲက ထွက်ခွာခွင့်ပေးမလား?’

နန်းတုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်သည့် အမျိုးသမီးက ရဲရင့်စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ကို ငါ့အခန်း အဖျက်ဆီးဖို့ အဖျက်ဆီးဖို့ နည်းနဲ့မှ ရှင်ကို အသက်ရှင်လျက် သွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး’

‘ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဟယ်အခြေအနေ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိရဲ့လား?’

ကျွန်မသေသလို ရှင်သေရမှာပဲ၊ အဲဒီအတွက်တော့ ရှင်

ဆန်ကွမ်းချို အခန်းအစဉ်သည်။ ဤမိန်းကလေးများ သတ်ဖြတ်ရမည်လား။ သည်အတိုင်းခွင့်လွှတ်ရမည်လားဟု မခွဲနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူ့အကြံစစ်ခုရသည်။ ဤမိန်းကလေး အလုံးကို ခက်ခဲသော သွေးကြောပိတ်နည်းဖြင့် ပိတ်ပြီး ငစ်ရာရာ၌ စုပုံသိုဝှက်ထားမည်။ တစ်ညတာမျှ လူမှုမတွေ့လျှင် အတွက် ခက်ခဲစွာ လုံခြုံမှုရနိုင်သည်ဟု တွေးလာခဲ့သည်။

ဆန်ကွမ်းချိုက အေးစက်စက် အမိန့်ပေးလေ၏။

‘ကဲ...မင်းရဲ့အမည်မလေးတွေကို ငါ့ဆီဟစ်ဖောက် ဆိုလာပါစေ၊ သူတို့ကို ငါ့မသတ်ဘူး။ ငါ့ထွက်သွားရင် ငါ့အနှောင်အယှက်မပေးနဲ့ ရံကလေး သွေးကြောပိတ်ရုံပဲ ငါ့အမိန့်ပေးသလို မလုပ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ငါ့အဆိုး မဆင်

ရှင် ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ လို့လဲ၊ လုပ်ရဲရင် လုပ်ကြည့်စမ်း’

ဆန်ကွမ်းချိုက အေးစက်စက် ရယ်ရင်း သူမ၏အကြောင်းကို ဖိစဉ်လိုက်၏။ သူ့နှင့်အတူဆရာကြီးတွေ ဆုံစကားအား ဆရာကြီး သူ့အား သွေးပြောင်းပြန် စီးဆင်းစေသေးနည်းဖြင့် သူ့အနှိပ်စက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သူက နန်းတုင်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ခဲ မိန်းကလေးအား ထိုနည်းဖြင့် အသုံးပြု အကြောတိုင်လိုက် ထိုမိန်းကလေး၏ လှပသောမျက်နှာမှ ဆီးကင်းခန့် ရှိ ချွေးချွေးပေါက်ကြီးများ ကျလာလေတော့၏။

‘ကျွန်...ကျွန်မကို လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ...ကျွန်မ ရှင်ပြောစာတိုင်း လုပ်ပါ့မယ်’

ဆန်ကွမ်းချိုက အကြောကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်၏။ သူမက တုန်ယင်သောအသံဖြင့် မိန်းကလေး သုံးယောက်အား လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘ညည်းတို့ ကိုယ်အကြော ကိုယ်ပြန်ပိတ်လိုက်စမ်း’

မိန်းကလေးသုံးဦးသည် အမိန့်ကို လုံးဝ ဖီဆန်ခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ အကြောများကို ထိုးပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဝင်း...သူတို့ဂိုဏ်းသားတွေဟာ အမိန့်ကိုတွေ့ တကယ် နာခံကြတာပဲ’

ဆန်ကွမ်းချိုက စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးရင်း အက်ရာရနေသည့် သိုင်းဝတ်စုံဝတ်ဆင်သည့် မိန်းကလေးအား လှမ်းကြည့်သည်။

နန်းတွင်းဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးအား ထိုအက်ရာရနေသည့် မိန်းကလေးအနီးသို့ ဆွဲခေါ်လာ၏။

‘သူ့ အက်ရာရနေတယ်။ သူ့အကြောကို မပိတ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မတတ်သာဘူး၊ ငါ့ကို ခွင့်လှစ်ပါ’

ဆန်ကွမ်းချိုသည် လှူတီနေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထို မိန်းကလေး၏ အကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။ ထိုင်နေရာမှ ခုခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

ထိုစဉ် ပန်းဥယျာဉ်အပြင်မှခွေးဖောင်သံများကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘ချင်ချောင်း၊ ရန်သူ့...ရန်သူ့...’

နန်းတွင်းဝတ်စုံဝတ် မိန်းကလေးမှာ ဆန်ကွမ်းချို ခေါ်၍ ပြစ်ပြစ်နှင့် အကြောထိုးပိတ်လိုက်သဖြင့် တိုးခနဲ လဲကျသွားသည်။ စကားကိုပင် ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ။ သူ့သည် လဲကျနေသူ မိန်းကလေးသုံးဦး၏ အကြောများကိုလည်း ကပျားကပျား ထိုးပိတ်လိုက်သည်။ သို့မှသာ စိတ်ချမည်မဟုတ်ပါသေး။

ခွေးဖောင်သံများလည်း ပို၍ပို၍နီးကပ်လာလေတော့သည်။

စာစဉ် ၁၀ ပြီး၏။

(စာစဉ် ၁၁ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

